УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ГОЛЯМОТО БЛАГО

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ГОЛЯМОТО БЛАГО

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия XII

том III

1929 година

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2011

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувствува подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ГОЛЯМОТО БЛАГО

„За то е дозволено да прави Някой
добро съботен ден.“

(Матей 12 : 12)

На кого е дозволено да прави добро? – На човека е позволено да прави добро, а не на животните. Да прави добро – това е привилегия, дадена само на човека. На кого е дозволено да учи? – На човека. На кого е дозволено да изучава Небето? – На учения, на вещия астроном, който разполага с ред пособия и инструменти. Всички пособия, всички инструменти, които правят хората учени, са механически. В това отношение съвременната техника, съвременната наука и култура са резултат на човешкия дух. Когато изучавате Природата, ще забележите два вида подтици: вътрешен, абсолютен подтик, който се изявява във всички органически същества без изключение. Вторият вид подтик е наречен относителен. Той е различен в различните същества. Съвременната култура и наука са резултат на относителни подтици. Затова казваме, че съвременната наука е относителна, а не абсолютна. Абсолютната наука разполага със съвършено различни пособия от тия на относителната наука. Човекът на абсолютната наука има съвършено различни разбирания от този на относителната наука.

Какво нещо е абсолютната Истина? Какво представя абсолютният морал? Досега нито в миналата култура, нито в настоящата се е намерил учен, който да определи какво нещо е абсолютната Истина. Когато дойде въпрос до Вселената, някои учени се произнасят, че Вселената е безпределна, безгранична. Как са дошли до това заключение? Коя е мярката, с която сравняват Вселената? Ако нямат никаква мярка, с която да сравняват Вселената, техните твърдения за нея са празни думи. Това показва, че учените често си служат с относителни истини като с абсолютни и с това пречат за разбиране на Истината. Всъщност, когато Истината се предаде в проста форма, тя става достъпна за всички. Затова, когато се говори за вечен, за абсолютен живот или за абсолютна Истина, всякога се разбира онзи живот или онази Истина, която е еднакво достъпна за всички хора, безразлично дали са учени, или прости. В абсолютния живот всички живи същества, без изключение са културни. В този живот и конят, и човекът еднакво разбират нещата. Ако би могъл да говори, конят би предал нещата по същия начин, както и човекът. Разликата щеше да бъде само в това, че човекът щеше да живее като човек, а конят – като кон, но те щяха напълно да се разбират, защото имат нужда един от друг.

Една относителна Истина е следната: човек може да бъде независим, да не се влияе от никого. Това е вярно само за онзи, който не разбира отношенията между живите същества. Който поддържа тази Истина, той е способен да пее само на три тона. Има певци, които пеят и на четири, и на пет, и на осем тона, но те са все още обикновени певци. Човек може да пее и в четири и половина октави. Обаче досега никой не е достигнал такъв регистър на гласа си. Най-големият регистър на гласа е достигнала

досега само Аделина Пати. Нейният глас се е движел в един регистър от три и половина октави. Тя е взимала три тона по-високо от цигулката. Човешкият глас няма да спре само до четири и половина октави. Новите научни изследвания са доказали, че в мозъка на човека има един център на музиката, който разполага с 35 хиляди тона, подобни на клавишите в пианото. Някои пиана имат повече клавиши, а други – по-малко. Това зависи от системата и качеството на пианото. Същото може да се каже и за човека. Някои духови инструменти, някои органи разполагат с регистър от четири октави. Обаче има органи, наречени от англичаните „бебе-орган", който може да се тури в сандък и да го пренасяте, където искате.

„Дозволено е на човека да прави добро." Единственото нещо, което определя човека като свободно същество, е позволението да прави той добро. Съвременните хора постоянно говорят, че не трябва да се прави добро. Кога са правили хората добро, че трябва да се въздържат да правят добро? Могат да се приведат ред доказателства, чрез които да се убедят хората, че правенето на добро е от най-скорошен произход. Като проследите времето от създаването на света до днес, ще видите, че навсякъде е съществувал и съществува паразитизмът: едни същества живеят за сметка на други. Никое същество не е свободно. Добро може да се прави само при свобода. Само свободният човек може да прави добро. Едно време, когато Земята, Слънцето и другите небесни светила се създавали, огънят използвал всичките материали за себе си. Когато огънят спрял своята деятелност, образувала се е земната кора, върху която се наплодили безброй органически същества. Тези същества били родени от огъня, вследствие на което приличали на него. Ако огънят днес престане да съществува, с него заед-

но ще изчезнат всички органически същества. Това е много естествено. Огънят е техен баща. Щом бащата изчезне, и децата изчезват. Значи, дето има живот, там има огън, носител на топлина и светлина.

„За то е дозволено някой да прави добро съботен ден.“ Да бъде човек добър, да прави добро, това значи, да проявява своята разумност, да живее разумно. Доброто в широк смисъл подразбира изявление на разумния живот. За да дойдат хората до доброто, до разумния живот, в помощ им иде злото. В това отношение злото не е нищо друго, освен ограничения, закони, които съзнателно работят върху човешкото съзнание, да го пробудят, да му покажат, че е в крив път. Съзнае ли това, човек лесно може да се върне в правия път, да прояви своята разумност. Докато е в кривия път, той всякога ще мисли, че може да живее, както иска и както разбира. – Не, човек не може да живее, както иска. Впрочем, човек може да живее, както иска, но той неизбежно ще носи последствията на своя живот. Всеки може да си хапне прасенце, но в това прасенце се крият такива елементи, такива вещества, които един ден ще се отразят вредно върху човешкия организъм. Каква полза имате от това прасе? Следователно всеки може да яде и кокошка, и агънце, и прасенце, но един ден ще изпита последствията на онези вредни елементи, които се крият в месото на тия животни.

Следователно, човек не може да яде безразборно всякаква храна, нито може да яде храна, приготвена от кого и да е. Поставяйте на опит всяко ядене, сготвено от гостилничар или от кого и да е . Яжте само това, което вие сами сте сготвили. Първо опитайте, а после яжте. Който иска да бъде здрав, той трябва да прави избор на храните. Който иска да бъде здрав, той трябва да изпитва гостилничарите,

той трябва да изпитва характера на хората, които му дават да яде. Много гостилничари са подобни на модерните дами. Отивате в дома на някоя съвременна дама, гледате я черничка на лице, естествена. Щом я видите на улицата, не я познавате: лицето й набелено, червисано. Да, но това белило и червило разяждат кожата. Такова нещо са и някои от гостилничарите. Днес ви сложат прясно, чисто ядене. На другия ден яденето е смесено с вчерашното. Като остане ядене от вчерашния ден, те го смесват с прясното, турят му приправки, придават му хубав вид и вкус и вие не можете да познаете, че не е прясно. Докато го ядете, приятно ви е, но щом минат един-два часа, стомахът ви започва да протестира, не е доволен от яденето. Ще кажете, че интересите на гостилничарите са такива, че ги заставят да използват всички материали. Каквито интереси да имат, по никой начин те не могат да се оправдаят с това, което правят. Те нямат право да смесват вчерашното ядене с днешното и да го продават за прясно. Вчерашното ядене ще стои настрана и който иска от него, ще знае какво взима и ще плати по-евтино. Истинският интерес на гостилничаря е да готви добре, да дава на клиентите си всякога здрава и чиста храна. Излъже ли два пъти, на третия те ще го изоставят. Колко пъти може да бъде лъган човек? – Най-много девет пъти. Числото девет е краен математически предел, до който лъжата може да стигне. Щом дойде до числото десет, лъжата спира. Ако могат да излъжат някого десет пъти, това показва, че той е глупав човек, без никаква култура, без никакви знания. Ако някой може да ви излъже девет пъти, това показва, че имате работа с учен човек, професор, на когото непременно трябва да платите. Щом се опита десети път да ви лъже, вие ще му покажете, че е глупав човек, ще му кажете, че разбирате лъжите му. При това положение той трябва да ви плати.

„Дозволено е човек да прави добро.“ Кога? – На всяко време. Като знаете това, оставете настрана условията, при които сегашният живот се развива. Как се е развивал животът на миналото, как се развива сега в зависимост от вашите мисли, не е важно. Развитието на целокупния живот не зависи от човешките мисли и чувства, нито от неговото съзнание. Развитието на целокупния живот се обуславя от множество разнообразни тела, елементи, от безброй механически, умствени и психически сили от висш характер. Без да мислят, хората казват: „Животът е бил всякога такъв, какъвто днес го виждаме.“ Това е общо казано. Какъв е животът? Ако запитате богатия, на когото касата е пълна с пари, той ще ви каже, че по-добър живот от сегашния никога не е имало. Ако зададете същия въпрос на бедния, той ще каже, че по-лош живот от сегашния никога не е имало. Защо? – Защото три деня нищо не е ял, стомахът му е празен. Здравият ще каже, че животът е отличен. Болният ще каже, че животът е лош. Изобщо, за онзи, на когото работите са наредени, животът е добър. За онзи, на когото работите не са наредени, животът е лош. Кого ще слушате? Богатите хора са учени, професори, назначени на служба с голяма заплата. Каквото пожелаят, могат да си доставят, пари имат на разположение. Бедните са пак учени хора, кандидати за професори, но още не са назначени на тази служба, вследствие на което нямат пари. Те ходят от врата на врата и търсят работа. На този гостилничар имат да дават, на онзи имат да дават, не могат да платят дълговете си. Те имат знания, имат желание да работят, но пари нямат. Някой казва: „Да имам хлебец, нищо друго не ми трябва.“ Така се говори само. Като има хлебец, вижда, че и друго му трябва. Той започва да мисли още за много неща: за кокошки, за агънца, за винце. Човек не подозира даже, че

много от болестите се дължат на яденето. Някои от съвременните хора казват, че болестите се дължат на много мисъл, на много учене и препоръчват да не се мисли, да не се учи много. Въпрос е какво мисли човек. Всяка безпокойна, всяка отрицателна и нечиста мисъл трови човека, а възвишената мисъл го повдига и освежава. И апашът мисли как да обере някого, но това не е права мисъл. И престъпникът мисли как да убие някого, но това не е истинска мисъл. Апашът, престъпникът си служат с насилие; те употребяват револвер, отрова, нож; те не излизат направо, гърди с гърди срещу онзи, когото искат да нападнат.

Днес материалистите поддържат възгледа, че парите са главният фактор в живота. Вярно е, че парите играят важна роля в съвременния живот, но същевременно те развращават хората. Парите трябва да се впрегнат на работа. За тази цел човек трябва да работи върху себе си, да пречисти своите мисли и чувства. Той трябва да подложи всичко в себе си на щателна дезинфекция. И тогава ще може разумно да се ползва и от парите, и от яденето. Казвате: „Ама нали трябва да си поживеем?“ – И без да казвате това, вие пак живеете. Щом е дошъл на Земята, човек неизбежно ще живее. Този въпрос е абсолютен, няма какво да се разисква върху него, трябва ли човек да живее или не. Първото нещо, дадено на човека, е животът. Следователно да живее или да умре, това не зависи от човека. Човек се ражда и умира, когато не иска. Единствената свобода на човека се заключава в правото му да живее. Човек е свободен да живее. Смъртта пък зависи от някакви външни или вътрешни причини в човека, които и той сам не подозира.

Срещате един търговец-милионер, радвате се, че работите му вървят добре. Чувате един ден, че той фалирал: работите му се объркали, не можал да изплати дълговете

си и понеже не бил в сила да понесе това положение, той се самоубил. Защо се самоубил този човек? – Защото не разбирал отношенията в живота, не разбирал самия живот. Той е бил роб на външните условия.

Мнозина мислят, че могат да изменят живота си. – Не, животът не може да се измени. Външните условия на живота могат да се изменят, но за да се измени самият живот, изисква се абсолютна разумност. Човек още не разбира живота. Щом не го разбира, той не може и да го измени. Човек не разбира още себе си, той познава функциите на своя организъм; той не познава своя психически живот. Ето защо, човек трябва да се изучава, да изучава функциите на своя мозък, на своите дробове, на своето сърце, на своя стомах и т.н. Той не познава какво представя мисълта, какво представя сънят. Говорите, че еди-кой си философ казал нещо за мисълта, за съня, но дали неговата философия е права, не знаете. Обаче, ако влезете в някоя гостилница да се нахраните, след половин или един час най-много, вие ще усетите дали яденето е чисто, добре приготвено или не. Стомахът е компетентен към храните. Той разбира качеството на материалите, които гостилничарят е употребил. Гостилничарят пък има условия да прави добро на своите клиенти. Ако гостилничарят е добросъвестен, той ще задоволи своите посетители. След като се храни при него известно време, всеки ще каже: „Откак отидох при този гостилничар, почувствах се по-добре, умът ми се избистри, здравето ми се подобри. Какъв е този гостилничар, от яденето на когото всички посетители се разболяват? Ще дойде някой, ще плати 700-800 лв. за ядене, а на лекар ще плати две хиляди лева. Този гостилничар не прави добро на своите посетители. Казано е, обаче: „Дозволено е на човека да прави добро.“

И тъй, всички хора, млади и стари, учени и прости, се нуждаят от трезва мисъл, която да ги убеди, че е дадена свобода на всеки човек да живее. Не може да живее човек, ако не прави добро. Докато прави добро, човек живее. Щом престане да прави добро, престава и да живее. И да живее по-нататък, той не е господар вече на своя живот. Може ли животът на вълка, на овцата, на кокошката да се нарече живот? Днес се роди едно агънце, утре го изяждат. Днес снесе кокошката едно яйце, утре хората го изяждат. В това отношение животните са роби на човека. Човек разполага с техния живот, както намира за добре. Единственото същество, което може свободно да живее, това е човекът. Същевременно той носи отговорност за живота на всички други същества. Хората трябва да бъдат разумни, за да изправят отношенията помежду си. Те съставят удове на един общ организъм. Щом е така, те трябва да съзнават, че един и същ закон ги управлява. Когато дойдат до това съзнание, хората ще разберат, че никой човек, никое общество, никой народ няма право да се издигне на гърба на друг човек, на друго общество или на друг народ. Всеки, който се опита да пренебрегне правата на кого и да е, дадени от Природата, той сам ще се лиши от условията за живот, или най-малко ще се натъкне на такива нещастия, които ще разрушат всичко, каквото е придобил. Покажете ми един човек, който, откак светът съществува досега, да е запазил онова, което е придобил. И царе, и учени, и философи, и прости, бедни и богати – всички са изгубили и почести, и слава, и знание, и богатство, а в края на краищата и живота си. Какво остава от човека? – Добрият живот. Доброто, Истината, Любовта, Мъдростта, с които човек е живял, остават след него, като образци за подражаване. Когато философът живее според своята философия,

тя остава безсмъртна. Когато поезията на поета е в съгласие с неговия живот, тя е безсмъртна. Онази религия само е останала безсмъртна, чиито принципи са съгласни със самия живот. Всичко друго, което писателят, поетът, философът и ученият пишат, без да е съгласно с живота и не може да се приложи, представя изсъхнали листа, капнали вече от дървото. Тези листа неизбежно ще изгният. На тях не може да се разчита.

Като не могат да се справят с мъчнотиите в живота, съвременните хора пожелават да се върнат в миналия живот, понеже намират, че бил по-лек, с по-лесни задачи. Лесно се говори за връщане към миналото, но запитвали ли сте се възможно ли е подобно връщане? Възможно ли е водата, която тече по тръбите на канализацията, да се върне назад? – Невъзможно е да се върне тя назад. Следователно невъзможно е животът да се върне назад. Животът върви само напред. Едно може да иска човек: по-скоро да излезе от тръбите. Колкото по-скоро излезете от тръбите навън, толкова по-скоро ще придобиете свободата си. Докато сте в тръбите, не можете да бъдете свободни. Когато казвате, че сте организирани, това подразбира, че сте влезли вече в тръбите на канализацията. Какво ви очаква след това? – Да излезете вън от тия тръби, да се новородите, да видите Божия свят – изгрялото Слънце на деня, светлите звезди вечер, ароматните цветя, сладкопойните птици и хората, които живеят братски помежду си. Излезте от хипнотическото състояние, в което сте попаднали. Вие седите в тръбите на канализацията и все за миналото мислите. Животът в тръбите е живот на миналото. Сегашният живот е вън от тръбите. Като излезете вън и видите изгрялото Слънце, чуете говора на хората и пеенето на птиците, ще благодарите, че сте свободни.

„Дозволено е на човека да прави добро.“ Единственото нещо, в което човек има свобода, това е правото му да живее. Въпреки това, съвременните хора отричат това велико благо на човека – животът. Те казват, че човек се ражда, умира и всичко с него се свършва. Според тях, влизането в тръбите, в кюнците на канализацията е живот, а излизането от тръбите – смърт. Да, излизането от тръбите може да се нарече смърт, но смърт на временното, в което човек е живял на Земята. При това положение, не е ли по-добре за престъпника, за разбойника, за лъжливия философ, поет и учен да умрат? И те ще се освободят от възможността да грешат, и хората ще се освободят от техните заблуждения. Като излязат от тръбите, поетът, философът, ученият, които са заблуждавали хората, ще хвърлят своите пера на заблуждения и отново ще започнат да пишат. Техните пера ще пишат за Истината, за Мъдростта и за Любовта. Като излезе от тръбите, и владиката ще захвърли своята корона и ще заговори на хората за истинската религия, за религията на Любовта. Господ не търпи лъжите и заблужденията. Когато е създавал човека, когато е създавал народите, Бог имал предвид съвсем друго нещо. Той не ги е създал да се стремят към величие. В икономиката на Бога човек има съвсем друго предназначение от това, което той сам си е определил. Всеки народ иска да стане велик. Бог ни най-малко не ги е създал да стават велики. Той ги е създал с единствената цел да живеят и да учат. Като живеят и учат добре, Бог ще им даде условия да станат велики, но това ще дойде впоследствие, а не като първа цел. За пример, Бог може да изпрати българите на Луната, там да образуват свое племе, от никого несмущавани. Там няма да ги безпокоят нито сърби, нито гърци, нито румъни. Те ще бъдат свободни, да правят каквото искат и да се разви-

ват, както разбират. В Божествения свят за всеки народ са предвидени големи възможности. Едно се иска от човека: Да живее добре. Няма по-красив стремеж за човека от този – да живее добре, разумно и да се развива правилно. Само така човек може да намери онези пътища и съобщения, които да го свържат с великия свят. Иначе, колкото и каквито философи да чете, той всякога ще се намира в света на доброто и на злото. Пазете се от злото в ума си и в сърцето си, а не от външното зло. Никой не може да избегне външното зло. Каквото и да прави, той все ще се натъкне на него. Кой не е пипал крадени пари? Кой не се е обличал с крадени дрехи? Вие плащате за дрехи, които търговецът е крал. Той, без позволение, е взел кожата на животните или вълната на овцете, обработвал ги е и печелил с тях.

Съвременният свят лежи върху лъжа и престъпления. Цялата Земя е пропита с кръвта на хиляди и милиони хора и животни. Земята е пълна с престъпления. Колкото и да работят, растенията се хранят от соковете и елементите на Земята, която и до днес още не се е пречистила от кръвта на миналите поколения. Следователно, ние и досега още се храним от престъпленията на миналите поколения. Кръвта на миналите престъпления и до днес още не се е измила от Земята. Бацилите на миналите грехове са още на Земята. Това е факт. Ако не беше така, досега вие щяхте да станете светии. Казвате, че Господ ще ви спаси. Как ще ви спаси Господ, когато вие не искате да живеете? Как ще ви спаси Господ, когато вие продавате живота си? Ако не искате да живеете, не мислете, че смъртта туря граници на живота. Преди всичко вие не знаете какво нещо е смърт. Всеки трябва да има опитност да познава смъртта. Красив процес е смъртта за онзи, който знае как да умре. Страшен процес е смъртта за онзи, който не знае как да умре.

Докато не знаеше как да умре, и за Христа беше страшна смъртта на кръста, но като намери изходния път, смъртта стана за Него красива, лека. Тогава Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си" – и издъхна. Защо трябваше да умре Христос – за свои грехове ли? – Не, Христос трябваше да намери изходния път, да излезе от тръбите на еврейската канализация. И като излезе от тези тръби, той стана свободен. Някои казват, че са свободни. Не, преди смъртта си никой не е свободен. Така е казал Солон, гръцки философ, на един от древните царе.

„Дозволено е на човека да прави добро." Ако не прави добро и не живее, човек не може и да умре. Който може да прави добро и да живее, той може и да умре. Ако егоизмът в човека не може да умре и след това да стане човек, способен за доброто, той не би могъл да живее. Следователно смъртта подразбира преминаване от едно състояние в друго: егоизмът да се смени с алтруизъм, отрицателната мисъл с положителна, низшето чувство с висше, омразата с Любов. Ако тази смяна не може да стане, и доброто не може да влезе в човека. Доброто е условие, при което животът може да се прояви. Любовта пък е онази вътрешна, мощна сила, която дава условия за проява на доброто, което води човека в новия живот. Любовта действа навсякъде в Природата и създава условия за нов живот, за нови организми. Сега се създават нови типове. Като започнете от човека и свършите с най-малките същества, всички претърпяват видоизменения. Старите типове ще се запазят, но те ще останат като спомени в миналото, каквото днес представят вълците, мечките, тигрите , кобрите, акулите и т.н. Природата работи днес усилено, тя изгражда новите форми, новите типове. Всеки, който разбира законите, с които Природата работи, ще влезе в новите типове. Който

не разбира законите на Природата, той ще остане в старите типове. За да се утешат хората, индусите казват, че ще се преродят. Да, ще се преродят, но пак в старите форми. Докато не изплатят кармата си, те няма да влязат в новите форми. Ние казваме на тия хора: „Наместо да минавате от тръба в тръба, влезте в новите форми, в новия живот.“ Това е новораждането, за което Христос говори.

Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие.“ Новораждането подразбира раждане на човека от Бога. Докато майки и бащи ви раждат, вие всякога ще грешите. Защо? – Защото и майката, и бащата грешат. Всяка майка се е оженила за Любовта на сина си. Всеки баща се е оженил за Любовта на дъщеря си. В това седи престъплението на света. Защо бащата и майката не любят своите дъщери и синове, без да ги виждат? Да любите само онова, което виждате, това не е Любов. Също така не може да се нарече добро онова дело, за което ви е платено да го направите. С пари всеки може да прави добро. Така и конят може да извърши едно добро дело. Ако дадете десет хиляди лева на един човек, да пренесе сто килограма злато от едно място на друго, това и конят може да направи. В случая конят е по-добър от човека. Той ще пренесе златото с много по-малко разноски от човека. В икономическо отношение услугата на коня е за предпочитане пред тази на човека.

Това са ред разсъждения за умните хора, да мислят. Мнозина искат да напуснат стария живот и да влязат в новия. За да напуснат стария живот, те трябва да са влезли вече в новия и да живеят според неговите изисквания. Новият живот е живот на реалността. Не е достатъчно само да се говори, че трябва да се откажете от стария живот, но опити се изискват. Някои мислят, че новият живот е живо-

тът на онзи свят. Не, те се заблуждават. Онзи и този свят са едно и също нещо, т.е. на едно и също място. Както рибите и хората живеят на Земята, така и хората живеят на едно и също място със съществата от онзи свят, но различието между рибите, хората и съществата от онзи свят се заключава в съзнанието им. Рибите живеят в най-гъстата материя, вследствие на което имат съвсем различни разбирания от тия на хората. Съществата от оня свят живеят в още по-рядка, по фина среда от тази, в която хората живеят, вследствие на което те се намират на висока степен на развитие.

Степента на съзнанието на различните същества определя техните възгледи и разбирания за нещата. За пример, ученият човек казва, че диаметърът на Земята е 12 000 километра. Учената мравка ще даде друга мярка за диаметъра на Земята. Също така учените твърдят, че Слънцето е по-голямо от Земята. Кое е причината за това? Големината на Слънцето се обяснява с разумните, с интелигентните същества, които живеят там. Колкото по-малка е формата на едно тяло, толкова по- неорганизирана е тя; колкото по-неорганизирана е материята на едно тяло, толкова по-неинтелигентна е тя. Една надута гайда, пълна с въздух, не говори още за някаква интелигентност. Интелигентността се определя от съдържанието и от смисъла на нещата. Следователно големината на телата се определя от тяхната вътрешна разумност. Някои от съвременните учени мислят, че само на Земята има живот. Значи цялата Вселена е създадена само за Земята. Да се мисли така, това значи да живеят хората в илюзии. Ще излезе тогава, че Слънцето свети и отоплява Земята, за да могат хората да се мъчат, да се избиват помежду си. Възможно ли е това? – Не, по-скоро може да се предположи, че Земята е сцена, на която се

представя всичко онова, което хората могат да направят. От всичко, което хората вършат, разумните същества могат да вадят заключение за тяхното развитие. Те разполагат със знание, чрез което могат да ограничат злото. Злото лесно може да се ограничи чрез закона за сгъстяване на материята. Колкото по-гъста става материята, толкова по-мъчно се проявява злото. Когато материята се сгъстява, злият човек постепенно става по-тежък, вследствие на което не може да се мърда. Представете си, че срещате в гората един стар вълк. Какво е положението на този вълк? Той е подобен на злия човек: едва се движи, уморява се, пъшка; спира се, не вижда нищо. Минава покрай едно стадо овце, минава покрай друго, не ги вижда. Тури очила, пак не вижда, не може да хване нито една овца. Върви, въздиша си и казва: „Да бях млад, нямаше да бъде така.“ Един ден лошите хора ще остареят, ще станат стари вълци. Това значи възмездие. В това отношение Природата е безпощадна. Тя прощава всичко, но сгреши ли човек веднъж против живота, който му е дала, той не може вече да избегне от нея. Навсякъде той ще среща нейното навъсено, сърдито лице. Всеки, който се опита да ограничи живота на Природата, ще стане на прах. Човек е свободен да върши всичко: да мисли, да чувства, да действа, да се ражда и умира, да се жени и т.н. Дойде ли обаче до живота, който тупти в цялата Природа, той няма право да се опълчи срещу него. При най-малкото противодействие на този живот, той ще срещне самата Природа. Това значи абсолютна, Божествена Правда. Само тази Правда дава свобода на човека да живее. Дали човек е поет, писател, художник, богат или беден, прост или учен, за него е важен животът. Най-важният елемент в цялата Природа е животът. Щом имаш живота, всичко друго ти е позволено: позволено ти е да правиш добро, позволено

ти е да учиш, да работиш, да се развиваш. Какъв човек ще бъдеш, ако след като си слязъл на Земята, след като ти е дадена свобода да живееш, ти се отказваш от живота? Който иска да живее, той трябва да бъде готов да прави добро. Да прави човек добро, това е базата, върху която могат да се разберат мъже и жени, братя и сестри.

„Дозволено е на човека да прави добро.“ Не е достатъчно само да прави добро, но човек трябва да знае какво нещо е доброто. Христос е казал това нещо на своите ученици, а не на обикновените хора, които не искат да слушат и да разбират. Това се отнася и до всички ония, на които съзнанието е пробудено. Следователно добро могат да правят само ония, които живеят. Те са добрите хора в света. Които не живеят, те не правят добро, те са лошите хора в света. Добрият човек може да заема и високо, и ниско положение в живота, но навсякъде работи, върши нещо. Вие ще го видите като поет с перо в ръка, като учен на професорска катедра, като доктор в лаборатория, а същевременно ще го видите и като орач на нивата, като работник на лозето. И при едното, и при другото положение той се радва на Слънцето, на звездите, на ветровете, доволен е, че е изкарал един хляб за деня. Лошият човек гледа само да се осигури. Той се страхува, че ще остарее, че няма кой да го гледа на старини. Знае ли той какво нещо е остаряването? Човек остарява само когато се откаже да живее.

Като говоря по този въпрос, аз имам предвид да разширя вашите разбирания за живота, за Бога, за Христа. Мнозина от вас имат механически разбирания за Христа. Някой разправя, че видял Христа, видял Бога и Го познал. Чудно нещо! Видял Христа, но не живее като Него. Познал Бога, а себе си не познал. Друг някой говори за добро, за свобода, а не прави добро, нито сам е свободен. Ще излезе

някой патриот на трибуната да говори за народа, да плаче за неговите беди. Говори и плаче за народа, а не живее като него. Доста сте плакали. Народът не иска да плачат за него. Той иска да го разбират, да влизат в положението му. Когато крокодилът иска по-лесно да глътне жертвата си, той я облива със сълзи, да се намокри, та по-лесно да се хлъзга в устата. Обаче крокодилските сълзи не повдигат човека. В Природата плачът има такъв смисъл, какъвто дъждът – за растенията. Плачът е на място само тогава, когато искате да помогнете на някого. Щом плачете, за да изядете човека, сълзите не са на място. Ще кажете, може би, че вие познавате Христа, че следвате Неговия път. Ако не можете да се справите с мъчнотиите в живота си, ако не искате да живеете, вие не сте познали Христа. Христос казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Това е живот вечен да познавам Бога, Първото начало на живота, да познавам Любовта, която създава всички условия за растене и развиване. Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в мене, имате живот в себе си.“ Това значи: Ако думите ми живеят във вас, и вие живеете в мене, между мене и вас ще става правилна обмяна, и аз ще ви се изявя. Ако съвременните християни се подложат на опит, много от техните възгледи, от техните идеи не биха издържали. За да издържат в идеите си, те трябва да бъдат изпитани и проверени. Като обърка работите си, духовенството счита, че другите хора са виновни за неуспехите му. Те търсят вината за своите неуспехи, за неуспехите на цял народ ту в една, ту в друга религиозна секта и започват гонение против тях. И без секти, и със секти, хората си остават едни и същи. Коя е причината за неуспехите на българите? Сектите ли съсипват България? – Не, никога религиозните секти не са провалили един на-

род. Ако българите не успяват, причината за това е тяхната щедрост. В какво отношение са проявили те своята щедрост? – В принасяне в жертва своите велики хора. Великите хора на един народ представят неговите скъпоценности. Те представят неговото богатство. Кога богатият човек принася в жертва своите скъпоценности? – Когато закъса в работите си. Следователно, когато един народ закъса материално и морално, той принася в жертва своите велики хора. Няма народ в света, който, като е пожертвал своите велики хора, да е придобил някакво благо. Когато Гърция пожертва своите велики хора, нищо не остана от нея. И до днес още Гърция живее със своето велико минало. Тя и до днес живее със своите велики хора: Сократ, Платон, Аристотел и други. Тях цял свят знае и почита. Какво създаде Гърция днес? Какво създаде България днес? В развитието си всеки народ трябва да върви по пътя на дървото. Той трябва да израсте, да цъфне, да върже и плодът му да узрее. По плода ще го познаете. Христос е казал: „По плодовете им ще ги познаете." Великите хора на един народ представят плодовете му, по които ще познаете какъв е този народ – нищо или нещо, беден или богат. Ако плодовете на даден народ са добри, сладки, и самият народ е добър. Ако плодовете му не са добри, и народът не е добър. Когато Христос се приближи при смокинята, да види има ли плодове, като не намери такива, Той каза: „Отсега нататък няма да раждаш!"

„Дозволено е човек да прави добро." Кога? – Всякога: и в миналото, и днес, и в бъдеще. Какво е било миналото на човека, това не трябва да го спъва. Миналото трябва да му служи за поука, вярата – за подкрепа в слабостта му, знанието и мъдростта – при работата му. Наистина, слабият се нуждае от вяра, работещият – от знание и

мъдрост. Българинът често употребява поговорката: „Днес с пари, утре на вяра.“ Това подразбира: днес със знание и мъдрост, утре с вярвания. Според мене тази поговорка е на място. При започване на някаква работа, всеки трябва да си каже: „Днес с пари.“ „Може и без пари.“ – Не, без пари не може. При сегашните условия на живота човек нищо не може да предприеме без пари: на трен не може да се качи без пари; в хотел не може да влезе без пари; хляб не може да вземе без пари. Дето отидете, навсякъде искат пари. Онези, които казват, че и без пари може, те първи се натъкват на противоречие със своите думи. Много американци поддържат възгледа, че и без пари може, а сами тръгват да търсят пари. Много калугери отричат парите, а сами ходят да събират пари за разни благотворителни цели.

Един българин от Търново дошъл до убеждението, че трябва да служи на Бога, да живее чист живот, да не цапа ръцете си с пари. Той взел кадилница и тръгнал от село в село, от град в град, да кади, да накара хората да вярват в Бога. Като обикалял България, хората му давали пари. Този човек е бил на крив път. Преди всичко с кадене работа не става. Димът от неговата кадилница не може да обърне хората към Бога. Пък и парите не са най-страшното нещо в света. Парите трябва да се впрегнат на работа, да станат слуги на човека, а не господари. С парите си богатият трябва да създава работа на сиромасите, а не да ги използва за обогатяването си. Като има слуга или слугиня, богатият има право да се ползва от труда им два часа сутрин, два часа след обяд и два часа вечер. През останалите часове той трябва да ги освободи, да разполагат с времето си, както те разбират. Колцина могат да постъпят така? И това са християни, които вярват в Любовта. Сега, като не разбират законите, хората се осъждат едни-други, че не

живели добре. Не е въпрос, кой как живее. Всички хора живеят при едни и същи условия; важно е кой как използва условията. За пример, какво ще разберете от уравнението A:1/4=B: ¾. За да разберете тази пропорция, първо трябва да разберете отделните отношения. Буквата „А" в първото отношение представя бащата, ¼ представя сина. Буквата „В" представя майката, а ¾ - дъщерята. Целият дом представя единицата, т.е. 4/4. Значи в този дом има един син и три дъщери. Оттук можем да съставим друго пропорция: 1:3=A:B. В този дом бащата ще умре по-скоро от майката, защото синът е един, а дъщерите три. С други думи казано: бащата има хиляда лева, а майката – три хиляди лева. Ако и двамата харчат еднакво, кой от тях ще осиромашее по-скоро? Когато в един дом момичетата са повече, майката има условия за по-дълъг живот. Ако момчетата са повече, бащата има условия за по-дълъг живот. Затова, когато бащата види, че момиче се ражда, не е доволен, животът му се скъсява. Той казва: „Да беше момченце!" Ако детето е момче, майката казва: „Да беше момиченце!" Те познават този закон. Ако мъжът и жената живееха правилно, хармонично, във всеки дом щяха да се раждат само по едно момче и едно момиче. Който разбира законите на живата Природа и живее съобразно тях, той коренно се отличава от другите хора. Той има нови възгледи за живота, които са проникнати от Истината, от свободата. Затова човек трябва да мисли, да чувства и да постъпва като Бога. Това значи да придобие човек живота, който прониква цялата Вселена. Това значи да придобие човек силите, които протичат в Природата. За да се прояви животът, човек трябва да стане господар на силите в Природата: на водата, на въздуха, на огъня и на твърдата материя. Тогава човек ще придобие щастието, което търси.

Всеки търси щастието, защото чрез него той ще придобие елементите на безсмъртието. Докато умира, човек не може да бъде щастлив. Щом престане да умира, той е щастлив. За да бъде щастлив, човек трябва да знае, че няма да умира, но само ще се видоизменя и от млад ще става възрастен, и от възрастен – пак млад. Като научи законите на безсмъртието, човек може да се подмладява, когато пожелае. Това са поддържали старите алхимици. Това са поддържали учените в миналото, това поддържат и съвременните учени. Един от новите алхимици пожелал да се подмлади. За тази цел той приготвил един голям съд, който да се затваря херметически. После поставил в съда всички ония течности, необходими за подмладяването, и извикал един от учениците си, на когото казал: „Ето, аз влизам в тази малка стаичка, дето ще се затворя херметически и ще прекарам известно време вътре. Ти вземи ключа, пази го добре и в определения час ще отключиш. Ще бъдеш внимателен, защото от тебе зависи да се подмладя, или да изляза такъв, какъвто влязох.“ Ученикът взел ключа и дал обещание, че ще изпълни всичко, каквото учителят му заповядал. През това време обаче ученикът се влюбил в една красива мома, и когато дошъл часът да отключи учителя си, не могъл да изпълни задължението си. По тази причина учителят му не могъл да се подмлади.

Това се случва с всеки човек. Когато в ума на човека дойде някоя светла идея, в това време той се влюбва някъде и забравя да отключи стаичката на своя Учител, да излезе вън. Какво може да се постигне при това положение? С години наред човек пада, става, взима решения за нещо, започва, отлага работите, изповядва се, докато го извикат от другия свят, и той неизповядан отива. Цял живот говори за спасение, и пак неспасен заминава за другия свят. Виж-

дал съм хора, които при заминаването си за другия свят, казват: „Ех, да бих могъл още малко да поживея!“ Че и там ще живееш. Ако пък искаш да живееш на Земята, това от тебе зависи. Ще приведа един пример за една смела майка, която имала само едно дете. Тази майка обичала много детето си. Един ден детето й се разболяло. Тя викала лекари, баби, но всички се произнесли, че детето ще умре, няма да издържи болестта. Тогава майката се обърнала към Бога с думите: „Господи, моля Те, подари живота на детето ми! Ти ми го даде, да живеем заедно. Нито аз искам да умра, нито детето давам. Аз ще го отгледам, ще го възпитам и ще го науча да Те познава. То е родено да живее, затова Те моля да му помогнеш.“ За учудване и на лекари, и на баби детето оздравяло. Това значи смела, любеща майка. Тя е познавала живота. Животът е закон, който не се изменя. Майката искала да живее детето й и Господ отговорил на молбата й. Той й доказал, че това, което не е възможно за бабите, нито за лекарите, е възможно за Него.

Питам сега и вас: Ще бъдете ли по-малодушни, по-малко смели от тази българки? При това тя не е учена жена, няма знания, няма никаква философия. Тя казва, че се е борила с Господа и се страхува какво ще отговаря, като отиде на онзи свят. Казах й, че Господ ще я похвали, задето познала Неговия закон. Той й дал това дете да живее, да изучава Божиите пътища, а не да умира. То има право да живее, да се учи, да изпълнява волята Божия.

„Дозволено е на човека да прави добро.“ Това значи: дозволено е на човека да живее съзнателно, а не да носи неволята, да бъде товарно животно. Който живее, той е свободен. Свободният човек мисли, разрешава задачите на своя живот, с което изработва своето щастие. Човек е дошъл на Земята, за да разбере защо живее. Като разреши

този въпрос, тогава ще разбере, че Единственият, Който мисли, е Бог. Бог мисли, а човек живее. Животът е свещено нещо, в което Бог мисли, а човек живее. Като мисли Бог, чрез Него и хората мислят. Обаче първата задача на хората е да живеят. Като живеят, те ще работят. От работата, която върши, човек се учи да мисли. Наистина от опитностите си човек се учи да мисли. Значи човек първо ще работи, а после ще мисли. Като работи, той ще се прости с всички свои вярвания. Вяра е нужна на човека, а не вярвания.

И тъй, всички хора трябва да живеят. Как ще живеят? Те не трябва да живеят като бабите и лекарите, но като смелата българка, която извоювала от Господа живота на своето дете. Всички трябва да живеят по новия начин. Новият начин е в самия живот. Като живеете, ще го намерите. Когато отива на училище, детето не носи никакви пособия. То намира необходимите пособия в училището. Като влезе в новия живот, съществата от разумния свят ще го научат как да живее. Те ще му доставят необходимите за това условия. Който живее разумно, той ще разбере вътрешния смисъл на нещата. Разумният живот е начало на нова епоха, на нови форми, които сега се създават. Това нарича Христос възкресение. Това очакват и религиозни, и светски хора. Светските го наричат освобождаване. Който е готов, той ще възкръсне в живот вечен. Който не е готов, той ще остане в своето безчестие. Вълкът ще се роди пак вълк, мечката – мечка, рибата-риба, човекът пак човек. Това наричат прераждане. Човекът на бъдещето обаче е човек на възкресението, човек на свещения живот. Когато този живот дойде на Земята, дошло е вече Царството Божие между хората.

16. Неделна беседа от Учителя, държана на 19 май, 1929 г.
София-Изгрев

ДРУГАТА СЪБОТА

„И пак в другата събота влезе
В съборището и поучаваше.“
(Лука 6 : 6)

„Другата събота.“ Мнозина ще запитат какво означават думите „другата събота“? Хората питат за много неща, не само за думите „другата събота.“ Някои питат какво означават думите светлина, топлина, въздух, вода, огън, земя и т.н. Който разбира, от една дума само ще разбере много нещо; който не разбира, и хиляди думи да му се кажат, пак нищо няма да разбере. Съботата представя завършена епоха, когато хората са готови да слушат, да възприемат, да прилагат великите истини, които Първата Причина, или Природата им разкрива. Две съботи съществуват: лоша събота, лош аспект или лоша съдба на човека и добра събота или добра съдба. Често слушате да казват за някого, че е лош или съботен човек. От астрологическо гледище това значи, че за този човек аспектите на различните планети са в неблагоприятно съчетание. Когато се казва, че някой човек е добър, това подразбира добри, благоприятни съчетания на планетите, които влияят върху него. Значи има добра, има и лоша събота за човека.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше.“ Значи Христос е проповядвал и поучавал в до-

брите съботи. Съботата е Божествен ден. Кога? – Когато човек прави добро. Съботата е ден на доброто. Единственото нещо, с което човек се отличава от другите живи същества, е, че му е позволено да прави добро съботен ден. Оттук вадим заключение, че първият ден на живота е съботата. Като говоря за съботата, пазете се да не я разберете като тесногръдите хора, нито както евреите са я разбирали, нито както някои религиозни хора. Съботата трябва да се разбира в широк смисъл. Христос казва, че човекът не е създаден за съботата, но съботата е създадена за човека. В събота Бог си е починал от физическия труд. Той е работил хиляди и милиони години, докато е започнал да учи човека как да се ползва от всичко, което е създал.

Съвременните хора се намират вече в един устроен свят и трябва да знаят как да живеят. Те искат да бъдат умни, здрави, силни, щастливи. Обаче хората трябва да знаят, че при сегашното положение на развитието си, те включват в себе си придобивките на петте раси, които са живели досега. От това гледище никой не е господар на положението си. Всеки носи и добри, и лоши черти от своето минало; с лошите трябва да се справи, а върху добрите трябва да работи, да ги развива и усъвършенства. Следователно всичко, което петте раси съдържат в себе си, е вложено и в отделния човек. Като знаете това, ще разберете с каква велика наука разполагате. Който не знае това, той гледа на расите като на нещо минало, което днес няма никакво значение. Първата раса, това са великите гении на човечеството, които са създали света. Те са разполагали с големи знания, с голяма светлина, със силен интелект. Те са оставили на Земята знанието си и са се оттеглили на работа във висшите светове. Който не знае за съществуването на тези висши светове, той подразбира някакви ма-

териални светове, подобни на физическия. Обаче той не разбира и физическия свят. Само формата на материалните светове е постоянна, неизменчива. Съдържанието им е субстанциално. Какво означава думата „субстанция“? Субстанция означава материя, която постоянно се мени. При това материята няма устой, а субстанцията има. До известна степен в субстанцията съществува вътрешно разграничаване.

Съвременната наука е дала известни обяснения върху разграниченията на материята по състав и по обем. За пример, Земята е съставена от милиарди частици, които имат определена форма и обем. Слънцето, звездите също така са съставени от безгранично число малки частици, с определена форма и определен обем. Съвременните учени са обяснили донякъде какво значи безгранично, вечно, безкрайно. Субстанцията взима участие в съставянето на великите, на грандиозните работи. С други думи казано: разумното има по-голям устой в субстанцията, отколкото в материята, като се дроби. В този смисъл вечността има начало, има и край, т.е. има глава, има и опашка, които никога не могат да се обяснят. Единственото нещо, което човек може да направи, е да съедини главата с опашката, да образува колело, с което да се движи, колкото иска и когато иска. Такова колело представя животът. Когато искате да спрете живота, т.е. да си почините, трябва да разтворите колелото и да образувате от него права линия. Които разбират живота, те са образували едно колело от началото и от края; които не разбират живота, те са разтворили това колело, образували са права линия, вследствие на което постоянно търсят своето право. Който търси своето право, той често получава бой. Когато ученикът търси своето право от учителя си, последният взима една пръчица и казва

на ученика си: „Дай дясната си ръка!“ Ученикът дава дясната си ръка, а учителят започва да пише с пръчицата по нея: той пише едно, две, три. После взима лявата ръка на ученика и пише върху нея: едно, две, три. След това взима дясната ръка и продължава да пише с пръчицата си върху нея: четири, пет. Същото написва и върху лявата ръка. Като дойде до десет, учителят знае, престава да пише върху ръката на ученика си. Така той изрежда един след друг всички ученици, които търсят своето право. Като видят, че учителят знае хубаво да пише върху ръцете, учениците престават да търсят правата си. Сега е забранено писането с пръчица върху ръцете на учениците; намират, че не било практично. Според мене не само че е практично, но даже икономично: не се хаби нито хартия, нито мастило. От това време насам започнаха да употребяват плочи, тетрадки, върху които пишат с калем, с мастило и т.н.

Представете си сега, че сте взели един кубически сантиметър от някакво въздухообразно тяло, за пример от водорода, и го прекарате през микроскопическо отвърстие на един напръстник. Знаете ли колко време ще се употреби, докато всичкият водород мине през това тясно отвърстие? Това не е една молекула водород, но тук имате грамадно количество молекули, за минаването на които се изисква много време. Ако речете да отделяте молекулите на водорода една от друга по физически начин, за това би трябвало още повече време. Що са молекулите? Молекулите са най-малките частици от материята, които се получават по физически или по механически начин. Ако искате понататък да делите молекулите, вие ще навлезете вече в химията, дето молекулите могат да се делят на по-дребни частици, но по химически начин. Тези частици се наричат атоми. Съвременните учени говорят вече и за делението на

атомите на още по-малки частици от тях. Тия учени правят опити да теглят молекулите на телата и намират, че някои молекули тежат по един квадралион от милиграма. Други молекули са още по-леки. Всички молекули се движат: ту се съединяват в по-големи частици, ту се разединяват. Така те проявяват свой живот. Като знаете това, представете си какво грамадно количество молекули влизат в състава на вашето тяло! Всички ваши органи: мозък, сърце, дробове, стомах са съставени от безброй молекули, които се подчиняват на известни сили, на известни закони. Въпреки това вие искате самостоятелно да уреждате живота си. Това е невъзможно!

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре, че животът им не е добър. Те са прави. Работите им не вървят добре, защото и животът на молекулите им не върви добре. Може да върви добре животът само на онзи човек, който има нещо гениално в себе си. Гениалността се проявява само тогава, когато човек съдържа огън в себе си. Огънят ражда гениалността. Когато иска да стане умен, човек трябва да има въздухообразни елементи в себе си, да разбира законите за въздухообразните тела. Когато иска да стане благороден, да развие по-чувствително, по-отзивчиво сърце, човек трябва да изучава законите на водата. Когато иска да стане по-практичен, да си пробива по-лесно път в живота, човек трябва да изучава въглерода. Вие трябва да познавате въглерода, въглищата, с които постоянно боравите. Нашата Земя е богата с въглерод, с въглища, които представят остатъци от същества, живели преди хиляди години. На времето си тия същества са били гениални, но днес са оставили само спомен от своето съществуване. Днес тези същества прекарват дълбок сън. Ето защо, когато стъпвате върху тях, трябва да бъдете

внимателни, да не ги събудите преждевременно. Сбъдничави хора са тези, които съзнателно или несъзнателно събуждат тия същества – гении на човечеството. Българите имат следната поговорка: „Да спи зло под камък.“ С това те искат да кажат: Докато спи злото, т.е. дяволът, не трябва да го събуждат.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше.“ Значи, Христос влязъл в съборището в една от добрите съботи, когато човек може да намери смисъла на живота. За да разбере смисъла на живота, човек трябва да влезе поне в една от добрите съботи в съборището си и да се поучава. Иначе работите няма да се наредят добре. Ние не сме дошли на Земята по своя воля. Човек се ражда и умира, но нито раждането, нито умирането зависят от него. Той е дошъл на Земята като чиновник, назначен с указ. Както е назначен, така един ден ще го уволнят пак с указ. Ние наричаме назначаването на служба – раждане; уволняването пък наричаме смърт. Когато умре някой, близките му плачат; когато се роди дете, всички се радват. В някои народи е точно обратното: когато някой умре, там се радват; когато някой се роди, плачат. Според нас, правилно е и когато умира човек, и когато се ражда, да се радваме. Раждането е начало на живота, когато човек слиза на Земята да изправи погрешките си. Смъртта е краят на живота, когато човек ликвидира с погрешките си. Тъй щото, дойде ли въпрос до смъртта, трябва да гледате на нея като на ликвидация с греховете, с престъпленията. Не е важно дали греховете са големи или малки. Важно е, че трябва да се ликвидира с тях по най-разумен начин. Човек трябва да се ражда всеки ден и да умира всеки ден. По колко пъти на ден? – Безброй пъти. Колкото по-скоро и повече пъти човек се ражда и умира, толкова по-добре за него.

Когато някой заболее, близките му веднага викат лекар да го лекува, да може още да поживее. Има смисъл да живее човек на Земята, но при условие да изплаща дълговете си. Не изплаща ли дълговете си, не изправя ли погрешките си, животът на човека няма смисъл. Ако в един живот човек не може да изплати всичките си полици, желателно е да изплати поне част от всяка полица. Другояче животът на Земята не може да се оправдае.

„Добрата събота.“ В Божествения свят съботата се явява като велико начало на нещата. Щом се яви това разумно начало в човека, ред други сили, които не са добре разположени към него, започват да му противодействат. Това показва, че всеки човек има свои невидими врагове. Каквото добро намисли да направи, веднага тия същества, негови неприятели, се опълчват против него. Ако някой момък хареса една мома и реши да се ожени за нея, веднага тия неприятели, от негова и от нейна страна, започват да им пречат. Те настройват всички техни съседи, познати, роднини даже, които започват да ги укоряват, да развалят добрите им намерения. Защо трябва да им пречат? Какво им влиза в работа, дали тези млади хора ще се оженят, или не? Защо укоряват младия момък и младата мома? – Много просто. И децата разбират тази работа, както знаят, че 1+2 е равно на 3. С един пример ще изясня мисълта си. Представете си, че имате да давате някому хиляда лева и сте приготвили тия пари да се издължите. В това време дохожда при вас един познат и ви моли да му услужите с хиляда лева само за няколко деня. Вие отказвате да му услужите, като му обяснявате, че имате хиляда лева, но сте ги приготвили за изплащане на част от една ваша полица. – „Моля ти се, услужи ми. Докато дойде срокът за твоята полица, аз ще върна парите.“ Най-после вие се съгласявате да му услужите,

давате му хиляда лева. Обаче какво става след това? Минават ден, два, три, неделя, месеци, този човек не връща парите. С това положението се влошава: нито вие можете да платите дълга си, нито той е използвал парите разумно. Така става, когато човек намисли да направи едно добро. Дяволът дебне, търси начин да разваля добрите работи.

Често хората говорят за дявола, без да разбират какво нещо е той. Дяволът не е нищо друго, освен разумно същество, което живее изключително за себе си. Следователно всеки, който живее изключително за себе си, има тази черта на дявола. Който не живее само за себе си, той се е справил с тази черта. Обаче никой не обича човека, който мисли и живее изключително за себе си. Не може да се ползва с Любовта на хората онзи, който живее само за себе си. Казват някои, че човек трябва да живее само за себе си, но тяхната философия е крива, не търпи критика. Паразитите живеят само за себе си, но кой ги обича? Като намерите някоя дървеница, веднага я хващате и убивате. Кой човек е направил дървеницата наследница на своя живот? За паразитите няма закон. Щом ги хванат, веднага им подписват смъртната присъда. Казвате: „Какво да правим със своите недъзи?“ Турете ги между двата нокътя, както българите постъпват с някои от паразитите, и ги чукнете. „Ще успеем ли?“ – Направете опит и ще видите. Ако първият път не успеете, опитайте се втори, трети път – все ще успеете. Когато хване някой паразит, българинът го туря между двата си нокътя и го чуква. Случва се този паразит се изплъзне между ноктите му. Той го хване, тури го още един път между ноктите си и го смаже. Докато не го убие, той не се успокоява. Ще кажете, че човек трябва да бъде миролюбив, да не убива. Човек трябва да бъде миролюбив, но по отношение на доброто, а не по отношение на злото.

Със злото той никога не може да бъде в мир. Мир може да съществува само в доброто. Който не върви в съгласие, в мир с това, което Природата е създала, той не може да има в себе си мир. Често учените не правят разлика между това, което Бог е създал, и това, което хората са създали, вследствие на което изпадат в противоречия. Те наричат човешките работи Божии. Трябва да се различават човешките от Божиите работи.

Всяка работа, която се окислява, е човешка. Човешките работи са подобни на металите желязо, мед, калай, олово, които лесно се окисляват. Всяка работа, която не се окислява, е Божествена. Тя е подобна на благородните метали злато и платина, които не се окисляват и запазват своя първоначален блясък. Ако по някакъв начин можете да получите желязо в своя първичен вид, и то няма да се окислява лесно. Важно е всяко нещо да придобие своята първична чистота. Щом придобият своята чистота, всички тела ще станат устойчиви по отношение на въздуха. Това именно алхимиците са търсили. Когато казваме, че характерът на някой човек се е изменил, ние имаме предвид промяната, която е станала с неговата първична материя. Той сам е станал причина за тази промяна. В неговото тяло, в неговия мозък, в неговото сърце и в неговата кръв е влязъл някакъв страничен елемент, който е нарушил чистотата на първичната материя. Чувствата и мислите на човека имат свой определен състав, към който не трябва да се прибавят никакви примеси, които биха нарушили тяхната чистота. Един ден химиците ще могат да изследват този състав. Какво нещо представя мисълта? – Мисълта е разумен процес, който се извършва в човешкия мозък, както химическите реакции се извършват в лабораториите. Правата мисъл е подобна на някоя гениална

музикална пиеса; кривата мисъл е подобна на дисхармонични, фалшиви тонове.

Днес всички религиозни и духовни хора говорят върху учението на Христа, върху това, което Той е проповядвал. Какво е проповядвал Христос? Христос е проповядвал велико учение, което може да се приложи и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят. Христос е засегнал живота всестранно, но понеже тогавашните хора не са били готови да разберат Неговите велики принципи, Той им говорил със символи, с притчи. Въпреки това, много неща са останали неясни, неразбрани за тях. Той им казвал: „Вие не сте готови сега да ви се разкрият всички тайни, но един ден, когато бъдете готови, завесата ще падне пред очите ви и всичко ще виждате.“ Наистина ние виждаме, че съвременната наука е започнала вече да разкрива някои от тайните на Природата, но още не са дошли онези гении, които ще разкрият големите тайни. За пример какво крие ботаниката в себе си? Ботаниката е обширна наука, която изследва различни растения, с различни характери и сили в себе си. Някои растения съдържат елементите на безсмъртието, а някои – елементите на смъртта. Значи смъртта е влязла в живота чрез растенията. Наистина, откак първият човек яде от забранения плод, смъртта влезе в света. И досега още хората продължават да ядат такава храна, която носи смърт в себе си. Ако изследвате храните и лекарствата, които химиците и медиците препоръчват на хората, ще видите, че повечето от тях съдържат елементи на разрушаване, елементи на смъртта. И на болни, и на здрави днес препоръчват повече месо, но в края на краищата те сами ще видят, че месото по-скоро ще съкрати живота им, отколкото ще го продължи. Българинът ще каже, че трябва да се яде малко месо, а повече боб. Друг

ще каже, че трябва да се яде повече грах. Не, ако човек не знае как да употребява граха, боба, и те могат да го уморят. Даже и житото не може много да ползва човека, ако той не знае как да го посади, как да го ожъне и как да го запази. Който знае как да посее, да ожъне и да запази житото, той ще използува най-рационално всички елементи, които се съдържат в него. Всяко растение, всеки плод съдържа покрай безсмъртните елементи в себе си, още и разрушителните елементи, т.е. елементите на смъртта.

Тъй щото, един ден, когато нашето жито се освободи от смъртните елементи в себе си, то ще наедрее и ще се подобри по качество: първо ще стане голямо като боб, после – като орех и най-после – като кокошо яйце. Какво ще кажете за това? Ще кажете, може би, че това е някаква утопия. Нима идеята, която българите поддържат за велика България, не е утопия? Ако българите, за пример, искат да завладеят целия свят, това е утопия. Всеки народ, който се е опитал да завладее Земята, е свършил със смърт, със загазване. Всеки човек, който се е опитал да завладее другите хора, и той е изчезнал от Земята. В света съществува една сила, която има право да разполага с всичко и с всички. При това положение и смъртта, и грехът са възможности, които произтичат от частите на това цяло, на тази единствена сила в света, която разполага с всичко. Всяка част, която се отделя от Цялото по какъв и да е начин, съдържа вече в себе си условия за смърт, за грях и за страдания. Колкото по-голям е грехът, толкова по-големи са страданията, толкова повече човек се е отдалечил от Разумното Начало, от Цялото. Какъв е церът срещу греха? – Да се върне човек към Цялото, към Бога. Това значи да придобие човек щастие, да стане щастлив.

Мнозина запитват съществува ли друг живот след

смъртта. Според мене, във философски смисъл, този въпрос не е поставен правилно. И след смъртта човек пак ще живее, даже по-добре, отколкото е живял на Земята. Докога човек ще идва на Земята и ще се връща? – Докато изплати дълговете си. Щом изплати дълговете си, дали ще бъде на Земята, или в другия свят, човек ще живее по-добре, отколкото е живял с дълговете си. Кога живее човек по-добре: когато има знания или когато няма знания? – Човек живее по-добре, когато има знания. Следователно трябва да знаете, че човек живее именно след смъртта. Това не е само теория, но и наука: този и онзи свят са едно и също нещо. Различието седи само в съзнанието на човека. Който има пробудено съзнание, той живее едновременно в двата свята. Понеже светлината на съзнанието на този човек е по-голяма, като се качи в онзи свят, той гледа нещата от високо, затова ги вижда като мравуняци. И в мравешкия живот има закони, войни, както в човешкия. Като гледа на човешкия свят от високо, той казва: „Това е мравуняк.“ Достатъчно е господарят на света да впрегне ралото да разоре земята и да посади своето жито, за да се превърне целият живот на тия мрави в каша. За тях това е цяла катастрофа. По същия начин и великите учени са впрегнали своите плугове да разорават цялата земя, която преживява вече началото на страшна катастрофа. Това разораване на Земята хората наричат земетресение. Да, стават и ще стават земетресения, ще се разтърсва Земята, докато всички хора разберат, че не те, а други я управляват. Разтърси ли се Земята веднъж само, както трябва, моментално ще престанат войните, моментално ще спрат изтребленията на хората. Земетресението не е само механически процес. То е процес, от който се разтърсват умовете и сърцата на хората, за да се освободят от заблужденията си и всеки да

заеме своето място. Докато трае земетресението, човек е готов да дели богатството си с брата си, готов е на всякакви жертви. Щом земетресението спре, той започва да говори пак за частна собственост. В света има само Един собственик, само една частна собственост. Умът, сърцето, волята, които са дадени на човека, не са негови. Те му са дадени като пособия, временно да си служи с тях. Един ден ще му се отнемат. Бог само изпитва, да види какво ще прави човек с тях. Когато види, че той разумно ги управлява, разумно се справя с тях, Той ще му даде и други нека отвън, като награда за неговия разумен живот. Който не разбира това, той се стреми към охолен живот, иска да придобие много земя, да я завладее. Той не мисли, че утре може да умре. Казано е, че ленивите, крадците, лъжците, лицемерите, престъпниците са осъдени на големи страдания.

Изобщо всеки, който престъпва Божия закон, той е осъден на големи страдания. Божието благословение пък ще дойде върху всеки, който е готов да направи най-малкото добро. Като българи, вие се интересувате за България, искате да знаете кога ще се оправи тя, дали ще получи Божието благословение. Доколкото зная, България е оправена, няма какво да се оправя. Аз познавам един род българи, които живеят в онзи свят, и намирам, че те са отлични хора. Често съм ги запитвал защо техните деца се изопачили толкова, че днес имат нужда от изправяне? – Защото се отдалечиха от нас. Щом се отдалечиха, и главите им започнаха да задебеляват. Наистина, когато престане да мисли, да чувства, да прави добро, главата на човека започва да задебелява, черепът му става груб, дебел. Като последствие на това задебеляване се явяват ред болести. Каквото е станало и става с българите, същото става и с

цялата бяла раса. Както бялата раса върви, тя се намира в низходяща степен на развитие, което води към израждане. Израждането на петата, на бялата раса е признак за идването на друга раса, която ще използва условията, които петата раса не можа да използва. Тя ще спаси петата раса, но ще вземе всичко в ръцете си. Тогава бялата раса ще се намери в особено положение. В какво ще се заключава това особено положение? – Всички членове на бялата раса ще станат слуги. Те ще се намерят в положението на руския народ във времето на царизма, когато всеки трябваше да се подчинява на закона „молчать и не рассуждать." Вярно е това, но все трябва да има поне един, който да разсъждава, и то умно да разсъждава. Който проповядва и който управлява другите хора, той непременно трябва умно да разсъждава и да мисли за последствията, защото над всекиго стои по един господар, по-голям от самия него. Много господари има в света, но разумните са свързани помежду си и се подчиняват на Единния.

Като влезе в съборището да проповядва, Христос каза на човека със сухата ръка: „Стани, та се изправи насред!" Тогаз ги запита: „Що трябва да прави някой в събота – добро или зло? Да погуби душа или да спаси?" И рече на човека: „Простри ръката си!" И той стори така, и ръката му стана здрава, както другата. И ако днес, две хиляди години след Христа, запитате някой християнин трябва ли да се прави добро в събота, той ще отговори по буквата на Стария Завет, че не трябва да се прави добро на никого. След това ще започне да цитира стихове от апостол Павел, който казва, че не трябва да се прави добро на човек от чуждо верую или по-добре е да се прави добро на ближните, отколкото на хора чужденци, дошли от далечен край, от чужда земя. Като говорил за правене на добро, апостол Па-

вел искал да обърне внимание на хората разумно да правят добро. От Божествено гледище доброто трябва да се прави на всяко време, но в тайно, никой да не види и да не знае. Ще дадете на някого един хляб, че всички да ви видят. В такъв случай вие приличате на един български чорбаджия, който купил едно парче шкембе и го дал на един беден човек, да свари чорба на децата си. Като носил шкембето, който го срещал из пътя, питал го: „Къде отиваш, бай Пенчо?“ – „Купих това шкембе за моя беден съсед, да свари чорба на децата си.“ Бедният, като чул, че съседът му разправя наляво и надясно, че носи шкембе за него, взел шкембето от ръката му, хвърлил го срещу него и казал: „Не искам нито шкембето, нито друго нещо от тебе.“ Без да иска, чорбаджията изкарал от търпение бедния съсед.

И съвременните хора правят добро като този чорбаджия, но така не се прави добро. Това вършат и обикновените хора, но то не е никакво добро. Кой вълк досега е направил добро на някоя овца? Само в едно отношение вълкът постъпва кавалерски. Кога? – Когато срещне някоя слаба, болна овца. Като я помирише оттук-оттам, бутне я настрана и казва: „Хайде, от мене да мине.“ Обаче, като влезе в стадото, веднага напипва най-изхранената, най-тлъстата овца и казва: „Сега ти ще се пожертваш заради мене. Аз направих добро на една твоя сестра, пощадих живота й, но ти няма да избегнеш от мене.“ Благородство има и вълкът, но само към слабите, болните овце. Като срещне някоя болна овца, той казва: „Хайде, аз ще ти направя добро, ще пощадя живота ти. Пожелавам ти да се гледаш добре, да се изхраниш, да възстановиш здравето си.“ Често и хората постъпват като вълка. Щом и те постъпват като вълка, къде е човещината в тях? При тези разбирания, както и при морала на съвременните хора, на какво основание

те могат да говорят за законност, за ред и порядък в света? На какво основание те се наемат с разрешаването на социалните и икономически въпроси? За да оправдаят своята политика, и религиозните, и светските хора цитират стиха от Евангелието, че всяка власт е от Бога дадена. Вярно е това, но къде е манифестът за всеки народ, с който се обявява, че властта му е дадена от Бога? Всяка година от Небето трябва да се издава манифест към българския народ, чрез който известна партия се поканва да вземе властта в ръцете си. От този манифест трябва да се види, че наистина, българите говорят с Бога. Самите българи трябва да имат такава опитност. За всяко нещо, което говори, човек трябва да има някаква опитност. Казвате, че преди две хиляди години Христос слязъл на Земята. Бяхте ли вие на Земята преди две хиляди години, та да знаете това? – „Ние не помним, но хората казват, пък и писано е за това в книгите. – С казване само работите не стават. – „Ние вярваме в думите на учените, в техните книги.“ – И с вяра само работите не се уреждат. – „Ние вярваме в Бога, в Христа. – Вие вярвате, че Христос е дошъл да спаси света. Не, Христос дойде на Земята да научи хората да живеят правилно. Ако не живеят добре, те сами се осъждат на смърт. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил.“ В Евангелието е казано какво се изисква от човека, за да изпълни волята Божия.

Първото условие за изпълнение волята Божия е да бъде човек във връзка с Бога, с възвишения, разумен свят. Защо е нужна тази връзка? – Защото животът изтича от Бога, от Любовта. Щом има тази връзка, човек знае, че всички хора живеят в Бога. Щом живеят в Него, те изпълняват волята Му. Следователно всички хора, които изпълняват волята Божия, са братя и сестри помежду си. Зна-

чи братство и сестринство съществува само между хора, които изпълняват волята Божия. Това е вложено в кръвта на децата. Обаче случва се, че някое дете не обича баща си. Защо? – Защото не е от неговата кръв. Според закона за наследствеността, за да мине кръвта от бащата в детето, изискват се специфични условия. Дете, родено при тези условия, ще има връзка с баща си, ще го обича, ще наследи неговите качества. Едно от тези специфични условия е детето да е родено през някой слънчев ден. Има големи и малки слънчеви дни: един слънчев ден от секундата, един слънчев ден от минутата, един слънчев ден от часа, един слънчев ден от 24-те часа, един слънчев ден от седмицата, от месеца, от годината и т.н. Най-малкият слънчев ден е от секундата. Значи, за да предаде своите добри качества на детето си, бащата трябва да е избрал хубав слънчев ден за неговото зачеване. За да предаде своите добри качества на детето си, майката трябва да е избрала хубав лунен ден за неговото зачеване. Каквото се каза за Слънцето, същото се отнася и до Луната; има лунен ден от една секунда, от една минута, от един, от два, от три, от пет, от десет и от 24 часа; има лунни дни от седмица и най-после от 28 деня. Когато майката и бащата не могат да изберат хубав ден за зачеване и раждане на своето дете, ражда се дете, което не мяза нито на бащата, нито на майката, но мяза на баба си или на дядо си. Кой е нашият баща и коя е нашата майка? Нашият баща е бил Адам, а нашата майка – Ева. Какво дете ще бъде това, което мяза на Адам и на Ева? Ако детето мяза на Адам и на Ева, още сега може да му се напише хороскопът: то ще се роди и ще умре; ще има слава и ще я изгуби; ще има знание и ще го изгуби, и най-после ще умре в безчестие. Това значи да мяза човек на своя прабаща и на своята прамайка. Това значи да се роди човек,

в когото бушуват неговият прабаща и неговата прамайка, т.е. неговият дядо и неговата баба.

Сега ние не искаме да обиждаме хората, но казваме как трябва да се разбират законите. Вие трябва правилно да разбирате законите, ако искате да се освободите от наслояванията на стария живот и да влезете в новия, в Божествения живот. Тази е тайната страна на Христовото учение. Като слушате да се говори така, казвате: „Ние научихме същественото в живота, няма какво повече да ни се говори.“ Научили сте същественото, но умирате. Докато не научите законите на живота, на безсмъртието, вие нищо още не знаете. Истинската наука е наука на безсмъртието. Има наука и на смъртта, от която всички хора умират. Ти може да си физик, но ще умреш; може да си химик, но ще умреш; може да си философ, свещеник, но в края на краищата ще умреш. Научно, логически мога да ви докажа, че ще умрете: днес сте млади, след 50 години ще остареете; днес сте здрави, утре ще се разболеете и ще умрете. „Защо ще умрем?“ – Защото сте родени от Адам, който яде от дървото за познаване на доброто и злото, а с това заедно внесе зараза в кръвта ви. Следователно, докато вървите по закона на наследствеността, по линията на смъртта, същата участ ви очаква. Като се говори за смърт, за болести, турците имат обичай веднага да запитват: „Какъв е церът срещу това?“ Сега и ви е ще запитате какъв е церът срещу смъртта? – Церът срещу смъртта е да напуснете пътищата на вашия дядо и на вашата баба. Първият опит, който човек трябва да направи, е да се освободи от лъжата и непослушанието и да приеме Истината в себе си.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше.“ На какво ги поучавал Христос? Христос учил хората да не лъжат себе си. Като направи някаква погрешка, чо-

век започва веднага да се оправдава, да се залъгва, че това било така или иначе. Не, дълбоко в себе си той трябва да съзнае грешката си и да си каже, че като човек, това не му подобава. Човек трябва да съзнае своята погрешка, а коя е причината да греши, в дадения случай това не е негова работа. Ама някой му внушил да сгреши – това не е негова работа. Негова работа е да съзнае погрешката си и да я изправи. Нищо лошо няма в това, че някой ви внушил да направите нещо. Законът на внушението работи за добро и за зло. Ученикът внушава на учителя си да не го изпитва днес, или да бъде внимателен към него, или да не му поставя слаба бележка. Какво лошо има в това внушение? Програмата в днешните училища е много претоварена, вследствие на което учениците не могат да усвояват уроците си. Програмата на българските училища върви по програмата на германските, но в последно време и те получават обратни резултати. Значи, не е в многото знание, но то трябва да се асимилира добре, да внесе светлина в ума. Има едно знание, подобно на есенции от плодове, от цветя и др. Кое е за предпочитане: да носите на гърба си един килограм захарин или хиляда килограма захар? Един килограм захарин се равнява по сладост на хиляда килограма захар. Обаче в захарина липсва нещо, което го прави вреден за здравия организъм. Есенцията на обикновената захар се заключава в нейната сладост. Ако учените биха могли да извадят тази сладчина направо от Природата, щяха да я използват като лечебно средство. Тази сладчина действа не само върху физическото тяло на човека, но и върху психиката му. Достатъчно е да дадете само една чайна лъжичка от тази есенция на някой неразположен човек, за да стане веднага весел, доволен. Сладчината смекчава човешкия характер. Ето защо съвременните хора трябва

да ядат сладки неща, не сладки физически, но психически сладки. Бъдещите учени ще знаят как и на какви места да садят плодовете, за да се развиват в тях ония елементи именно, които действат лечебно и във физическо, и в психическо отношение. Различните плодове се садят през различни дни и месеци на годината. Всяко дърво се сади по специфичен начин. Денят за посаждане на всяко дърво е в зависимост от времето, през което се развиват известни сили в Природата. Всяко дърво, посадено в определения за него ден, съдържа в себе си соковете на живота. Понеже това време не може още да се спази, затова дърветата, както и цветята, не съдържат тия лечебни и жизнени сокове, каквито би трябвало да съдържат. Същото се забелязва във всички неща, вследствие на което навсякъде съществува вътрешна дисхармония.

Днес в целия свят се проповядва Христовото учение, но същевременно се казва, че не е дошло още времето да се приеме и приложи това учение. Хората изучават богословие, говорят за вяра в Бога, но като дойде до приложение, виждат, че тяхната вяра не може да ги спаси. Някой казва, че вярва в Бога, но като направи едно престъпление, законите на държавата го хващат, съдят го и го турят в затвор. „Ама аз вярвам в царя, в държавата.“ Вярата е едно нещо, а спасението – друго. Да вярваш, това е твоя длъжност. Да се спасиш, това значи да знаеш законите на държавата и да ги изпълняваш. Като вярваш в Бога и Го обичаш, ти ще изпълняваш Неговите закони и ще бъдеш спасен. Вярване, което е наложено чрез закон, чрез указ, е суеверие, което не принася никаква полза. Суеверието не спасява, но и вярата сама не спасява. Вяра без Любов нищо не е. Затова ние казваме: „Люби Бога!“- Може ли да любим Бога? – Може. Единствената привилегия на човека пред другите

животни седи в това, че му е дадена възможност да люби Бога и да изпълнява волята Му. Който спазва тия неща, той не може да върши престъпления. Кой цар иска поданиците му да вършат престъпления? Всеки цар се радва на ония свои поданици, които от Любов към него изпълняват законите на държавата. Всеки гражданин, който от Любов към своя цар изпълнява законите на неговата държава, той ще бъде готов да изпълнява и волята Божия. Сегашните хора не изпълняват нито законите на държавата, нито Божествените. Те са готови само да се бунтуват, да бушуват в себе си против Природата, против живота, против света, че не бил създаден, както трябва. Казвам: Когато се натъкнеш на злото в себе си, воювай! Когато дойдеш до добрите сили в себе си, работи! В това седи геройството, юначеството на човека. Какво правят съвременните хора? Като се натъкнат на злото вън или вътре в себе си, те се готвят да се хвърлят от канари, да се убиват или да се давят. Вместо да мислят как да се убиват, по-добре нека отидат на нивата да копаят, да изработят нещо. Разумният човек ще отиде на нивата, ще копае и ще си каже: „Светът е Божий. Аз ще работя, ще живея и ще благодаря за това, което Бог ми е дал.“ Като изгуби вярата си, като изгуби смисъла на живота, човек казва: „Човек за човека е вълк.“ Тази пословица не е права. Първоначално човек за човека е бил брат, но отпосле, когато е изгубил Любовта и вярата си към Бога, той е казал, че човек за човека е вълк.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше.“ Христос поучаваше хората, защото имаше за задача да образува едно ядро от хора с високо съзнание, които да бъдат носители на Божественото учение. Той казвал на учениците си да работят за това, в което Бог е благоволил. Христос казва на учениците си: „Няма човек на Земята,

който да остави баща си и майка си заради мене и да не получи стократно в този и в онзи свят.“ Който не разбира тези думи, казва, че в този живот човек трябва да си поживее, да се забавлява. Да, ако си глупав, ще се забавляваш; ако си умен, ще учиш. Тъй щото, за онези хора, на които съзнанието е будно, Евангелието ще се проповядва по нов, вътрешен път, а не външно, както досега се проповядвало. Отвън всички са изучавали и продължават да изучават Евангелието, но сега трябва вътрешно да се изучава.

Следователно днес хората се нуждаят от нови разбирания, нови възгледи за нещата, нова вяра. И вярата има степени: лековерие, суеверие, вярване и вяра. Вярата минава най-после в знание. Знанието обаче не предвижда натрупване. Да трупаш знание, това не подразбира още приложение. То е излишен баласт, от който човек трябва да се освободи. Истинско знание е това, което има приложение. За пример, казват за някого, че умрял. Те знаят, че е умрял, а не знаят какво може да стане по-нататък с него. Това не е знание. Който знае нещата, той веднага ще разбере дали този човек спи, или наистина е умрял, дали ще възкръсне, или не. Всички хора не могат да бъдат живи, но всички хора могат да възкръснат. Това е закон. Христос пък никога не е умирал. Следователно може да се помогне само на онзи, който разбира закона за възкресението и вярва в него. Защото казано е, че без вяра никой не може да угоди на Бога или без вяра никой не може да бъде щастлив. Какво щастие може да очаквате, ако изгубите вяра в баща си, в майка си, в брата и сестра си, в приятели и познати? Щом изгубите вяра в своите ближни, вие ще изпаднете в положение да мислите, че всички хора ви преследват. „Ами как ще познаем, кой човек какъв е?“ – Който има вяра, той вижда нещата

отдалеч. Като минава през някоя гора, той ще види, че разбойници го причакват, ще знае тяхното скривалище и ще ги заобиколи. Ако иска да се срещне с тях, ще вземе торба със злато в ръцете си, ще се приближи към тях и ще каже: „Вярвам, че вие сте добри хора, искате да живеете щастливо, но трябва да се пазите, да не паднете в изкушение. Ето, вземете тази торба, идете дома си, яжте и пийте."

Питам: Кой богат човек е взел торбата си с пари и ги е раздал на разбойници? Ако богатият човек постъпи по този начин с разбойниците, мислите ли, че те ще насочат пушката си срещу него? И Бог постъпва така с лошите хора. Понякога той дава на лошите хора повече, отколкото на добрите. За пример, един лош човек мисли да обере някой добър, богат човек и после да го убие. За да го избави от това престъпление и да спаси живота на добрия, Бог дава пари, богатство на лошия човек, да има с какво да се занимава. Следователно за лошия човек е по-добре да бъде богат, отколкото сиромах. И за добрия е по-добре да бъде сиромах, отколкото богат. Това не са абсолютни закони, но правила, които трябва да се разбират. Обаче външната сиромашия не прави човека сиромах. Никога не допущайте в себе си мисълта, че сте сиромаси. Ако имате сърце, което черпи своите сокове от водата, т.е. от великия живот, вие сте най-богатият човек в света. Наблюдавайте влюбения момък или влюбената мома. Като се влюбят, те считат себе си за най-богати хора. Защо? – Защото те любят, те притежават сърцето на своя възлюбен или на възлюбената си. Момъкът казва на момата: „Ти си моят ангел, моето щастие. Готов съм живота си да пожертвам заради тебе, само не ме напущай." Външно тази мома може да е бедна, но тя е богата вътрешно, по

сърце. На какво отгоре момъкът е готов на всички жертви? – За Любовта.

Всеки се стреми към Любовта, иска да я придобие. Защо хората не могат да я придобият? – Защото се занимават с чуждите работи. Колкото вярващи, колкото религиозни хора съм срещал досега, всички се занимават с погрешките на другите хора. Не е лошо човек да говори за погрешките на хората, но той трябва да е готов да плати за тях. Да плащате за погрешките на хората, подразбира да имате готовност да помагате. Когато говорите за болните, трябва да ги лекувате. Следователно, ако не сте готови да помогнете на болния, по-добре не говорете за болестта му. Щом говорите за болестта му, вие трябва да вземете участие, да го излекувате. Същият закон се отнася и за злото, и за доброто в света. Ако си добър човек и говориш за злото, гледай да премахнеш това зло; ако си добър човек и говориш за доброто, гледай да усилиш това добро. Религиозните, вярващите хора, казват: „Ние сме грешни хора, но понеже вярваме в Христа, Той ще ни спаси, ще се простят греховете ни.“ Има неща, които се прощават на всички хора, но на ония, които се стремят към съвършенство, нищо не се прощава. Единственото нещо, което може да ги спаси, да заличи греховете им, това е желанието им да не правят повече грехове. Щом престанат да грешат, едновременно с това и греховете им се заличават. Щом ликвидират със злото, доброто ще започне да тече през тях и само по себе си ще ги изчисти. Не е въпрос само да прави добро, но първо човек трябва да обича. Нека прави добро, нека обича, нека има много приятели, но тези приятели да бъдат по същество такива, а не само по форма. Това значи: между онзи, който обича и когото обичат, трябва да съществува вътрешна хармония. Тази хармония ще

внесе радост и веселие в техните души. Тази хармония ще внесе светлина в умовете им, правилно да разбират и прилагат нещата.

Съвременните хора страдат по причина на техните криви разбирания, поради отсъствие на светлина в техните умове. За пример, мнозина от съвременните хора мислят, че като любят Бога и вярват в Него, ще заприличат на калугери, облечени в черни, отшелнически дрехи, отказали се от света, турили пред очите си завеса, да не погледнат жена, нито мъж, да не пожелаят нищо, освен каквото хората дадат. Не, това е криво разбиране. Да любиш Бога, да вярваш в Него, това значи да бъдеш истински свободен човек: да гледаш с широта на всичко около себе си, да гледаш свободно и мъже, и жени, навсякъде да виждаш чистото и доброто и да му се радваш. Ти ще обичаш всички хора, всички живи същества. Да обичаш човека с Великата Любов, това значи, при най-малкото докосване до него да предадеш нещо. Ще кажете: „Тази Любов допуща ли целувки?“ – Само на Природата е позволено да целува. Целуне ли веднъж човека, тя внася в него нещо особено. Той помни тази целувка за вечни времена. Нищо лошо няма в целувката, лошото е в желанието, което е вложено в нея. Някой казва: „Обичам те, искам да те целуна.“ – „Ще ме целунеш, но после ще ме окачиш на дървото. И Юда целуна Христа така.“ Друг казва: „Да му каже една сладка дума, че после ще го зарежа, ще го напусна.“ Ти ще напуснеш, но и тебе ще напуснат. Ти залъгваш, но и тебе ще залъгват. Приятно е залъгването, но в залъгването не трябва да има лъжа. Когато пожелаеш да целунеш някого, ще му кажеш: „Слушай, братко, искам да те целуна по актьорски, като на сцената, а не по същество. После да не ми искаш сметка, да правиш въпрос от тази целувка.“ Докато играеш на сце-

ната в някоя драма, трагедия или комедия, ти ще правиш това, което не ти е приятно, но щеш не щеш, ще играеш. Ще се приближи някой актьор при тебе, ще те целуне и ще каже: „Целувам те по актьорски, не по същество. Да не правиш после въпрос от тази целувка."

Като слушате да се говори за целувката, ще намерите, че този разговор не е Божествен. Значи, разговорът за целувката не е Божествен, а вашият живот е Божествен. Ако животът ви беше Божествен, и целувката ви щеше да бъде такава. Ако животът на хората беше Божествен, той щеше да ги изведе на добър край. Тогава те нямаше до говорят за спасението, защото само по себе си то щеше да дойде. Спасението не е механически процес, но дълбок вътрешен процес, който е свързан с процеса на чистенето. Когато Божествената Любов влезе в човека, тя ще го очисти. Само изворът е в сила да очисти човека. Всеки, който се е докоснал до извора на Любовта, все е получил нещо от него. Изворът е взел нещо от човека, като същевременно му е дал нещо от себе си – станала е правилна обмяна. При това взимане и даване, човек трябва да направи баланс, една равносметка и да благодари за това, от което се е освободил и за това, което е получил.

Когато хората не разбират отношенията, което трябва да съществуват между Бога и тях, те се натъкват на противоречия, които не могат да разрешат, вследствие на което страдат, мъчат се, плачат. Сегашните хора се намират над 13-та сфера, но техният свят не е лош. Те не разбират условията на своя живот, затова страдат. За да се справят с тия условия, те трябва да изучават своите мисли и чувства, да проследят, в коя секунда, в коя минута или в кой час през деня са дошли в тях една или друга мисъл, за времето, през което е дошла тази мисъл и за трайността й.

Вие не се сещате да правите такива изследвания. Момъкът казва: „Днес ми дойде една хубава мисъл на ума, но в този момент срещнах една красива мома и сърцето ми трепна.“ Щом сърцето му трепне по красивата мома, неговата работа е свършена вече. Ако мисли, че може да се освободи от нея, той се лъже. През целия му живот тя ще му се явява в различни костюми, а всъщност тя е една и съща – първата мома, която някога е видял. И когато момата срещне момък, за когото сърцето й трепне, и тя не може да се освободи от него през целия си живот. Някои ще кажат, че искат да чуят нещо хубаво. Какво по-хубаво искате от Любовта? Да се обичат душите, да се любят – това е най-хубавото, най-великото нещо в света. Аз бих предпочел да говоря за Любовта на двама млади, отколкото за това, че някой свършил един, два или повече факултета. Когато се обичат, хората придобиват истинско знание. Не само това, но Любовта усилва паметта. Малцина са ония, които разполагат със силна памет. Казва се за Омир, че разполагал с голяма памет. Човек трябва да работи върху себе си, да развива своята памет.

Съвременната култура е дошла до един кръстопът, до едно преходно положение, откъдето трябва да поеме пътя към истинското знание. Които не разбират това, казват, че трябва да скъсат с миналото. Не, не трябва да скъсате с миналото, но трябва правилно да разрешите въпросите на миналото. Не сте вие, които трябва да късате с вашето минало. Вашият учител трябва да дойде с ножиците си и внимателно да скъса връзките с миналото ви, както бабата идва при новороденото дете, отрязва пъпа му и после го завързва. След това бабата предава детето в ръцете на майката. То мисли, че се е освободило вече от майка си, но скоро ще се види пак в нейните ръце. Тя сега го кърми, отхранва

и отглежда. Детето продължава да живее при майка си, но вече при други условия – вън от нея. Също така и Природата е постоянно около вас, но при различни аспекти. И вие като детето искате да се освободите от тежките условия, от утробата на майката, да излезете на бял свят и казвате: „Да се освободим от лошите условия, от лошите хора, да отидем на онзи свят при добрите хора.“ В това отношение вие мязате на онзи интелигентен вълк, който срещнал една овца и й казал: „Аз свърших четири факултета; дотегна ми вече да живея между глупавите, между лошите хора. Искам да поживя малко между добрите, между благородните хора.“ Като чула това лисицата, която също така свършила четири факултета, запитала вълка: „След като си свършил толкова науки, зъбите ти поне отъпиха ли се малко?“ – „Не, те станаха по-остри, по-яки.“ – „Щом е така, ще знаеш, че където и да отидеш, все същите отношения ще създадеш.“ Значи, въпросът не се отнася до външната промяна. Човек трябва вътрешно да се измени – по сърце и по ум.

Сега, като говоря по този начин, виждам, че без да искам, натискам раните ви и причинявам болка. Понякога това е неизбежно. Както и да пипам раните ви, с каквото и да ги мажа, все ще усетите болка. Аз мисля, че вие сте герои, ще издържите на тия болки. Които са слаби, да не дохождат да ме слушат. Които пък искат да ме слушат, но не могат да издържат, нека стоят надалеч, оттам да ме слушат. Онези пък, които искат да се излекуват, нека бъдат герои да ме слушат. Аз ще им дам начин коренно да се излекуват. Аз искам да ви помогна, нямам намерение да ви забавлявам. Казвате: „Като отидем на онзи свят, ще ни посрещнат тържествено.“ Лъжете си. Ако живеете по Божествен начин и създадете правилна връзка с Бога, ще ви приемат тържествено. Иначе никъде няма да ви посрещнат добре. Невиди-

мият свят се радва на всяка душа, която учи, която работи от сърце. Когато грешникът се разкайва за греховете си и измени своя живот, всички се радват за неговото повдигане. Кой няма да се радва, когато чуе, че един съдия, който е онеправдал стотици хора, съзнае погрешките си, разкае се за тях и отиде при всекиго да се извини? Този съдия съзнава погрешките си и решава да служи на Правдата и Истината. Ако е онеправдал десет души и ги осъдил да платят по десет хиляди лева, които впоследствие той задържал за себе си, трябва да направи следното: да отиде при първия човек, когото онеправдал, и да му разправи всичко неправедно, което е извършил към него. След това да му каже: „Ето, вземи тези десет хиляди лева назад.“ После да отиде при втория, при третия, до десетия. Като даде на всички по десет хиляди лева и им се извини, ще олекне на съвестта му и ще заживее нов, чист живот.

Това значи да си създаде човек приятели от неправдата. Какво става в съвременното съдопроизводство? За пример, двама души се съдят: онзи, който е на правата страна, няма съществени доказателства за това; който е на кривата страна, има съществени доказателства, които го изкарват прав. Съдията разбира това, но се основава на законите, на защитата на адвокатите и осъжда първия да плати десет хиляди лева. Ако съдията е решил да служи на Истината, ще се обърне към втория с думите: „Колко ти дължи обвиняемият?“ – „Десет хиляди лева.“ – „Понеже искам да бъде справедлив, ето, вземи тези десет хиляди лева от мене.“ Колко такива съдии има в света? Ще кажете, че сегашното право не позволява да се решават въпросите по този начин. Сегашното право не позволява, но бъдещото право ще позволява. Сегашното възпитание не позволява, но бъдещето ще позволява. Ако в България се яви един

такъв съдия, веднага ще го уволнят и ще кажат, че дъската му е мръднала. Защо? – Защото той няма право да изменя законите. Той трябва да съди според законите. Обаче онзи, който получи права съдба, ще каже, че няма друг съдия като този. Той отсъжда делата право. Хората ще бъдат доволни от него, но другите съдии ще въстанат против него и ще му забранят да постъпва така.

Следователно при сегашните условия на живота ние виждаме, че хората си препятстват едни на други. Ако някой иска да приложи Божественото учение, веднага ще излязат срещу него и ще му кажат, че не е време за това. Веднага църквите, обществото, философските системи ще се противопоставят на това учение под предлог, че щяло да развали нравите, щяло да разруши обществения строй и т.н. Кое трябва да съществува преди всичко: черквата или Божиите закони? Тялото ли трябва да съществува на първо място или душата? Божиите закони са съществували преди всички черкви. Душата е съществувала преди тялото. Душите създават телата, но телата не могат да създават души. Божият закон трябва да се приложи на първо място и според него да се преобразят всички научни и философски системи, според него да се преустроят всички държави. Ако държави се преустройват, колко повече трябва да преустроим нашия живот, да имаме реална опитност в живота, да познаем Първата Причина, Която урежда всички неща! Съвременният свят се нуждае от работници, на които може да разчита. Разумните, добрите хора ще оправят света, а не парите. Хората на Божественото учение ще оправят света. За тази цел трябва да се приложи това учение. За да приложите това учение, преди всичко вие трябва да вярвате на Божественото начало в себе си. Без тази вяра никакъв успех не можете да имате.

Днес хората не успяват, понеже имат много човешки желания. Човешките желания са преходни, вследствие на което хората се намират пред големи разочарования. Те търсят приятели, но и в тях се разочароват. Мъжът търси жена, която да му е вярна, но като я намери, скоро се разочарова. Жената търси мъж, на когото да уповава в живота, но като намери такъв, и в него се разочарова. Който иска да не преживява никакви разочарования, той трябва да приеме Божественото учение в себе си. Тогава той ще намери верни приятели, ще намери мъж или жена, на които всякога да разчита, ще намери такъв баща, който доброволно, от съзнание ще бъде готов на всякакви жертви за него. В бъдещия живот всеки ще работи, ще разчита на себе си, няма да очаква само на родителите си. В семействата всеки ще работи за всички и взаимно ще си помагат. Само при такива условия може да се очаква някакво щастие. Обаче тъй както хората живеят днес, никакво щастие не може да се очаква. Те раждат деца, отглеждат ги, изучават ги, но в края на краищата техните деца ги остават без никакво уважение и почитание. Един ден споменът за тия хора ще се заличи, от тях нищо няма да остане. Като не вярват в бъдещ живот, хората турят паметници, кръстове върху гробовете на своите близки, с което искат да увековечат името им. Чудно нещо! Те не вярват в друг живот, а говорят, че трябва да оставят паметници след смъртта си. Защо им са паметници, щом мислят, че със смъртта всичко се свършва? Ако пък вярват, че и след смъртта си ще живеят, тогава да си направят по един паметник като Айфеловата кула.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше.“ На какво поучаваше Христос хората? – Той ги учеше как да живеят според Божията Любов. Когато влезе в живота на човека, тази Любов непременно ще му прида-

де нещо. Тя ще увеличи малките работи. Тази Любов ще подхрани и най-малките добродетели в човека. Силата на човека седи в малките добродетели. Една малка Добродетел, като се увеличи, става грамадно нещо. Следователно, не се отчайвайте от малките Добродетели. Малките Добродетели са като малки израстъци, които показват, че грамадни сили действат във вас за повдигането ви. Ето защо, работете върху малките Добродетели в себе си, за да ги превърнете в големи. Благодарете на малкия живот в себе си, за да придобиете големия, вечния живот. Това проповядвал Христос в съботния ден.

Христос поучавал хората по два начина: на външните хора говорил с притчи, а на учениците си давал опити и знания. Той правил чудеса, възкръсвал мъртви, но никому не казвал как прави това. На учениците си обаче казвал, че след възкресението Му те ще правят по-големи чудеса от Неговите. Той ги запознавал с идеята за братството. Говорил им за богатството, което се крие в ума и в сърцето на човека. Давал им методи да отварят сърцата на богатите хора. За всяко човешко сърце и за всеки човешки ум има специален ключ, с който се отварят. Който намери ключа на едно сърце, той не трябва да го задържа в себе си, но да го даде на притежателя му. Много богати хора са загубили ключа на своето сърце. В това седи злото на света. Като намерите ключа от сърцето на някой човек, ще му го дадете и ще кажете: „Заповядай, вземи ключа от сърцето си!“ Той ще вземе ключа и ще ви благодари, защото до този момент богатството му е било заключено.

Какво нещо представя ключът на човешкото сърце? Ключът на сърцето е Любовта. Само Любовта отваря човешкото сърце. Докато няма Любовта в себе си, човек нищо не знае. Който е придобил Любовта, той е минал от

смърт в живот. Който се съмнява, който се колебае, той не е опитал още какво нещо е Любовта. Щом познаеш Любовта, ти ще напишеш с ръката си: „Първият момент на Любовта подразбира първа стъпка към Вечния Живот и към абсолютната вяра.“ След това ще кажеш: „Аз зная вече, че всички хора са братя помежду си.“ Да съзнаеш това, значи да видиш лицето на Бога. Който веднъж само е видял това лице, той люби всички живи същества. Докато тази Любов не влезе в сърцата ви и не минете от смърт в живот, вие нищо не сте придобили. Щом придобиете Любовта, тогава ще разберете, че животът не е нито в богатството, нито в силата, нито в славата и величието. Смисълът на живота е в Любовта. Аз не говоря за обикновената Любов и за обикновените чувства. Те са предговор само към Божествената Любов. Можете ли да придобиете тази Любов? Ако не днес, поне в бъдеще, всички хора могат и трябва да придобият Любовта. „Ама ние вярваме в Бога!“ – Не е въпрос за вяра, но за Любовта. Вярващи хора има навсякъде, но сега се изискват хора на Любовта. В прав смисъл на думата безверници не съществуват. Всеки човек вярва в нещо; всеки има някакъв идеал. Срещате един млад момък, който казва, че не вярва в Бога. Той не вярва в Бога, но вярва в своята възлюбена. За него тя е Бог. Всички хора, богати и бедни, учени и прости, силни и слаби имат по един свой Бог. Според мене в света има малко силни хора. Защо? – Защото нямат Любов в себе си. Силни хора са само тия на Любовта. Който люби, който не умира, само той е силен човек. Силният може да каже: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Да се изменим само, значи да запазим съзнанието си. В този смисъл смъртта подразбира съблича не от една дреха и обличане в друга по-хубава, по-съвършена. Така и змията съблича кожата си, но не уми-

ра. Всъщност човек живее в съзнанието си, а не в тялото си. Нима банкерът не живее, след като изгуби парите си? Нима ученият не живее, когато изгуби знанието си? Обаче има разлика между първия живот на банкера, на учения и втория им живот, когато са изгубили богатството си, било в пари, било в знание. За да се справят с второто положение, със загубите си, те трябва да имат светъл ум, да разберат, че смисълът на живота не е в парите, нито в знанието, но в Любовта.

Сега желая на всички да слушате Христа в една от тия съботи. Съжалявам, че днес поне не е събота, но неделя – първият ден на седмицата. Закъснели сте по буква на нещата, но не и по дух. По дух днес е събота. Защо? – Защото слушате Словото Божие. Привидно вие сте направили неделята събота. Така един българин привидно заместил дървеното масло със свинска мас. Той бил болен и отишъл при един лекар да се прегледа. Лекарят му казал, че за да оздравее, трябва да яде дървено масло. Този българин бил беден човек, нямал пари за дървено масло. Върнал се у дома си и започнал да мисли как да изпълни предписаното от лекаря. Дошло му на ум, че имал свинска мас и си рекъл: „Ще опитам да прекарам свинската мас през малка дупчица, да тече като дървено масло. Намислил и приложил това. Скоро след туй оздравял. Доволен, че е здрав вече, той отишъл при лекаря да му благодари. – „Хубаво ли беше дървеното масло?“ – „Хубаво беше, помогна ми.“ Значи, той трансформирал свинската мас в дървено масло и се излекувал. Следователно по този начин всеки човек може да трансформира нещата, от лоши да ги превръща в добри. Не е въпрос в буквата на нещата. В изключителни случаи свинската мас може да замести дървеното масло. Обаче има свине, на които маста по никой начин не може да се употребява.

И тъй, турете в ума си мисълта да работите с Божията Любов. Тя ще ви научи на много неща. Не е достатъчно само да вярвате в Любовта, но трябва да работите с нея. Досега е било само с вяра, но отсега нататък се иска работа, приложение. Някои търговци поставят в търговията си следното правило: „Днес с пари, утре без пари.“ Не, вярата е едно, а знанието друго, те не могат да се заместват. Вярата донася едно нещо, знанието донася друго – и двете са необходими. Истинско знание е онова, което има приложение в целокупния живот, а не специално в нашия личен живот. Защо ми е знание, ако то не може да ми помогне при всички трудни условия на живота или ако не може да обясни причините на всяко нещо? Знанието на химията, на физиката, на астрономията, на астрологията и на всички останали науки имат смисъл, когато могат да се приложат в живота, да изменят лошите аспекти на човешкия живот в добри. Гневен си, воюваш, ще знаеш, че имаш работа с Марс, затова разумно ще се разговаряш с него, да го заставиш да обърне добрата си страна към тебе. Подозрителен, критичен си, ще знаеш, че имаш работа със Сатурн. Поговори с него, кажи му, че познаваш, че те изпитва. Нека обърне другата, светлата си страна към тебе. Поговори му малко за Венера. Щом чуе името й, той веднага ще се усмихне, ще се разположи. Като дойде Венера и започне да те изпитва, да играе срещу тебе, кажи й: „Слушай, познавам те, не мисли, че ще ме залъжеш. Покажи ми другата страна на твоето естество. Разкажи ми как и защо хората те обичат. Ако ми обясниш този въпрос, ще те запозная с един сериозен господин.“ Тя погледне, види Сатурн и веднага отваря торбата си с добрите аспекти.

И тъй, всеки човек трябва да приложи своята вътрешна наука, своето вътрешно знание в живота си, за да се

приятели с лошото в себе си, както и с всички лоши работи в света. Всеки човек, бил той добър или лош, има две торби. В едната торба държи лошите си работи, а в другата – добрите. Когато предизвикате добрия човек, той изважда на лице торбата с лошите си работи. Когато се отнесете добре с лошия човек, той изнася на лице торбата с добрите си работи. Като знаете това, трябва да бъдете внимателни към хората. Който разбира великите закони, той знае, че Бог работи и с доброто, и със злото. Като гледате по този начин на нещата, вие ще знаете защо доброто и злото съществуват едновременно в живота и в Природата. Вие едва сега започвате да изучавате злото. Ще кажете, че в света не съществува нито зло, нито добро. Това са философски разбирания. Не е достатъчно само на теория да се говори това, но след като приложи тази теория в живота си, човек трябва да има някакъв резултат. За себе си само човек може да казва, че няма добро и зло в света. Защо? – Защото той е разбрал какво нещо представят злото и доброто. Само при това положение човек работи съзнателно и с доброто, и със злото: злото в себе си ограничава, а на доброто дава свобода да се прояви. Забелязано е, че когато хората вървят по пътя на злото, всякога биват ограничени; когато вървят по пътя на доброто, всякога биват свободни. Тази е една от великите истини в живота. Всякога вършете доброто – това е пътят на Любовта.

17. Неделна беседа от Учителя, държана на 26 май, 1929 г.
София-Изгрев

ОГЪН ДА ЗАПАЛЯ

„Огън дойдох да туря на земята.“
(Лука 12 : 49)

„Огън дойдох да туря на земята.“ Някога още Христос е изказал това изречение, но то е познато на всички хора, особено на домакините. Мъжът казва на жена си: ”Студено е вън. Моля ти се, запали огъня! Колкото по-скоро го запалиш, толкова по-добре.“ Хората философстват върху огъня, какво нещо представя той, как е произлязъл, но философията не разрешава живота. Философията е особен род забава в живота. Когато иска да се забавлява, човек трябва да стане философ. Ако човек не философства, главата му ще пати. Това не значи още, че като стане философ, човек много ще придобие, но поне ще се забавлява, както се забавляват хората, когато отиват на театър, на концерт и т.н. Следователно, когато казват за някого, че е философ, намирам, че той е избрал най-хубавото забавление в живота. Когато казват за някого, че е учен човек, намирам, че той е избрал най-хубавото занятие в живота. Когато някой каже, че иска да намери някакво занятие, казвам му да започне да учи. Значи, науката може да се разглежда като занятие.

Днес учените дават едно обяснение за науката, философите – друго, религиозните – трето и т.н. Каквито обяснения да дават за науката, те са все едностранчиви. Вие

четете обясненията на философите за времето и пространството, за абсолютното в живота, но нищо не научавате. За изяснение на трудните въпроси на живота, философите привеждат ред доказателства, но техните доказателства не внасят нищо ново в умовете на хората. Някой философ ще каже, че внесъл нова идея в умовете на хората. Това е толкова вярно, колкото е верен фактът, че еди-коя си жена е запалила огъня! Нима други жени не са палили огъня преди нея? Ще се хвали някоя жена, че докато мъжът й спал под юргана, тя запалила огъня. Ще кажете: „Как е възможно мъжът да спи под юргана, а жената да пали огъня.“ Какво лошо има в това, че мъжът спи под юргана? Нека жената се радва, че мъжът й спи под юргана. Щом престане да спи, работата става опасна. Докато човек спи под юргана, това значи, че е облечен, завит с нещо. Щом излезе вън от юргана, той оголява. Като оголее, работата му става опасна. Това са символи, отношения в Природата, от които хората трябва да се учат. Ако не разбират тези символи и отношения, те ще се натъкват на ред страдания и противоречия, на болести и смущения.

Като не разбират законите на Природата, хората се натъкват на болести, на страдания, викат един, втори лекар и казват: „Този човек е отличен медик. Той е свършил медицина с отличие.“ Каква наука е медицината? Тя е наука за болните хора и се занимава с патологическите състояние на човека. Според мене истински лекар е онзи, който разбира причината на всяка болест и помага на хората. Той е асистент на Природата, работи съобразно нейните закони. Обаче, ако лекарят гледа на работата си като средство за прехрана, като професия, той по нищо не се отличава от копача, който копае, от ковача, който чука, от писаря, който пише и преписва. Според разбиранията на съвре-

менните хора лекарят става добър, опитен само след дълга практика. Лекарят трябва да практикува, но в практиката си той трябва да има предвид всичко онова, което е в полза на болния. За тази цел той първо трябва да се допитва до разумната Природа, до нейните велики закони, да не стават усложнения в организма. От наше гледище всяко усложнение в организма се дължи на предизвикана усилена деятелност в самия организъм. Когато организмът не може да издържи на такава усилена деятелност, в него се явява известно усложнение. Същото нещо става и с машините. Ако машинистът усили или ускори деятелността на парната машина, движението на целия трен се ускорява и ако тя не може да издържи това напрежение, вагоните на трена изскачат от релсите. Тогава всички казват, че се е явило някакво усложнение, нещо непредвидено в локомотива, в парния казан или в пътя. Всичко е възможно, но главната причина седи в бързината на движението.

Всеки човек е доктор на себе си. Няма човек в света, който да не разбира от медицина, само че някои са специалисти лекари, а други – любители. Щом познава една своя погрешка, човек е вече лекар. Колкото повече свои погрешки познава, толкова по-добър специалист става. Всеки ден човек открива по една своя погрешка и започва да говори за нея. Който го слуша, казва, че и той има същата погрешка. И след това започват един на друг да си препоръчват различни рецепти. И двамата са доктори, но не забелязват как се явява някакво усложнение. Какво усложнение може да се яви? За пример, срещат се двама приятели. Единият, в качеството на доктор, казва на другия: „Ти не обичаш да плащаш дълговете си.“ Той мълчи, гледа само. После докторът продължава: „Освен това ти обичаш да крадеш по малко.“ Той го погледне пак, но вече обиден,

силно засегнат. За да се успокои, той дава под съд доктора, да докаже, че наистина обича да краде, т.е. че е болен. Ако фактически се докаже, че е болен, т.е. че обича да краде, съдията ще оправдае доктора. Иначе ще го осъди, че е изкарал приятеля си болен. Наистина каква по-голяма болест може да съществува в света от кражбата, от лъжата? Това са болезнени състояния, от които човек трябва да се пази. Като посочват, че еди-кой си краде, казвате: „Беден е човекът, сиромашията го заставя да краде.“ Ще излезе, че сиромашията оправдава кражбата. Какво ще кажете тогава за богатия, за набожния, който краде? И богати хора крадат, и набожни крадат. Възможно ли е това? Възможно е разбира се, кражбата е болест.

Ще приведа един анекдот, да видите как набожен човек краде. Един богат евреин минавал през една гора и носил със себе си чанта, пълна със злато. Щом дошъл до едно място, започнал да се страхува, да не би някой да го нападне, да го обере. Като се озъртал надясно-наляво, видял един турчин, който се молил, правел поклони. Евреинът рекъл: „Ето добър случай. Ще помоля този турчин да ме придружи донякъде, да не съм сам.“ Затова евреинът почакал малко, докато турчинът свърши молитвата си. Той се приближил до него и му казал: „Братко, виждам, че си набожен човек, вдъхваш ми доверие. Моля те да ме придружиш да минем заедно гората, защото имам пари в чантата си, страх ме е да не ме оберат.“ Турчинът се съгласил. Като навлезли вътре в гората, турчинът извадил пушката си, насочил я срещу евреина и му казал: „Скоро давай чантата с парите! От толкова време се моля на Бога да ми изпрати по някакъв начин пари, имам нужда от тях. Ето, парите идат пред краката ми, няма да изпусна случая да не ги взема.“ – „Слушай, ти си набожен човек, можеш ли да обираш хората?“

Турчинът отговорил: „Да се моля на Бога, това е мой дълг; да обирам хората, това е мой занаят.“ Както виждате, евреинът има една философия, турчинът – друга философия, и всеки постъпва според своята философия.

Който не разбира тия неща, той ще се чуди как е възможно човек да лъже, да краде. Ако разглеждате тия неща като болезнени състояния в човека, възможни са и кражбата, и лъжата. Има случаи в живота, когато жени на богати мъже крадат. Отива в някой магазин да купи нещо и докато търговецът донесе това, което иска, жената е откраднала вече няколко предмета. Като знае тази слабост на жена си, мъжът предупреждава търговеца, че жена му страда от тази болест, затова нека представи сметка на откраднатите вещи, да ги заплати. Тази болест у хората се нарича „клептомания”. Тази слабост се обяснява с Любов към събиране на различни вещи, стари или нови – безразлично. Много хора обичат старите вещи, старинните. Те не крадат, но ги купуват евтино, а ги продават скъпо.

Христос казва: „Огън дойдох да запаля.“ Тези Христови думи са претърпели различни тълкувания. И до днес още хората ги тълкуват. Някои тълкуват тия думи с това, че Христос дошъл на Земята с цел да направи някаква революция. Не, революцията не е естествено явление в живота. Тя е болезнено състояние. Чрез революция светът не може да се оправи. Следователно Христос не може да си служи с болезнени състояния, като средства за помагане на човечеството. Често и в човешкия организъм стават революции, но те са резултат на някаква аномалия в организма. За пример, някой страда от констипация. За да си помогне, той взима известна доза рицинова масло и в стомаха му настава революция. След революцията настава мир и стомахът започва своята естествена, нормална

работа. Друг страда от главоболие. За тази цел той взима един прах аспирин и болката на главата му скоро минава. И аспиринът е предизвикал в главата такава революция, каквато рициновото масло в стомаха. И рициновото масло помага, и аспиринът помага, но временно. Ако стомахът не възстанови своята нормална служба, рициновото масло вече не помага. Ако главата не дойде в своя нормален ход, никакъв аспирин вече не помага. Днес ще употребите аспирин, утре ще употребите аспирин, докато един ден аспиринът се превърне в испирин. Щом аспиринът стане испирин, човек заминава на онзи свят. Какво ще стане със свещта, като се запали? – „Ще гори." Докога?

– „Докато изгори." Не може ли да се подклажда? – „Не може." Щом веществото, от което свещта е направена, се свърши, и горенето на свещта престава. Обаче огънят може непрекъснато да се подклажда. Ако има материал за горене, огънят постоянно ще гори. В обикновения живот огънят е необходимост. Въпреки това, хората не поддържат вечен огън. Защо? – Защото материалите за горене са скъпи. Тази е причината, поради която хората палят огън, загасват го временно и отново го палят.

„Огън дойдох да запаля." Къде? – В цялата Природа, във всички живи същества и в човека. Жената, майката дохожда в света и на ранина още, докато всички спят, тя запалва огъня. Този момент съвпада с раждането на детето. Значи огънят в човека гори от момента на раждането му до момента на заминаването му за онзи свят. Като изгасне огъня на човека, казват, че той заминал за онзи свят. По какво се познава, че е заминал? – Сърцето му е престанало да тупа, мозъкът е престанал да мисли, стомахът е престанал да смила храната и т.н. Щом съдебният следовател, лекарят, констатира това, свещеникът влиза в ролята си.

Той написва една резолюция, че този човек не може вече да остане между живите, но трябва да се опее и погребе. Ако свещеникът не дойде да опее мъртвеца, хората считат, че този човек неправилно е заминал от Земята. В какво седи неправилността на неговото заминаване? – Паспорт не му е даден от Земята за свободно минаване на границата. Значи опяването на мъртвеца не е нищо друго, освен издаване на паспорт за свободно излизане от границите на своето отечество.

Същото става и на Земята, когато някой човек иска да замине от една държава в друга. За пример, някой отива в Америка. Първата работа е да прегледат паспорта му на границата. Ако се окаже, че този човек не отговаря на белезите, означени в паспорта, веднага го връщат назад. Щом забележат, че един от пръстите му е отрязан, а това не е означено в паспорта, веднага го връщат назад. Представете си, че този човек умре. Свещеникът го опее, значи дават му паспорт. Като отиде на онзи свят обаче, намират, че пръстът му е отрязан и го връщат назад. Какво трябва да прави той? На Земята не го искат, а на Небето не го приемат. Не остава нищо друго за този човек, освен да увисне във въздуха. Не е лесно неговото положение. Ще кажете, че като умре човек, с него всичко се свършва. Не, така не може да се мисли. В това отношение българинът мяза на турчина, който, като се намери в трудно положение, не иска да мисли и казва: „Аз зная, че има седем ката нагоре и седем ката надолу. Повече от това е Божия работа.“ Така се говори само, но другояче се постъпва.

Съвременните религиозни и светски хора, като се намерят пред някаква мъчнотия, веднага я възлагат на Бога, Той да я оправи. Иначе, докато са добре, не мислят за Него. Един турски дервиш отишъл на баня да се окъпе. На изли-

зане баняджията го спрял и му казал: „Плати за банята!“ – „Нямам пари.“ – „Като нямаш пари, защо си дошъл да се къпеш?“ – ”Господ ме изпрати. Той видя, че съм нечист и ме изпрати да се окъпя.“ – „Ако наистина, Бог те беше изпратил, Той е богат, щеше да плати за тебе.“ – „Той иска да те изпита, да види, ще Му повярваш ли, като говори чрез мене.“ – „Не мога да вярвам, ти можеш да ме лъжеш.“ Така се разправяли двамата мукалити. Така се разправят и сегашните хора помежду си, били те вярващи или невярващи. Те говорят за Любов, за жертва, за братство, но ако някой си позволи да влезе в банята им без пари, веднага го спират, заставят го да плати. Значи в света се повтаря една и съща история. Това се дължи на неразбирания, на наслоявания, на придобити наследствени навици. За пример, говорите с някого или четете нещо, но веднага съмнението изпъква пред вас: Вярно ли е това, или не е вярно? Не само светските, но и духовните хора се съмняват. Защо? – Защото не разбират живота в неговата целокупност.

Други пък се безпокоят как ще прекарат живота си. Колкото да се безпокоите от мисълта как ще прекарате живота си, това не зависи от вас. Вие сте се качили на трена, няма защо да се безпокоите как ще върви този трен, ще има ли достатъчно въглища, на колко места ще спира и т.н. Тренът ще спира на толкова места, колкото са определени. Вие трябва да се интересувате само от това в колко часа ще стигнете не определеното място. А това, по колко минути е спирал тренът на една или на друга гара, не трябва да ви интересува. Ама щял да се случи някакъв инцидент в трена или някаква катастрофа щяла да стане, това може да интересува машиниста, но не и вас. Вие можете само да констатирате нещата. Всички странични работи, които стават вън от вас, не трябва да ви занимават. Вие не сте

пратени на Земята да изследвате машиниста как работи, доколко съвестно изпълнява службата си. Онзи, който го е назначил на служба, Той е определил специална комисия, която да го следи, да се произнесе за неговата работоспособност. Веднъж дошъл човек на Земята, има кой да се грижи за него, дали греши, или върви в правия път. Вие не трябва да се занимавате с този въпрос. Който се занимава с работите на хората, той повече ще изгуби, отколкото ще спечели.

Като говорите за праведни и за грешни хора, задали ли сте си въпроса, по какво се отличава праведният от грешния? Праведният всякога върши волята Божия, а грешникът върши своята воля. Умният мисли и действа според законите на разумната Природа, а глупавият мисли и действа по своя логика. Значи има две логики в света: човешка и Божествена. Също така има и две религии, две науки: човешка и Божествена. Човешката религия и наука са причина за нещастията и страданията на хората. Който влезе в тях, той изпада в хипнотическо състояние и не знае защо хората умират и защо се раждат. Тук всички говорят за Бога, но какво нещо е Бог, не знаят. Божествената религия и наука е вътре в човека. Всеки носи тази религия и тази наука в себе си, без другите да подозират това. Следователно религията е вътрешен, а не външен процес. Който обича всички хора, всички живи същества, той обича Бога, обича своя ближен. Той има правилно отношение към цялото битие. За да обича всички хора, човек първо трябва да обича едного. Щом обича правилно едного, той ще бъде в състояние да обича всички. Не може ли човек едного да обича, не може да обича всички хора. Истинската религия започва от единицата, от числото едно. В единицата се включва всичко. Първите хора, които дойдоха на Земята,

бяха само двама. Значи, ако им се говореше за Любов, не можеше да им се каже, че трябва да обичат всички хора; на тях трябваше да им се проповядва само за Любов към ближния. „Ами като се размножиха хората, каква Любов трябваше да съществува между тях?“ – Пак същата Любов – Любов към ближния. Тази Любов може да се прояви еднакво и към единицата, и към множеството.

Когато първите хора нарушили отношенията си към Бога, към ближния, с това заедно те изгубили възможността да обичат всички хора. Не е лесно да обичате. Това е цяла наука. Това е велико изкуство. Да обичате човека, това значи да намерите в него една добра черта, която да спира вашето внимание. Не можете ли да намерите една добра черта в човека, вие не можете да го обичате. Между вас и него ще съществува механическа връзка, но не Любов. За да се обичат двама души, непременно и двамата трябва да намерят в характера си по една добра черта, заради която да се обичат. Ако единият само е намерил една добра черта в другия, това още не е Любов. Докато само единият обича, а другият не обича, това не е Любов. Закон е: който обича, и той трябва да бъде обичан. Защо понякога се случва обратното? Някой обича, а него не обичат. Той прави добро, а на него не правят. За да се образуват правилни отношения между двама души, и Любовта да действа между тях, необходимо е следното нещо: когато единият от двамата намери една добра черта в другия, той трябва да събуди в него желание също така и вторият да намери поне една добра черта в първия.

Следователно, когато казваме, че Бог люби всички хора, имаме предвид, че Той е намерил по една добра черта във всеки човек, заради което го обича. Хората не устояват в Любовта си към Бога по единствената причина, че

не могат да намерят в Него такава черта, на която всякога да уповават. Понеже те се менят, колебаят се, затова и отношението им към Бога постоянно се мени. Някой казва, че има Любов към Бога, а не е готов на никаква жертва заради тази Любов. Който има Любов към Бога, той ще има Любов към всички. Това е противоречие за хората. Невъзможно е наистина човек да обича всички хора. Кога? – Когато те са пръснати на различни места. Обаче човек може да обича всички хора. Кога? – Когато са събрани на едно място. Значи възможно е човек да обича всички хора, но когато те са събрани в Едного, в единицата. Ще кажете, че и рибата обича по този начин. Тя снася по 300-400 хиляди яйца на едно място и ги обича като свои деца. Но има грамадна разлика между Любовта на рибата към нейните деца и Любовта на човека към неговите ближни. При това рибата няма съзнание за имената на нейните деца. И човек не може да знае имената на всички хора, но неговата Любов към хората е съзнателна.

Сега вие не се интересувате от въпроса, дали рибата обича своите яйца, или не. И да отговорите на този въпрос, той няма да ви ползва. Обаче има една риба в света, която знае имената на всичките си деца. Това е философско твърдение, което служи само за развлечение на хората. Какво ще кажете на това? Тази риба е най-голяма от всички риби. Тя може да се вземе за глава на всички риби. Същото твърдение се отнася и до всички животни, до всички хора. Значи има един човек в света, който обича всички хора без разлика и знае имената им. Ако сте потомци на този човек, т.е. ако сте излезли от него, вие непременно ще имате неговите качества. Щом нямате тези качества, вие не сте излезли от него, не вървите по една линия с него, нямате нищо общо с него.

Тъй щото противоречията в света се дължат на факта, че съвременните хора не са произлезли от първия човек, не вървят по мъжка линия. Те са излезли от жената и по закона на наследствеността вървят по женска линия. С влизането си в света, женският елемент е създал ред пертурбации. Казват, че жената е виновна за всичко. Не е виновна жената за дисхармонията в света, но когато един мъж ръководи десет жени, непременно ще се явят големи противоречия в жената. За пример, Соломон имал 300 жени и 900 наложници. Каква Любов е тези? Какво ще бъде Любовта между родените деца от тия 300 жени? За да седят тия жени около Соломон, все-таки някаква Любов ги е свързвала. Ще кажете, че това не отговаря на никакъв морал. Не е лесно, докато съзнанието на човека се пробуди, да възприеме новите идеи. Идеята за еднобрачието е сравнително нова. Еднобрачието е било идеал на човечеството. И днес още хората поддържат многоженството. Аз взимам еднобрачието в най-широк смисъл. Многоженството подразбира човек с много идеи. Еднобрачието – една свещена идея само. Който има много идеи, той върви по женска линия. Обаче един ден той ще се натъкне на противоречия, които ще го заставят да задържи само една идея от всички, а останалите да остави за благоприятни условия. Еднобрачието трябва да започне от ума и сърцето на човека. Той трябва да има само един ум и едно сърце. Затова е казано и в Писанието: „Двуеумният е непостоянен в своите пътища."

Следователно човек трябва да носи само една свещена идея в ума си и с нея да разрешава всички важни въпроси по естествен път. Само така той може да бъде доволен от живота си. При сегашната култура много въпроси не са разрешени: нито индивидуалните, нито семейните, нито обществените, нито религиозните, нито икономическите –

навсякъде ще срещнете амалгама от идеи и противоречия. Хората вярват в Бога, но вярата им ще се изпита. Малцина ще издържат този изпит. Защо? – Защото не са правоверни. В Бога вярват, в Христа вярват, но още не са правоверни. Евангелистът вярва в Христа, но още не е правоверен. И баптисът вярва в Христа, но не е правоверен. Всички вярват в Христа, но ако речете да минете от едно верую в друго, наново ще ви кръщават. Ако си православен, но искаш да минеш в баптизма, ще те кръстят. Ако си баптист, но искаш да станеш съботянин, ще те кръстят и ще те накарат да зачиташ съботата. Ако си съботянин и минеш в православие, пак ще те кръстят, ще те накарат да се кръстиш, да палиш свещи и кандила, да целуваш икони и да празнуваш неделята. Ако не вършиш това, не си православен. Нима в кръщаването на един или друг вярващ е правоверността? Казано е в Писанието: Човекът не е създаден за съботата, но съботата е създадена за човека. Съботянинът е повдигнал съботата в култ и казва, че който не зачита съботата, той не е правоверен. Така гледат на нещата религиозните хора.

Учените хора не държат толкова за вярата, за религията, но държат за науката, за културата. Те казват, че човек трябва да бъде учен, културен. Учеността, културата, цивилизацията, както и религията не разрешават още въпросите на живота. Какво от това, че можете да гадаете или че знаете нещо за кармата? И това не разрешава въпросите. Че си предсказал някому нещо, това още не изменя неговата съдба. Каквото да предсказвате на хората, предсказанията ви не могат да ги направят по-добри, отколкото са в действителност. И без вашите предсказания всеки ще се прояви такъв, какъвто Природата го е създала. Кой е предсказал, че ще се роди еди-кой си гениален човек? Гениалните хора

се раждат и без предсказания, но трябва да има майки, които да ги родят и отгледат. Днес не може да се роди дете без майка. За да се излюпи пиленце, трябва три седмици да го мъти майка му. Като се излюпи, то стъпва вече на крачката си и след две-три седмици най-много тръгва само да търси прехраната си. Бързо се измътва, бързо става годно за самостоятелен живот. За да се роди човек, условията са по-тежки: цели девет месеца майката трябва да носи детето в утробата си, докато се развие напълно. Докато птиченцата са малки, майката се грижи за тях и им казва: „Ще правите, каквото ви казвам. Щом пораснете, ще ви пусна в света, във великия университет, там да учите, при други професори – птиците." Обаче влезете ли в човешкия живот, работите се усложняват. Там не могат да се приложат условията на птиците. Хората се грижат, трудят, измъчват повече, отколкото трябва. Затова Христос е казал: „ Вижте криновете на полето, как са облечени. Те нито жънат, нито предат."

„Огън дойдох да запаля." Огънят представя разумното в света. Огънят подразбира още живот. Значи, като човек, ти трябва разумно да живееш. Огънят ще изгори всичко непотребно, а ще остане само потребното, разумното, което ще гори без да изгаря и ще се усъвършенства. При правилното горене взимат участие въглеродът, въздухът и водата. Това значи: елементът, който гори, е въглеродът; елементът, който поддържа горенето, е кислородът; получените продукти при горенето са главно вода и въглероден двуокис. И водата сама може да образува горене. Ако залеете парче негасена вар с вода, гасенето на варта става толкова силно, че се развива голяма топлина, от която водата възвира. Следователно, като се пече варовикът, първо се превръща в негасена вар, която при заливане с вода, се

превръща в каша, наречена гасена вар. И тъй, когато варовикът, който е твърд като камък, се влюбва във водата, той омеква, разкашва се, става на вар, с която жените мажат, белосват къщите си. Домакинята взима част от тази каша и измазва с нея стените на къщата си. По този начин тя изнася пред хората Любовта на двамата млади – водата и варта. Белият цвят се образува само когато две същества се влюбят. Дето има бял цвят, там има Любов. Дето няма бял цвят, там Любовта още не се е проявила. Ако цветът е червеникав, жълт, зелен или друг някакъв, това показва, че Любовта е още в началото си. Различните цветове показват различни степени на Любовта. Дойде ли Любовта в своята пълнота, всички цветове трябва да се съединят в едно – да образуват белия цвят, да образуват твърдото вещество. За да се прояви Любовта на Земята, белият цвят трябва да се трансформира в бяло, твърдо вещество, да влезе в работа. Щом види тази бяла маса, разумната домакиня веднага се зарадва, вземе я, залее я с вода и я оставя да поседи малко, да утихне огънят, т.е. двамата влюбени да се опознаят. След това тя започва да маже. Кой как види измазаните бели стени, изпитва голяма приятност.

Сега всички се запитват има ли Любов в света, или няма. Това знае варджията, който превръща варовика във вар. Той взима варовика, нарежда го в пещи, запалва отдолу огън и го остава при тези условия четири-пет деня, като от време навреме го запитва: „Готов ли си да любиш?“ – „Не съм готов, не искам да любя.“ Варджията вземе лопатата, разбърка го малко и пак го пита: „Готов ли си да любиш” – „Не съм готов.“ Най-после варовикът се понапуква туктам, започва силно да побелява и, без да го питат, казва: „Искам да любя.“ Варджията погледне в пещта и вижда, че варовикът се е превърнал вече във вар, готов да люби.

Той се радва, че може да го продаде, да го тури на работа. Който люби, той е готов за работа. Варджията е сват, който изнася варта за продан, търси възлюбената й – водата. И Природата си служи със същия процес, какъвто варджията извършва с варовика. Когато намери нещо твърдо в човека, постепенно омеква. Когато човек изгуби мекотата си, Природата го поставя в пещта си, наклажда огън отдолу и го пита: „Ще любиш ли?“ – „Не искам.“ Още повече усилва огъня. Сега, без да пита, човек сам казва: „Ще любя!“ Той е омекнал вече, превърнал е твърдият елемент, камъкът, във вар, по-мек елемент, податлив на действието на водата, т.е. на живота. Като види това, Природата налее върху човека малко вода, и той се възпламени, побелява, още повече омеква и казва: „Слава Богу, освободих се от тежките условия на своя живот!“

Съвременните хора се запитват защо идат тия големи страдания, от които главите им побеляват. Питайте варджията. Той е виновен. Той ви е турил в пещта си под силен огън и казва: „Ще любите!“ – нищо повече. Като ви превърне във вар, като ви избели, туря ви във варницата, залива ви с вода, докато съвършено омекнете. След това вие започвате да любите, да се радвате на живота. Варджията представя Природата, която туря упоритите хора в пещта си и насила ги заставя да любят. –„Ама аз съм стар човек, Любовта не е за мене. Младите нека любят.“ Природата не чува, тя не прави разлика между млади и стари. Тури те в пещта си и гледа кога ще се опечеш, кога ще се научиш да любиш.

Старите хора са актьори в живота. Гледаш дядото седи, въздъхва, съди младите. Той играе ролята на мъдрец, който е надрасъл нещата. Вътре в себе си той казва: „Ех, сега да съм млад, зная как да живея.“ Бабата седи в друг

ъгъл и въздиша. Тя поглежда завистливо към младите и си казва: „Луди-млади! – не знаят как да живеят.“ В себе си казва: „Едно време и ние живяхме като тях.“ Бабата е недоволна от живота на младите, но кажи й само, че може да се подмлади, тя веднага ще се развесели, ще пожелае да стане млада.

Преди години, когато правих изследванията си, дойде при мене една баба, 80 годишна, и ми каза: „Синко, големи страдания имам. Виждам, че си учен човек, четеш и тълкуваш книгата на живота, но за младите. Аз съм стара жена, какво можеш да ми кажеш? Да ми кажеш, че ще се оженя, това е невъзможно. Кой би хукнал подир мене, 80 годишна баба, като подир млада мома? Пък аз мога ли да услужвам на мъж? Едва себе си гледам.“ Наистина, поглеждам към нея, няма с какво да я утешиш, няма как да я лекувам – цялата разнебитена. Тогава се обърнах към нея с думите: ”Бабо, в моята книга има един параграф, който може да те обнадежди.“ – „Кой е този параграф? Какво гласи? Да не би да ми препоръчваш да ходя на черква. Ако е това, краката ми не държат.“ - „Не бабо, черквата е за младите. В този параграф се казва, че и старите хора могат да се подмладяват.“ – „Така ли? Виж, това е интересна работа.“ Веднага тази баба скочи, засмя се, развесели се, забрави старостта си, забрави ревматизма си, иска да й кажа начин за подмладяване. Дадох й известни наставления и й казах: „Ако изпълниш тези наставления, ще се подмладиш най-малко 20 години.“ Тя се позамисли от предадения урок. Аз й предадох един алхимически урок. Бабата тръгна да си отива, разбра, че има някаква дълбока, велика наука в живота и ме запита: „Синко, не можеш ли ти да направиш това нещо вместо мене?“ – „Не, бабо, първо ти трябва да направиш поне малко усилие, а после и аз ще ти помогна.“

– „Ех, синко, защо не дойде по-рано? – „Ако бях дошъл по-рано, когато беше по-млада, нямаше да те намеря. Сега дойдох точно навреме.“ – „Много умен си, синко. Учен човек си, като те виждам.“ – „ И ти си умна бабо, защото си остаряла и защото можеш да ме слушаш. Иди си сега весела, приложи съветите ми и като имаш резултат, пиши ми.“ Тя си отиде весела, облекчена. Но и досега още не съм получил писмо от нея. И сегашните стари се оплакват, че на времето им нямало кой да им каже как да живеят, да запазят силите си, да запазят своята младост. Така говорят старите, но ето, на младите се говори вече, изпълняват ли това, което им се говори? Тогава казвам: Днес и на млади, и на стари се говори, но който от тях приложи, той ще разбере смисъла на това, което им се проповядва.

И тъй, за да подобри условията на сегашния си живот, човек трябва да обърне погледа си навътре, да се вдълбочи, за да намери онази свещена идея, която ще му служи като алхимически елемент в живота. С тази свещена идея той ще превръща нещата, от неблагородни в благородни, от низши във висши. Каква е тази свещена идея, тя остава тайна и за самия човек. Тя с пари не се купува и за пари не се продава. Който се е опитал да я продаде за пари, той си е навлякъл всички страдания. Всеки сам ще намери тази идея в себе си. Да възкръсне човек, това значи да намери тази свещена идея в себе си. Когато намери тази идея, когато прочете всичко, каквото е написано в нея и когато приложи написаното, той е възкръснал вече. Тази свещена идея съдържа в себе си опитностите на миналите поколения. Те са написани в нея като на книга.

„Огън дойдох да запаля.“ Защо трябва да запали този огън? – За да внесе светлина и топлина в домовете. Щом се запали огън в един дом, мракът и студът в него изчезват.

Когато този огън се запали и в човека, той е готов на всичко. Топлината го предразполага да работи, а светлината – да мисли. Изгуби ли нормалната топлина и светлина в себе си, човек се натъква на противоречия, които създават ред пертурбации в него. Това всеки е опитал. Кой не познава благоприятното въздействие на топлината върху себе си? Зимно време, като влезе в една стая, човек първо търси печката. Ако я намери запалена, той се приближава, взима стол и сяда близо до нея. След това поставя ръцете си на известно разстояние от нея, да се стопли. Ако ръцете му са далеч от печката, той постепенно ги приближава, докато ги постави на такова разстояние, да изпитва най-голяма приятност от топлината. Тази приятна топлинка го предразполага към дрямка. Той дремне 15-20 минути и като се събуди, усеща се отморен и бодър, готов на всякаква работа. Значи, има една зона, от която излиза най-мека топлина и енергия за работа. В този случай ръцете са добър възприемател на тази енергия. Някои хора искат изведнъж да се приближат до огъня, да приемат всичката енергия, но вместо да придобият нещо повече, те изведнъж отскачат надалеч, без да се ползват от нея. Други пък седят далеч от огъня и считат, че каквото е тяхно, ще им се даде. И при това положение обаче, те нищо не придобиват. Има едно разстояние, точно определено, на което, застане ли човек, ще придобие хубавото, приятното, което огънят съдържа.

Мнозина мислят, че като имат печки в стаите си, лесно ще приемат от огъня това, което им е нужно. Да, но сегашните печки не са хигиенични. Те по-скоро причиняват болести на хората, отколкото да им носят здраве. Печките трябва да бъдат така направени, че да се вижда как става горенето. При това, лъчистата топлина трябва да излиза отвсякъде, а не само от една страна на печката. Лъчистата

топлина от огъня трябва да излиза от всички страни и да се разпространява навсякъде безпрепятствено.

Същият закон трябва да се приложи и по отношение на обичта, на Любовта. Не туряйте Любовта на човека в някоя печка наблизо, само да топли, но турете я в огнището, да пръска своята светлина и топлина надалеч, всички да се ползват. Само тогава вие ще имате такива резултати от Любовта, каквито желаете. Следователно, който люби, той ще бъде поставен в огнището да гори, а любените от него ще се топлят и осветяват. Щом изгори той, вие ще заемете неговото място в огнището. Тогава той ще се топли, а вие ще горите. Така ролите ще се сменят и всички ще се ползват от Любовта. Когато един люби, той е в огнището, гори, а другите се топлят. После любеният влиза в огнището, а първият, който е любил, той ще се топли. Като не разбират този закон, хората очакват да бъдат обичани. Такова нещо не съществува. Ще обичаш и ще те обичат – смяна ще има в живота. Който обича, той е в огнището и гори; когото обичат, той се топли. После настъпва обратният процес: когото са обичали, той влиза в огнището; който е обичал, той се топли. Как ще разберем този закон? Теоретически този закон не може да се обясни, той се опитва само в лабораторията на Природата и на живота. Който го е опитал веднъж, той не говори за него. Той не говори и за старост. Който казва, че е стар, той не разбира този закон, той никога не е любил. Същевременно той не може да се ползва от Любовта. Който казва, че е стар, той не разбира този закон, той никога не е любил. Същевременно той не може да се ползва от Любовта. Който казва пък, че е млад, и той не разбира закона. Той мяза на онези малки момченца и момиченца, които за пръв път са почувствали в себе си Любовта и започват да се срамуват. Това е криво разбиране на

Любовта. Днес и млади, и стари криво разбират Любовта. Който право разбира Любовта, той не може да бъде нито стар, нито млад. Той знае, че животът едва сега започва да тече в него. Той знае, че Любовта едва сега се проявява в него. Това значи ново раждане. Това значи възкресение. Ще каже някой, че е 24-годишен. Какво представят вашите 24 години за Юпитер, за Сатурн или за другите планети? Това са две юпитеровски години. Нашите 32 години пък съставят една сатурнова година. Материята на различните планети коренно се различава от тази на Земята. Влиянието на планетите върху Земята се дължи на тяхната особена материя и на техните особени сили. Когато силите, енергиите на Юпитер, влияят върху някой човек на Земята, те му придават особен израз, особена стойка и положение на тялото, които говорят за благородство, за достойнство, за религиозност. Такъв човек обича ред и порядък, обича да заповядва. Защо? – Юпитер е в него. Когато Земята действа върху човека, той е подобен на въглен. Когато се говори за материализма на Земята, ние разбираме живота на въглена, който няма никакъв смисъл. Какъв смисъл може да има в един въглен, който гори и изгаря и се превръща в пепел? Като дойдат до въглена, всички го подритват. Защо? – Живот няма в него. Когато добрата домакиня вземе въглена, тя го туря в огнището си и го запалва. По този начин тя го осмисля. Едва сега въгленът познава, че има нещо в него – може да гори, да отделя светлина и топлина. Въгленът е един от елементите на Природата, който трябва да се изучи, да се познаят неговите свойства.

И тъй, Природата представя сбор от елементи и сили, които трябва да се изучават. За да се ползва от тия елементи и сили, човек трябва да бъде в съгласие с Природата. Някои от елементите на Природата носят безсмъртието,

което се дава на хората периодически. Жизненият еликсир, който алмихимиците изучавали, иде отдалеч някъде, минава през Слънцето и слиза на Земята. На всеки две хиляди години слиза на Земята по една вълна на безсмъртието. Тази вълна носи нов живот, нова култура, нова епоха за човечеството. Ние се намираме в началото на нова епоха, когато иде една вълна на безсмъртието. Тази идея Христос е изразил в стиха: „Както Отец ми има живот в себе си и го дава на когото иска, така е дал това право и на Син Човечески.“ Под думата „Син” не трябва да се разбира индивидуално човекът, какъвто е бил Христос на Земята – човек, облечен в плът. Защото, ако така разбираме Сина, Христос беше Син Божий и трябваше да дава живот на хората. Значи, думата „Син” не трябва да се разбира в нейния външен образ, а вътрешно, като принцип, за който и апостол Павел говори. Той казва: „Ние не познаваме вече Христа като човек на Земята, но като Дух.“ Докато беше на Земята, Христос не даде на хората това, което очакваха. Като възкръсна обаче, Той каза: „Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ Когато беше на Земята, Христос казваше, че само да пожелае, 12 легиона ангели ще му дойдат на помощ, но за да се сбъдне Писанието, Той не иска тяхната помощ. И цар да го направят, щом заминат ангелите на Небето, Христос пак ще бъде детрониран. Казано е, че една резка няма да се измени от Писанието. Като мина през големи страдания и възкръсна, Христос каза на учениците си: „Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята. Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века.“

Христос казва: „ Огън дойдох да запаля.“ Под думата „огън”, Христос разбирал огъня на безсмъртието, който трябва да се запали във всяка душа. Който не разбира смисъла на този огън, той ще се уплаши. В огъня на безсмър-

тието нечистото изгаря, а чистото остава. В първо време този огън ще създаде големи пертурбации в света, но постепенно ще пречиства атмосферата, докато малки и големи разберат и почувстват благото, което той носи в света. Това и невежите днес съзнават и казват: „Светът може да се оправи само чрез огън. Докато всичко не се запали и изгори, светът няма да се оправи.“ Под думата „огън”, те разбират вътрешния огън в човека. Ще кажете: „Щом е така, не е нужна религия, вяра, проповеди, наука на хората. Като дойде огънят, той всичко ще пречисти.“ И без това може, само че хората ще минат през по-големи страдания. И без да се изправя счупения крак на някой болен, счупеното място ще оздравее, но кракът ще остане хилав. Обаче разумният хирург ще постави всяка счупена кост на мястото й и кракът ще оздравее без никакъв дефект. Значи, знанието е от голяма полза за човека. Ако не дойде Учител в света, който да изправи нашите удове – умове и сърца, и да ги постави на местата им, те пак ще оздравеят, но хилави ще останат. За да се изправи криво зарасналия крак на човечеството, ще дойде лекарят в света, отново ще счупи този крак и внимателно ще постави всяка кост на нейното място. Природата не търпи никакви дефекти. Човечеството се нуждае от велик Учител, който да изправи неговите изкривени удове. Човечеството се нуждае от велик лекар-хирург, който да изправи криво зарасналите му крака.

„Огън дойдох да запаля.“ За какъв огън говори Христос? Той не говори за обикновения огън, който хората познават, но за огъня като наука, като възможност, с която могат да излязат от обикновения живот и да направят връзка с великия алхимик, с разумното начало в Природата. Това значи да разбират езика на великата Природа. Природата има свой език, с който хората могат да се раз-

бират. Който знае нейния език и говори на него, тя ще му даде всичко, каквото желае. Който говори с Природата на чужд за нея език, тя ще му даде това, което той не желае. Щом говориш с Природата на чужд за нея език, ти ще изпаднеш в положението на онзи българин, който се хвалил пред съселяните си, че знае много добре турски език. Един ден в селото им дошъл един турски бей. За да му услужат във всичко, селяните извикали този свой брат, да служи като преводчик на бея. Селянинът влязъл при бея, който започнал да му говори на турски. Той разбрал, че беят иска един скъсан сак, с който да лови риба. Като занесъл сака на бея, последният се ядосал, че не го разбрали, набил добре селянина и го изпъдил вън. Другите селяни го запитали: „Защо те би беят?“ – „Защото го наддумах.“ Не, беят бил селянина, защото не го разбрал. Всички хора са опитали боя на този бей и то главно за тяхното невежество. Като невежи, те се представят за знаещи.

Един наш познат, добър, но скържав човек, често казваше: „Даването не седи в многото. Човек трябва да дава малко, но от сърце.“ Не, законът на даването не е такъв. Знаете ли колко трябва да дадете на човека? Дали много, или малко ще дадете на човека, не е важно; за вас е важно да знаете, че пари не трябва да давате. Природата не работи с пари. Парите са човешко изобретение. Когато някой дойде при вас да иска нещо, дайте му от това, което Природата произвежда: жито, картофи, плодове. Пари обаче не му давайте. Злато може да му дадете, защото златото се среща в Природата. Какво злато можете да му дадете? Дайте му злато в естествен вид, а не златни монети, с каквито хората боравят. Колко злато трябва да му дадете? Дайте му в изобилие, както Природата дава. Природата не обича скържавите хора. Тя казва: „Когато даваш, с крина давай.“

Цели хамбари злато има в Природата, но те се намират на голяма дълбочина. Засега хората не могат да проникнат в богатствата на Природата. Ако знаеха къде е скрито златото в Природата, българите отдавна щяха да платят дълговете си. Ако дадете един шиник злато на някой човек, преди всичко той не би могъл да го носи. Златото е тежък метал. Въпреки това, той ще се полакоми за него, ще се нагърби да го носи. Лакомство е това.

Съвременните хора са доста лакоми. Като срещнат някой велик учен, те веднага искат да им каже той нещо особено, някои велики идеи. Те не подозират даже, че такива идеи са много тежки, по-тежки от златото, и не могат лесно да се носят. За пример, някои искат да разрешат въпросите какво е Бог, откъде е дошъл, какво представят вечността, времето и пространството, но не знаят, че не могат да си отговорят на тия въпроси. Това са отвлечени въпроси, тъй щото, каквито обяснения да им се дават, пак ще останат неразбрани. Какво нещо е времето? Времето е дълъг конец, започнат от една красива жена още преди милиони години. Който иска да разбере този въпрос още по-добре, той трябва да се върне милиони години назад, да намери началото на времето, когато красивата жена е прела с хурката си. Кога ще дойде краят на времето, не зная. Зная нещо само за началото на времето. Красивата жена искала да изпреде конец за дреха, затова започнала първия конец, с който турила начало на времето. Кога ще свърши преждата за своята дреха и кога ще я изтъче, не зная. Учените могат да говорят за времето, каквото искат – тяхна работа е това. Те казват, че времето е величина без начало и без край. Според мене конецът има начало, има и край – това е времето. Този конец обаче може да стане дълъг, колкото искате – това представя вечността. Всъщност

времето и вечността са процеси, които се извършват в мисълта, но съществуват и в самата Природа. Какво е мислил Бог, като е създавал Вселената, не знаем. Обаче какви ще бъдат крайните резултати от създаването на Вселената, това е важно за нас. Впрочем и това не е толкова важно. За мене е важен моментът, когато се пробужда съзнанието на човека за Господа. Тогава човек трябва да се обърне към Господа с думите: „Господи, ето милиони години вече как създаде разумно, безпогрешно цялата Вселена, съставена от малки и големи светове. Най-после Ти създаде и моя малък свят. Всички съзнателни същества Те славят и Ти благодарят. Научи ме, как да устроя моя свят, как да живея правилно и да Те славословя.“ Щом Бог ми отговори на молитвата, аз ще се започна да изучавам Небето и Земята, да ги търся в себе си. И тогава, колкото разбера външния свят, толкова ще разбера и моя вътрешен свят. Действително, доколкото разбираме Бога, дотолкова ще разбираме и себе си. Каквото Бог ви каже, приемете го напълно, без никакво съмнение и критика. Вяра в Бога, това е свещена идея, която всеки трябва да намери в себе си.

На мнозина съм казвал, че за всичко мога да разсъждавам, но щом дойда до живота, който изтича от Първата Причина, спирам. Този живот е свещена идея за мене, която не подлежи на никаква критика, на никакви разисквания. Имам с какво да се занимавам: работата и науката като занятия, а философията като развлечение. Всички науки ме интересуват, всички изкуства също ме интересуват: художество, скулптура, музика и т.н. Понякога се занимавам и с медицина, макар че я считам наука за болни, а не за здрави хора. Щом се докосна до медицината, веднага се обличам с бели дрехи. Белите дрехи не ги хващат болести. Като знаят това, лекарите носят бели престилки, които

употребяват като дезинфекционно средство. Истинският лекар трябва да познава добре физиология, анатомия, психология, биология, физиогномия и ред още науки. Без тези науки, медицината е наука за патологичното състояние на човека. Който изучава патологията, той трябва да се облича с бели дрехи и тогава да започне смело да издирва причините на болестите. Който изучава психология, той трябва да изследва не само причините на вътрешните болести в човека, но и причините за неговото умствено и сърдечно разстройство. Най-малкият елемент отвън е в състояние да внесе известна дисхармония в чувствата и в мислите на човека. Една обидна дума е инжекция, която разстройва чувствата на човека и го наскърбява. Една насърчителна, похвална дума повдига духа му и го развеселява. Кое е естественото състояние на човека: радостта или скръбта? Най-естественото състояние на човека е това, което има при изгрева на Слънцето. Той трябва да задържи това състояние през целия ден. Обаче, като не знае законите, с които да запази доброто си състояние, след изгряването на Слънцето, той вече започва да губи това състояние.

„Огън дойдох да запаля.“ Този огън, за който Христос говори, е огънят на човешкото сърце. Различен е огънят на човешкото сърце: някъде огънят е от запалени въглища, а някъде – от електрическа енергия. При горенето на въглищата се отделя повече дим, повече сажди, отколкото при електричеството. При електричеството горенето привидно е пълно, но все се отделя нещо, което се отразява върху очите. От електрическата светлина очите отслабват. В някои моменти слънчевата светлина се отразява благоприятно върху очите – усилва ги. Мнозина се оплакват от силното Слънце, казват, че действало зле върху организма им. Причината за това не е в Слънцето, но в мислите и чувствата на хо-

рата. Лошите мисли и чувства образуват един тъмен пояс около Слънцето, който така пречупва слънчевите лъчи, че задържа голяма част от тъй наречената черна светлина на Слънцето. Тия черни лъчи са причина за много болести, както и за почерняването на хората. Оттук може да се извади заключение, че началото на всички болести се крие на особено вътрешно пречупване на слънчевата светлина. Светлина, която се пречупва в низходяща степен, всякога произвежда болезнени състояния в човешкия организъм. Черните лъчи на светлината се отразяват зле и върху човешките мисли и чувства. Защо? Защото в тази светлина мислите и чувствата не могат да се проявяват. Щом не могат да се проявяват, те не могат да създадат свои форми и се подпушват. Човек е творец на своите мисли и чувства. Той сам работи в своята лаборатория и във форми излива чувствата и мислите си. Когато обичате някого, вие сте грънчар, който прави гърнето, т.е. излива различни форми. Колкото чувствата са по-добри и по-възвишени, толкова и формите им са по-правилни, по-стабилни. Ако формите на висшите чувства и мисли, като грънчарските гърнета, при всяко падане или счупване се трошат, какви чувства и мисли са те? Чувствата и мислите могат да се ваят. Казвате, че чувствата ви се разбили, че мислите ви се осуетили. За да се разбиват чувствата ви и да се осуетяват мислите ви, това показва, че формите им не са здрави. Изкуство е човек да знае как да вае формите на своите мисли и чувства, да бъдат здрави, да издържат на голямо напрежение. Щом тия форми са хубави, съществата от невидимия свят ще пожелаят да си купят от тях. Те ще ги купуват с пари, защото струва да се плати за тях. Ако вашите гърнета не са добре направени, ще дойде някой, ще ги погледне и ще каже: „Кой направи това гърне? Слабо е, не може да издър-

жа големи напрежения. Вижда се, че някой простак го е правил.“ – „Ама грешен човек съм.“ Това не те оправдава. Веднъж си влязъл в Божественото училище, ти трябва да бъдеш майстор, да знаеш добре да изливаш формите на своите мисли и чувства. Ако не знаете да изливате хубави и здрави форми, ще отидете при един от великите майстори-грънчари на Божествената Школа, ще седнете близо до него и ще гледате как той върти колелото. Ще му кажете какво искате: стомничка, саксийка или вазичка – каквото искате, ще ви се направи. Той ще върти колелото, а вие ще гледате. Като прекарате пет-шест деня при него, ще си вземете предмета, който сте поръчали. Ще платите, ще благодарите и ще си отидете. Формата, която този грънчар ви дава, представя едно хубаво чувство или една светла мисъл. По този начин и вие се научавате да изливате формите на вашите мисли и чувства.

„Огън дойдох да запаля.“ Христос дойде в света да запали свещения огън, от който всички хора да се ползват, да пекат на него формите на своите мисли и чувства. Без този огън хората ще си останат само със своите добри желания. Лекарят ще отиде при болния с всичкото си добро желание да го излекува, но няма да успее. Защо? Защото болният от своя страна трябва да направи някакво усилие. Проповедникът има добро желание да проповядва на хората, да им помогне в живота, но не успява. Защо? В него може да има някаква погрешка. Той може да знае как да предаде Божествената мисъл, но и в слушателите му има някаква погрешка. Тъй щото, за да имате известни постижения, наистина зависи и от външните условия, но главният фактор за това сте вие. Където и да отидете, когото и да слушате, нищо няма да ви се даде наготово. Вие трябва да учите. Вие трябва да изберете науката като занятие, а философията като

развлечение. Работете, учете, без отлагане. Някои казват, че тук трябва да си поживеят, а като отидат на онзи свят, тогава ще работят. Не, ако тук не научите нещо, и там няма да научите. Ако някое дете не е било способно и прилежно в основното училище, ще бъде мързеливо и в по-горните училища. Изобщо какъвто бил ученикът в долния курс на училището, такъв ще бъде и в горните курсове. Има изключения от това правило, но те рядко се случват. Чудни са хората, които мислят, че каквито и да са на Земята, глупави или прости, на Небето ще бъдат умни, учени. Не, такъв закон не съществува. Какъвто е бил човек на Земята, такъв ще бъде и на Небето. И обратно: какъвто е бил на Небето, такъв ще бъде и на Земята. – „Ама мога да бъда по-добър." От тебе зависи. Каквото си мислил на Небето, това ще правиш и на Земята. За каквото и както си работил на Земята, това ще постигнеш и на Небето. Никой не може да измени твоята съдба, освен ти сам. Човек е творец на съдбата си. И най-добрите предсказвачи и астролози да се съберат около тебе, никой не може да измени съдбата ти: каквото сам си написал горе, това ще бъде и долу. – „Искам да изменя съдбата си." Щом искаш да измениш съдбата си, ще започнеш от Земята. Каквото направиш тук, това ще ти се приложи горе. Казано е в Евангелието: „Каквото вържете на Земята, вързано ще бъде на Небето; каквото развържете на Земята, развързано ще бъде на Небето."

Някои не разбират този закон и се плашат от мисълта, че ще умрат и пак ще се родят. Това им се вижда страшно. Нищо страшно няма в раждането и в умирането. Не само веднъж ще се роди и ще умре човек; много пъти ще се ражда и умира. На ден човек най-малко десет пъти ще умира и десет пъти ще се ражда. Докато не умира и не се ражда, човек не може да стане учен. Когато някои религиозни казват

„веднъж живот, веднъж смърт," това се отнася за глупавите хора. Само глупавият може да мисли така и да желае да бъде така. Ученолюбивият иска да живее дълго време на Земята, за да учи, да се домогва до тайните на Битието. Човек ще се ражда и умира, докато влезе в областта на великата наука на живота, докато придобие съвършенство, т.е. живота на безсмъртието. Щом придобие тази наука, той няма да се ражда и умира, но ще се вселява. В един от Псалмите Давид казва: „Да се всели Духът Ти в мене." Христос казва: „Ще изпратя Духа си."

„Огън дойдох да запаля." Какъв и кой огън дойде Христос да запали? Свещеният огън. Къде ще се запали този огън? В сърцата и в душите на всички хора. В това отношение задачата на всички хора се заключава в това, да пазят този огън да не загасне. За да държите този огън вечно горящ, намерете си една наука като занятие, създайте си една философия като развлечение. Кой каквото ви казва, изслушвайте го спокойно. Някой казва, че има Господ. Кажете: „Възможно е." Няма Господ в света. „Възможно е." Има щастие. „Възможно е." Няма щастие. „Възможно е." Нещастен човек съм. „Възможно е." Като свърши да говори, кажете му, че е отличен философ, защото едновременно поддържа, че има Господ и няма Господ. Този Господ те е създал и богат, и беден. Тъй щото, каквото и да ви говори този философ, слушайте го, но по неговия ум не ходете. Слушайте какво хората говорят, но по ума им не ходете. Ходете по вашия ум, който Природата ви е дала. Ако не вярвате във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум и във вашето сърце, работата ви няма да върви напред. В какво тогава ще вярвате? Когато някой философ казва, че Бог не съществува, с това той ви изпитва. Той е професор. Като ученик, вие ще му докажете, че Бог съществува. За

да има връзка между професора и ученика, двамата трябва да имат противоположни възгледи. И професорът казва, че Господ съществува и не съществува, ето как можете да разберете тази мисъл. Това значи: има Слънце и няма Слънце. Когато си огрян от слънчевите лъчи, има Слънце. Когато не си огрян, вечер е, Слънцето е залязло. Следователно, като съберете възгледа на вярващия и възгледа на невярващия, ще образувате цяла сфера. Който вярва, той представя едната половина на сферата; който не вярва, той представя другата половина. Който вярва, той е обърнат към осветената страна на Земята; който не вярва, той е обърнат към тъмната страна на Земята.

Значи, като се движи около Слънцето, Земята създава вярата и безверието, тя прави хората вярващи и безверници. Който разбира закона за движението на Земята, той ще докаже на хората, че Бог съществува. И когато изгрява Слънцето, и когато залязва, Господ съществува. Това може да се докаже и на най-големия безверник. Как? Запалвам свещта и му казвам, че енергията, която излиза от свещта, е взета от Слънцето. Ако Слънцето не съществуваше, свещта не би могла да гори. Веднъж свещта гори, това показва, че в този момент Слънцето грее някъде. Запалената свещ представя човешкия ум. Можете ли да докажете, че свещта не гори? Не можете. Следователно, щом свещта гори, т.е. щом моят ум е светлина, той прониква през тъмните места и вижда, че някъде Слънце грее, че Бог съществува и там, дето не виждате и не подозирате. Наистина, след 12 часа, когато свещта изгори, Слънцето се показва на хоризонта. - „Това е случайност.“ Никаква случайност не е. Че не е случайност, ще ви докажа с това, че същото явление може да се повтори много пъти по един и същ начин. След 12 часа Слънцето ще залезе, свещта

пак ще се запали и ще гори 12 часа. Като изгасне свещта, Слънцето отново ще изгрее. Като се повтори този опит няколко пъти, най-после безверникът казва: „Убедих се вече, че има Слънце – има Бог в света.“

„Огън дойдох да запаля.“ Какво ще научите от този огън? Свещеният огън, който Христос дойде да запали на Земята, ще научи хората да гледат толкова широко на нещата, че никой да не е в състояние да смути, да размъти сърцата им. Палете свещта си и на всички доказвайте, че след няколко часа Слънцето ще изгрее. Понеже вие имате знанието и опитността на миналите векове, лесно е да приемете това още сега, отколкото днес да ви го доказват. Много пъти хората са придобивали това знание и много пъти са го изгубвали. И днес пак го търсят, но като го намерят, трябва да внимават да не го изгубят. Че са го изгубили, виждаме по това, че ако днес са радостни, утре ще бъдат скръбни. Защо? Знанието им не е постоянно. Днес вярват, утре не вярват. И вярата им не е постоянна. Хората трябва да учат дотогава, докато дойдат до постоянните величини в живота, които никога не се менят. Хората имат знание, имат и вяра, но с това знание и с тази вяра те не могат да се спасят. Тяхната вяра е обикновена и изменчива. Ако вярата ви всеки ден не расте поне с един милиметър, тя не е никаква вяра. Вярата е сила, която постоянно расте и се увеличава – превръща се в знание. Вярата има отношение към теорията на живота, а знанието – към практическия живот. Дето има само вяра, там има теория, но не и приложение. Приложението подразбира знание, опит, а не вяра. С вяра само къща се не гради, но със знание, с прилагане камък върху камък. Човек се нуждае от вяра и от знание. Вярата помага на знанието. Без вяра знание не се придобива. Който има вяра, той възприема топлината на слънчевите лъчи,

т.е. жизнената енергия на Слънцето. С вяра човек може да се лекува от всякакви болести. Направете опит, да видите каква лечебна сила е вярата. Някой казва, че има вяра, а същевременно страда от ставен ревматизъм. Дойде при мене този човек и се оплаква, че не може да ходи. Той казва: „Не мога да ходя.“ Щом не можеш да ходиш, това показва, че ти имаш задача, която не можеш да решиш. Тази задача е математическа и ти трябва да я решиш. Казваш, че си излязъл от Бога, а не можеш да решиш една проста задача, не можеш да повдигнеш числото две в десета степен. Какво можеш да направиш тогава? Ти не знаеш математика, не знаеш геометрия, а Бог работи именно с математика и геометрия. Човек казва, че е излязъл от Бога, а не разбира математика и геометрия. Малкото пиленце, малката рибка носят в себе си знанието на майка си, а човек не знае да реши задачите, дадени му от Небето. И като не може да реши тия задачи, човек изпада в големи противоречия.

„Огън дойдох да запаля!“ Мнозина се запитват съществува ли такъв огън в човешките сърца. Опитайте и ще се уверите. Турете ръцете си срещу лъчите на този огън и ще познаете запален ли е този огън във вас, или не. Свещеният огън е запален във всяко сърце, но човек трябва да знае как да се грее на неговите лъчи. Този огън е лекарят в човека. Значи, всеки човек има лекар в себе си, въпреки това не знае как да се лекува. Който може да се ползва от знанието на този лекар, на всяка стъпка той ще бъде придружаван от светли и разумни същества, от ангели. Ангелите придружават само умните хора, които са готови да прилагат тяхната наука. Голямо послушание се иска от човека. Представете си, че краката на някого се схванат от ревматизъм и не може да върви. Той се моли, обръща са към своя вътрешен учител за помощ. По едно време един

ангел дойде при него и му подшушне следното: „Вземи седем глави червен лук, нарежи ги и ги счукай ситно. Тури в тях 25 гр. сол. Тури този лук на стъпалата на краката си и го дръж 10-12 часа. През това време ще усетиш малко сърбеж на краката. Сутринта ще махнеш лука и ще усетиш микроскопическо подобрение на краката си. След това ще направиш още два такива компреса и ще можеш вече да се движиш.“ Като започнете да се движите, ангелът ще ви накара да отидете на някой близък извор да измиете краката си с чиста вода. Ако точно изпълните неговите думи, вие съвършено ще се излекувате. Не изпълните ли неговия съвет, дълго време още ще лежите на леглото си, докато гърбът ви се протрие и косите ви побелеят.

Христос казва на съвременните хора: „Гърбовете ви са протрити и косите побелели поради това, че не слушате своя ангел.“ И днес Христос казва на хората да счукат на ситно седем глави лук и да ги турят на стъпалата си. Стъпалата представят физическия живот. Компресът от седем глави лук представя полица от седем хиляди лева златни, която човек непременно трябва да плати. Ако на краката на някой болен или ако на краката на някой човек, който дължи хиляди левове, турите един компрес от седем хиляди лева златни, няма ли той да скочи от леглото? Този човек непременно ще оздравее. Скъпо струват тия компреси! В това отношение лукът представя седемте хиляди златни лева, които могат да лекуват.

И тъй, всяко лекарство има сила, когато се преведе, когато се осмисли. Щом повярвате в лука като лекарство, той ще свърши своята работа. Вие ще се излекувате и ще благодарите на здравето, на новите условия. Ако съвременните хора повярват в Бога, в онова, което Той е вложил у тях, животът им коренно ще се измени. Ние не сме за

суеверието, но за онази вяра, която служи като акумулатор на енергиите в човека, която може да го направи свободен и способен за всяка работа. Ние сме за онази наука, която може да бъде постоянно занятие в живота ви; ние сме за онази философия, която може да бъде за развлечение. Щом науката стане занятие за вас, а философията – развлечение, вие сте вече кандидат за шестата раса, кандидат за Царството Божие.

„Огън дойдох да запаля."

18. Беседа от Учителя, държана на 2 юни, 1929 г.
София-Изгрев.

ДОСТОЕН

„Господи, не съм достоен да влезеш Под стрехата ми.“

(Матей 8 : 8)

В живота на човека има три важни момента: да говори право, да постъпва добре и всяка добра постъпка да има резултат. С други думи казано: почвата, в която човек сее, трябва да е добра, да е добре наторена, добре напоена и осветена; после, семето, което се посажда, трябва да е добро и най-после, посятото в почвата да даде добри резултати. Много от съвременните хора мязат на някои абонати на гостилници, които мислят само за ядене, за това, което гостилничарят е сготвил и за това, което ще сготви. Обаче това не е никаква наука. Това е удоволствие. Ако синът се ражда само, за да очаква на своя богат баща, да мисли по какъв начин да вземе от него пари, за да се облича добре, да се представя пред хората като богатски син, това не са синовни отношения. Ако ученикът влиза в гимназията или в университета, с цел да се представи пред хората, че е ученик или студент, това не е никакво ученичество. Ако набожният ходи на черква, пали свещи, за да покаже пред хората, че е религиозен човек, това не е никаква религиозност. Ако младият момък ходи на хората да играе, а оттам отива с другари да пие, да се весели и с това иска

да покаже на хората, че е млад, че е свободен, от никого независим, това не е никаква младост.

Като разглеждаме живота, ние виждаме едно вътрешно безсмислие и търсим причината на това безсмислие. Има вярващи, които дълго време са били християни и по едно време става някакъв обрат в живота им, вследствие на което изгубват вярата си и казват: „Какво постигнахме досега? Напразно следвахме този път. Трябваше да си поживеем в света.“ Това е анормално явление в живота. Други хора пък, които са живели дълго време в света, по някакъв случай влизат в духовния път и започват да съжаляват, че са изгубили времето си в света. Те съжаляват, че навреме не са влезли в духовния път. Значи едни излизат, други влизат. Има учени, които посветяват десетки години на някакъв научен въпрос, на някакво научно изследване, а после съжаляват, че са се занимавали с толкова маловажни работи. Един английски учен посветил цели 20 години за изучаване три члена в гръцки език, но после съжалявал за изгубеното време. Той се специализирал по въпроса за членовете в гръцки език, но после съжалявал за погълнатото време. Такива специализации за изучаване трите члена в гръцки език има навсякъде. Значи, след като иждивил цели 20 години за изучаване на трите члена в гръцки език, този учен заявява, че не трябвало да се занимава само с трите члена в гръцки език, но трябвало да се занимава и с нещо по-сериозно. Кой човек не е иждивил по 20 години от живота си за изучаване на нещо обикновено, дребно, което не заслужава голямо внимание? Коя домакиня не е иждивила поне 20 години от живота си за изучаване начина на готвене, на правене на баници и т.н.? Днес виждате как домакинята прави свои научни изследвания върху качеството на брашното, върху направата и опитването на

баницата и т.н. И след като 20 години наред изучава правене на баници, след като ги яде, най-после казва: „Животът не се оправя само с правене и ядене на баници.“ С баници работите не се уреждат. Те се уреждат с правилно разбиране на живота.

Съвременните хора се намират в крайни противоречия. Учени и невежи, богати и бедни, вярващи и невярващи, любещи и които живеят в безлюбие – всички се намират в големи противоречия. Едни влизат в противоречията, а други излизат; едни влизат в живота, а други излизат. Ако запитате някого да ви обясни научно защо влиза, и той не знае. Запитвате другиго защо излиза, и той не знае. Често съм правил наблюдения върху пчелите, да видя как живеят. Виждам една пчела влезе в някой цвят и дълго време седи там. Влезе в цвета и се чува „бът”. Излезе от цвета, пак се чува „бът.“ Аз зная, че човек не трябва да се занимава с такива работи, колко време седяла пчелата в цвета, защо седяла и т.н. Защо да не се занимава човек с пчелите? Какво всъщност представя човек? За напредналите същества човек представя също така малка мушица, малка пчелица. Те се занимават с него, намират нещо интересно в неговия живот. Всяко желание на човека представя един малък цвят, в който истинският човек влиза и седи повече или по-малко време, според това какво може да получи. Ако в своето желание човек намери това, което търси, той се задържа в него по-дълго време. Ако друг някой е обрал от неговото желание това, което е търсил, той кацва на ново някакво желание в себе си и там започва да вади онова, което му е нужно.

Сегашните хора се намират в среда, в почва, на която всичкият мед е обран. Като ходят от цвят на цвят да събират мед, и виждат, че тук няма, там няма, те казват:

„Толкова време вече как се лутаме и нищо не можем да намерим.“ Как няма да се лутат? Ще се лутат разбира се, мед няма по цветята. В това отношение хората мязат на Исава, синът на Исака. Той беше по-голям от брата си Яков, но Яков беше по-умен. Яков беше наследил характера на майка си; той съумя да използва всички добри условия. Исав мязаше на баща си. Той беше космат и се занимаваше с лов. Един ден Яков намисли да обере баща си незаконно, затова, като видя, че баща му беше цъфнал, влезе при него и обра всичкия мед. След Яков влезе Исав при баща си, да получи неговото благословение, т.е. да получи от неговия мед. Като го видя баща му, рече: „Синко, друг дойде преди тебе и обра всичкия мед.“ – „За мене нищо ли не остана?“

Сега аз привеждам този пример, за да обърна вниманието ви на това, че когато медът от цветята е обран, няма защо да влизате в празните цветове да губите времето си. Медът там е обран вече. Вие трябваше да изберете ново поле, дето медът по цветята още не е обран. Тъй щото, когато говорим за идването на новата култура, ние имаме предвид влизането на човечеството в ново поле, дето медът на цветята още не е обран. Условията, при които миналото поколение е живяло, не са подходящи за сегашното поколение. Ако новото, младото поколение би живяло при същите условия, при които миналото поколение е живяло, с него всичко е свършено. Нови условия се искат за младото поколение! Това е един от великите закони на Природата. Природата не търпи нищо старо. В нея е всичко младо, ново. Когато някои хора препоръчват стари методи и се държат за тях, са прави само в някои отношения, но те не разбират един от законите на Природата, според който всичко е подложено на постоянно обновяване. Природата носи нов живот за хората. Всички болести, нещастия,

страдания, смърт в света се дължат на стария живот. Всичко, каквото хората преживяват, не е нищо друго, освен последствие на стария живот. Ако се върнете в миналото, вие ще разберете защо животът днес носи страдания за хората. Мнозина казват, че условията са причина за лошите прояви на хората; те поддържат, че условията развалят хората, развалят и самия живот. Не, сегашният живот е отдавна развален, няма какво повече да се разваля, няма защо да се обвиняват условията за неговата развала.

Сегашните хора се намират в положението на един турски кадия, който се подкупил с едно гърне масло. Той бил мирови съдия. Един ден при него дошъл един турчин с молба да отсъди делото му в негова полза. Той му казал: „Господин съдия, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти донеса едно гърне с прясно кравешко масло.“ Турчинът знаел, че съдията обичал прясно кравешко масло, затова предложил да му донесе едно голямо гърне, пълно с прясно масло. Съдията решил делото в полза на турчина. Обаче турчинът бил голям скъперник. Като дошло време да носи гърне с масло на съдията, досвидяло му да го напълни, затова турил пръст в гърнето и като останало четири-пет пръста празно, допълнил го с прясно кравешко масло, според даденото обещание на съдията. Като получил гърнето с масло, съдията си казал: „Нека да опитам какво е маслото до дъното.“ Бръкнал навътре, но каква била изненадата му, когато напипал и разбрал, че малка част от гърнето била пълна с масло. Питам: Заслужава ли човек да се продава за едно гърне масло? Ще кажете, че този кадия не е бил умен човек. Колко хора днес се продават като този кадия за такива гърнета с масло! Да е за чисто масло поне, а то малко масло в гърнето, останалото – пръст. Аз взимам този пример в преносен смисъл.

Някой казва, че има отлични идеи: вярва в Бога, принадлежи към известна църква, счита се гражданин на една държава, числи се към един народ. Ако този човек принадлежи към една църква, има едно верую, а не обича Бога и ближните си, какво верую е това? Ако този човек принадлежи към един народ, и нито народът е дал нещо за него, нито той – за народа, каква връзка е тази? Ако този човек следва университет, но този университет не е дал нищо за неговото облагородяване, каква връзка може да има той с университета? Много младежи влизат в университета като здрави грънци, а излизат напукани грънци. И обратното е вярно: много младежи влизат в университета като неопечени грънци, а излизат хубаво опечени грънци. Онези, които излизат от университета като хубаво опечени грънци, те имат високи идеали, те разбират смисъла на живота. Човек трябва да разбира живота; той трябва да знае, че веднъж дошъл на Земята, дадена му е задача, която трябва правилно да реши. Задачата на човека не седи само в това да яде, да се облича, да учи, да се моли, да играе, да се смее. – Не, човек трябва да работи. Аз взимам думата „работа" като най-възвишеното нещо в света. Ако не знае как да работи, човек трябва да се труди. Ако не знае да се труди, той трябва да се мъчи. Ако не знае да се мъчи, той ще бъде осъден на смърт. Ако не знае как да умира, най-после той ще изчезне. Най-страшното нещо за човека е изчезването му от света. Да умре човек не е толкова страшно, колкото да изчезне. Мнозина мислят, че като умре човек, всичко е свършено с него. – Не, със смъртта на човека не се свършва всичко. Когато търговец фалира, намира се в състояние на смърт; капитали няма, стоката му разграбват и разпродават, него изпъждат навън, гол и бос, измъчват го, затварят магазина му, уни-

щожават името, фирмата му, но той все още остава да се мъчи, да изживява своята неразумност, своето неправилно разбиране и използване на живота. Това състояние на човека, когато душата му се намира при оскъдни средства за съществуване, когато изгубва всичко и от него остава само едно голо съзнание, само едни сухи кости, аз наричам смърт.

Съвременните хора търсят нещо, но не знаят какво. Те трябва да знаят каква задача им предстои да решават. Някои проповядват, че трябва да се вярва в Бога. Това е много общо казано. Кой трябва да вярва? – Ученикът. Той не може да свърши училище, ако не вярва. Ученикът трябва да вярва, че ще свърши гимназия, университет. Но само с вяра въпросът не се решава. Той трябва да учи, за да придобие нужното знание. Като придобие това знание, той трябва да го приложи в живота. Всички проповедници говорят за вярата, но какви условия са необходими, за да има човек вяра в себе си? И учениците Христови казвали на Христа: „Учителю, придай ни вяра!“ Какво нещо е вярата? Вярата е подобна на семенца и следователно като тях може да расте и да се развива. Вярата се нуждае от специфична почва в човека, върху която може да расте. За да учи, за да стане учен, човек се нуждае от специфична материя, от специални условия, в които да се развива. По причина на това, че тези условия са различни за различните хора, всички не могат да се учат еднакво добре. Същото нещо може да се каже и за добродетелите. За развиването на всяка Добродетел се изисква специална материя. Ако човек има тази материя в себе си, той може да прояви съответна Добродетел; ако няма тази материя в себе си, той не може да прояви никаква Добродетел. Чудни са хората понякога, когато мислят, че могат да бъдат добри. Човек

може да бъде добър дотолкова, доколкото има в себе си специфичната материя на доброто.

Когато е бил на Земята между учениците си, Христос им е преподавал науката за живота като сила, чрез която може да се добие същественото, да се създаде една форма удобна за живеене. Сегашните учени и философи говорят за съдържание на разума. Щом се говори за съдържание на разума, това показва, че разумът е форма, в която се налива някакво съдържание. Как трябва да се нарече съдържанието на разума? Ние го наричаме разумен живот. Откак се е появило на Земята, съвременното човечество е достигнало до съдържанието, т.е. до живота.

Следователно, ако разумът няма никакво отношение към своето съдържание, той нищо не струва. Като форма разумът съществува за живота. Ценното за човека, за всички живи същества е животът. Щом изгуби живота, всичко е изгубено. Докато живее, човек има много идеи; да бъде здрав, щастлив, богат, да има знания. За да постигне нещо, за да реализира своите идеи, необходим е животът. Вън от живота човек нищо не може да постигне. За да разполага с живота, човек трябва да знае елементите, с които той оперира. Един от елементите на живота е вярата. Направете следния опит: накарайте двама души да излязат вън, да изложат гърбовете си на слънце и вижте след това какви резултати ще имат. Единият ще пече гърба си на слънце, съзнателно ще използва лечебните слънчеви лъчи и ще вярва в тях. Другият ще седи, ще става, ще се движи недоволен, пак ще сяда и няма да вярва в силата на слънчевите лъчи. Той по-скоро ще вярва в някаква течност, предписана от лекаря, отколкото в лечебните слънчеви лъчи. В края на краищата, първият ще се почувства обновен и ще се върне дома си радостен, а вторият ще съжалява, че е изгубил

времето си и ще търси лекар да му даде някакви наставления, да му предпише някакво лекарство. Какво показва това? Това показва, че първият човек е умен, разбира елементите на живота. Вторият е глупав, не разбира живота. Умният човек ще се ползва от слънчевите лъчи, а глупавият ще се съмнява в лечебното свойство на слънчевите лъчи, ще боледува и ще казва, че волята Божия е такава. Умният човек, като вижда, че организмът му е лишен от известна енергия, той я събира от Слънцето. Той знае, че Слънцето може да набави всякакъв недоимък от енергия в човешкия организъм. Когато се парализира известен орган на човека, крак или ръка, или когато отслабват очите или паметта му, това се дължи на недоимък от известна енергия в организма. Слабостта на кой и да е орган или мускул в организма говори за недостатъчно прииждане на храна в него. Ето защо, за да функционират правилно органите на човешкото тяло, те трябва добре да се хранят.

И тъй, за да придобият живота, хората трябва да имат стимул. Това, което стимулира човека да намери смисъла на живота, е Любовта. Оттук казваме: Разумът, това е форма; животът, това е съдържание, а Любовта, това е смисълът. И ако човек не е придобил този вътрешен смисъл, т.е. Любовта, той не може да извади необходимите елементи от живота и да ги тури на работа. Който не може да впрегне елементите на живота на работа, той ще бъде нещастен човек и всякога ще се утешава с думите: „Такава е волята Божия, така е определено, такава е кармата ми, това съм наследил от дядо си и от баба си и т.н.“ Той ще наследи много работи, но в низходяща степен и всякога ще отрича всичко положително. Той ще отрича съществуването на Бога, ще казва, че животът няма смисъл, че не струва да се живее, че Вселената не е добре устроена, че хората са

глупави, лоши и т.н. Това са все философски работи, които не допринасят нищо в живота. Обаче, ако човек намери разума, ако придобие живота и ако се стимулира от Любовта, той ще поддържа положителната философия. Ако неговият разум е на място, ако е разбрал живота и ако е приел Любовта, за него светът ще има съвсем друг изглед.

Тъй както хората живеят, мнозина от тях влизат в политическия живот неподготвени. Що е политическият живот? – Той представя формата на нещата, т.е. разума на хората. Политическият живот е една от формите, в която животът се излива. Когато се говори за живота изобщо, разбираме съдържанието, което се излива в различни форми: политически, обществен, семеен живот и т.н. И най-после, когато се казва, че животът трябва да се осмисли, разбираме Любовта. Само Любовта е в състояние да осмисли живота. Политиката не подразбира самоуправление. Да бъдеш министър, това не значи да се качиш на файтон, да вземеш камшик в ръка и да шибаш конете в галоп. Това всеки може да направи. Да живееш, това не значи да взимаш вода от една стомна и да я преливаш в друга. Това и глупавите хора могат да направят.

Съвременните хора са изложени на голяма опасност. Те разбъркват местата на нещата или ги пренасят от едно място на друго, без да придобиват същественото. Така постъпват ония, за които се казва, че дъската им е мръднала. Влизате в една болница, дето има много такива хора, и виждате един философ, който дълго време се е занимавал с отвлечени въпроси. Като не могъл да ги разреши, най-после дъската му мръднала и започнал да се занимава със събиране на сламки. Като събере достатъчно сламки, нареди ги на купчина. На другия ден пак започва да ги брои, да прави друга купчина. Така мести той сламките от

едно място на друго, брои ги, разрешава нещо. Ден след ден купчинките се увеличават, стават 20 купчинки. Този философ започва отново да ги брои и намира, че в една от купчинките има една сламка повече, отколкото в другите. Започва отново да ги изравнява. Какво придобива този философ при събиране на тия сламки? По-добре щеше да бъде, ако той беше събирал тези сламки в света на Добродетелите. Днес той събира сламки и прави от тях купчинки, защото на времето не е събирал това, което е трябвало. Следователно, когато човек навреме не взима това, което Природата му дава, той е осъден да събира сламки от земята и да ги нарежда на купчинки.

Като говоря по този начин, мнозина казват: „Ние искаме да живеем добре. Кажете ни нещо хубаво. Кажете ни нещо, което ще стане.“ Това, което сега ви казвам, е най-хубавото. Какво по-хубаво от това, човек да бъде разумен? Какво по-хубаво от това, да има съдържание в този разум? Какво по-хубаво от това, туй съдържание да има смисъл? Сегашните хора са оставили хубавото, което им е дадено – разумът, съдържанието на този разум и смисълът на това съдържание. Те са отрекли разума, отрекли са съдържанието на живота, отрекли са и смисъла на живота – Любовта и търсят онова, което не познават. Тази е причината, задето те не разбират закона на Любовта. Единственият закон, който действа в света, това е законът на Любовта. Едновременно с него действа и противоположният закон – законът на омразата. Докато люби и мрази, човек живее и се развива правилно. Като престане да люби, върху него действа само закона на омразата, и той започва да се втвърдява. Ние превеждаме думата „омраза” с думата „студ”. Щом някоя планета започне да изстива, нейната песен е изпята вече. Докато младата мома играе на хорото и в сърцето си

има Любов, тя живее. Щом престане да люби, животът й се свършва. Ако се ожени и престане да люби, между нея и възлюбения й настават крамоли, недоразумения. Днес се карат, утре се карат, докато един ден къщата им запустее. Как ще запустее? – Като заминат всички на онзи свят. И жената, и мъжът, и децата заминават за онзи свят, къщата им се изпразва и помен не остава от тях. В който дом влезе омразата, тя всичко ще помете. Единствените хора, от които не остава никакъв помен, това са хората на омразата. Някой казва, че мрази. С това той иска да каже, че е свободен да се проявява, както желае. Ако иска, той може да изпита омразата на хората, но сам не трябва да мрази. Да мразиш, значи да изневериш на себе си, да изневериш на цялото човечество. Колцина от вас сте свободни от омразата? Кой човек може, като кажат нещо лошо за него или за веруюто му, да не се обиди, да не прояви омразата си? Има такива хора, но те са малко. Повечето хора, като ги обидят, веднага се нахвърлят върху тия, които са ги обидили, и търсят начин как да им отмъстят. И след това ще се молят на Бога да махне този изедник от Земята, да се освободят от него. Защо да не се помолят за този човек да му помогне Бог да познае Любовта, да преобрази живота му? Трябва ли да искат от Бога да отнеме разума на този човек, да излее съдържанието му, да обезсмисли живота му? Какво ще стане с тях, ако друг някой се помоли и на тях да се даде същото нещо?

Някои християни се хвалят с това, че Господ ги слушал всякога. За каквото се помолят, веднага им се давало. Когато казвате, че всичко за което сте се молили, ви е дадено, то е, защото Бог ви е дал всичко това още като сте се родили. И сега, като се молите, всичко си иде само по себе си. Веднъж обещал, Господ не изменя на обещанията си.

Ако някой мисли,че е получил нещо, защото се е молил, той се лъже. Казва някой: „Помолих се и ми даде.“ Обаче, след два-три деня пак се моли, но ни глас, ни услишание на молитвата му. Друг казва: „Помолих се за един болен и той оздравя.“ Добре, помоли се сега за друг болен. „Молих се, но не оздравя. Не зная как да се моля за него.“ Значи още не е дошло времето за този болен да му се помогне. С празни думи работите не се уреждат. Мнозина казват, че всичко, каквото са помислили е станало. Има учени, които твърдят същото. Те казват: „Каквото човек помисли, всичко става.“ Това е криво тълкуване на закона. Този закон трябва да се изрази в следната формула: Доброто, което човек помисли и пожелае, да стане. Тук законът е предаден в положителен смисъл.

Двама стари светии спорили върху въпроса, дали наистина, каквото човек помисли, може да стане. Единият от тях настоявал, че каквото човек помисли, става. Другият отричал тази теория. Един ден първият светия излязъл из града да свърши някаква работа. Вторият останал у дома и решил да наготви боб. Той сварил боба, но съзнателно не турил в него сол, с което искал да докаже на приятеля си, че нещата не стават само с мисъл. Като се върнал светията от града, седнал с приятеля си на обед и започнал да яде. – „Защо бобът е безсолен” – „Нищо от това. Помисли само и бобът ще се осоли.“

Често някои религиозни хора поддържат идеята, че и без пари може да се живее. Не е всякога така. Животът се нуждае от осоляване. Осоляването не е нищо друго, освен опаричване. При сегашните условия хората се нуждаят от пари като средства за живеене. Парите осоляват живота. Ако посолите боба толкова, колкото е нужно, той става приятен, вкусен за ядене; ако не го осолите, той не може

да се яде. Животът представя гърне, в което се вари боб. На боба, който се вари в гърнето, т.е. в живота, ще турите толкова сол, толкова пари, колкото да стане по-приятен. Какво ще стане с вас, ако турите в гърнето на живота повече сол, т.е. повече пари, отколкото трябва? Ако вие станете милионери и всеки се стреми да ви ограби, къде е щастието ви тогава? Парите са необходими като елемент в живота, да внесат известен подтик в човека. Когато говорим за богатство, за пари, ние подразбираме онази чиста материя, която е необходима за функциониране на идеалния живот на хората.

Всички хора говорят за подобряване на живота. Когато казваме, че животът трябва да се подобри, ние разбираме, че в него трябва да влезе чиста материя, чиста мисъл. Когато някой стане министър и поеме властта, той трябва да се проникне от чиста, безкористна мисъл, да вярва, че животът може да се подобри. Как може да внесе какво и да е подобряване в живота, ако той не вярва в нещо? Ако министърът е човек с разум, с вътрешно съдържание на своя разум и с Любов, той ще може да привлече към себе си, към своя народ мощните сили на Природата, чрез които да подобри живота на своите съотечественици. Когато бащата е разумен, той ще изложи на слънце своя гръб, както и гърбовете на своите деца, да се лекуват. Като придобие това разположение към Слънцето, той ще използва неговите мощни сили за лекуване. Следователно, когато човек се лекува на слънце, той трябва да държи в ума си светли, чисти мисли. Той трябва да държи в ума си мисълта, че първоначално човек е бил здрав. Болестите са дошли отпосле. Без да се тревожи, човек трябва да изучи какви са били първите условия, когато хората са били здрави. Кой човек е здрав? За да познаете дали сте здрави, направете

следния опит: изнесете една маса пред прозорците на къщата си и турете на нея сто лева. Оставете масата с парите вън и влезте в къщата си спокойно, без да мислите какво ще стане с парите ви. Вечерта ще отидете да видите какво е станало с тях. Виждате, че парите ги няма, задигнал ги е някой. Казвате си: „Няма нищо, спечелих един приятел.“ След това повторете опита и следете какво ще изпитате. Като направите опита пет пъти и тия 500 лева изчезнат, ако сте здрав, окото ви няма да трепне. Ще бъдете доволни, че сте придобили пет нови приятели. Който не е здрав, който няма вяра, той ще съжалява за парите си. Колцина от вас могат да направят този опит, без да мрънне сърцето им, без да съжалявате за изгубените пари? Здравият може да направи този опит за себе си поне, да се увери, че е здрав. Някой казва, че обича Господа, че иска да Му служи. Казано е в Писанието: „Без вяра никой не може да угоди на Господа.“ Ако Господ ви каже да изнесете масата си на пътя, да турите върху нея пари и да не мислите какво ще стане с тях, ще Го послушате ли? Вие ще започнете да философствате: „Господ ли каза да направим това, или някаква случайна мисъл е дошла в ума ни?“ Не, направете опита и не мислете повече. Ако се вкисвате, не сте здрави; ако не се вкисвате, здрави сте.

След това направете втори опит. Вземете в джоба си няколко златни монети и излезте на улицата да ги раздавате. Срещате един човек, давате му една златна монета. Срещате втори, давате му две златни монети. Срещате трети, давате му три златни монети и т.н. Тия, на които сте дали по-малко, веднага ще се нахвърлят върху вас с обидни думи, с упрек, че не сте справедлив човек. Ако всичко това изслушате спокойно без никакво смущение и горчивина, вие сте здрав човек. Обаче, ако се върнете у дома си

неразположен, вкиснат, с решение в себе си никога да не давате пари на бедни, вие не сте здрав човек.

Сега ние отиваме още по-нататък. Срещате един млад човек, който има на разположение всичко. Баща му, майка му го обичат; има средства да учи, да се развива, но той е недоволен, липсва му нещо. Той казва: „Човек не може да живее сам. Едно време Бог създаде човека сам, но после видя, че сам не може да живее и му даде другарка. Човек трябва да прогресира, трябва да има нещо, което да го вдъхновява.“ Прав е този млад човек. За да прогресира, за да се развива човек, нужни му са две, три, четири и повече съзнания. Като се убеди в това, той започва да си избира едно съзнание. Като го избере, той му казва: „Ти си моят ангел, моят живот, не мога без тебе.“ Задигне това съзнание у дома си, накичи го с цветя, облече го с бяла рокля, с панделки. После взима музика и започват тържества, веселия. След това двете съзнания започват да функционират. На другия ден още виждате на бялата рокля едно черно петно. След един месец виждате две черни петна на бялата рокля. Ден след ден, месец след месец бялата рокля се пъстри, нова тъкан се тъче. След една година гледате, че роклята съвсем се напъстрила и белият й цвят съвършено изчезнал. Тогава първото съзнание, което казваше, че човек сам не може да живее, започва да се оплаква: „Чудно нещо! Едно време второто съзнание беше цял ангел, а сега нищо не остана от този ангел. Как ще се върна при това съзнание? Не ми се влиза у дома. Не ми се живее вече.“

Сега аз правя превод на неговите думи и казвам: Отлична е твоята жена, ти не я разбираш. Тя е наклала огън и пече кебап за обяд. – „Остави се! Тя ще опече кебапа, но и мене ще опече.“ Питам: Какво ще кажете за един човек, който е взел едно съзнание у дома си и като не може да го

оцени, постоянно се оплаква от нещо? Според мене този човек е болен. Ако жената се оплаква от мъжа си, и като види, че той се връща дома си, тя се стряска от него, това е болна жена. Ако мъжът, който иде отвън, влиза със затворено сърце у дома си, и той е болен. И ако сърцето на жената се свива, като види, че мъжът й се връща от работа, и тя е болна. Могат ли да съществуват правилни отношения между болни хора? Ще кажете, че това са наследени черти у хората, останали от деди и баби. Нито са наследени черти, нито е определено така да бъде. Хората сами създават нещастията си. Когато ви дават чаша вода, не я приемайте на доверие за чиста. Вземете чашата с вода, опитайте я и тогава пийте. В това отношение вие трябва да се учите от магарето. Магарето е специалист в познаване на водата. Ако господарят му го заведе на каква и да е чешма и го застави да пие вода, то няма да пие, докато не се увери, че водата е чиста. Ако се окаже, че водата не е чиста, то ще отиде на няколко чешми, ще обиколи няколко извора, докато намери съвършено чиста вода. Следователно стане ли въпрос за чиста вода, пийте от извори, от които магарето пие. Ще кажете, че това е магарешка работа. Не, тази е една от най-добрите черти на магарето, на която хората трябва да подражават. То знае къде има най-хубава вода и от нея пие. По отношение на храната магарето е много скромно, но по отношение на водата е много взискателно. При това, отдето мине магарето, всички го чуват. То обича да се покаже пред хората. Като реве, магарето иска да каже на хората: „Вие ме осъждате, смеете се на големите ми уши, но знаете ли какво означават големите уши? Те са признак на щедрост.“ Магарето казва: „От много години насам хората ме хулят, гонят, осмиват, но характерът си не изопачих. Пак пия само най-чиста вода и все още про-

дължавам да издавам гласа си.“ Наистина и до днес още магарето върви напред и води камилите, конете, овцете. Ум има магарето.

И рече стотникът: „Господи, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее.“ Стотникът имал вяра в онзи, от когото трябвало да черпи знания. Значи, човек трябва да черпи знания. Човек трябва да вярва в този, който заслужава неговата вяра. Той трябва да обича този, който заслужава неговата обич. Ти не можеш да вярваш в онзи, който не заслужава твоята вяра; не можеш да обичаш онзи, който не заслужава твоята обич. Следователно ние трябва да вярваме в Бога и да Го обичаме, понеже Той заслужава това. Бог, който е създал цялата Вселена, дал всичко в изобилие, предвидил нуждите на всички хора, здрави и болни, заслужава нашата вяра, заслужава да Го обичаме. Някои искат да убедят хората, че Бог съществува в света. Не е въпрос да се убеждават хората механически, че един Бог има в света или че едно верую съществува. Важно е всеки човек да схване Бога като вътрешна първична причина на нещата, която може да внесе в него здраве, живот, сила да понесе всички мъчнотии и правилно да ги разреши. Това разбиране на човека за Бога внася в него сила, мощ. Съвременният живот, съвременната наука се крепят на тази вътрешна потаена сила. Как се нарича тази сила, не е важно. Различни имена можете да й дадете. За човека е важно, че той може да се подчини на три неща в себе си: на своята разумност, на своя живот и на своята Любов. Със своята разумност той трябва да схваща външната страна на нещата. Със своя живот той трябва да схваща съдържанието на тази сила. Със своята Любов той трябва да осмисли всичко онова, което иска.

Следователно всеки, който иска да се повдигне в света, непременно трябва да бъде разумен. Той не трябва да

се запитва, разумен ли е или не, но да приеме това като математическа аксиома. Защо? Защото формата може да прояви силата си, когато има смисъл. Що се отнася до живота ви, също няма да питате имате ли живот, или нямате, но всеки ще каже: „Животът ми е влязъл вече в моята разумност и се е осмислил.“ Когато съзнаете, че имате разумност, живот и осмислите всичко, тогава само ще започнете да работите.

Като говоря по този начин, виждам какви мисли минават през главите ви. Тия мисли, тия възгледи са чужди, наследени от вашите деди и прадеди. Досега не съм срещнал нито един човек, който да има свои, самостоятелни възгледи. Всички ваши възгледи са отражение на вашето минало. Те са наследени от няколко поколения насам. Вие отсега нататък ще изработвате свои собствени възгледи. Ако някой се осмели да каже, че има свои възгледи, ще го питам: Здрав ли си? Доволен ли си от живота си? Знаеш ли къде ще отидеш след като напуснеш Земята? Здрав човек е онзи, който притежава качествата, елементите на здравето. Абсолютно здрав човек е онзи, в организма на когото няма никакви утайки. Здрав е онзи човек, в организма на когото не става абсолютно никакво гниене, никакво разлагане. В кръвта на ангелите няма никакви условия за развиване на бактерии. Кръвта на ангелите е в сила да преобрази всяка микроба, която би попаднала там. Всеки човек може да бъде здрав. В един час, в една минута, в една секунда човек може да придобие здравето си. Как? – Като се постави на влиянието на специални токове. Такива токове съществуват в Природата. В самото Слънце съществуват особени лъчи, особени токове, които могат да възкресят човека. Човек трябва да има знания, да знае как и кога да възприеме тези лъчи, за да се ползва от тях.

Ако турите умрял човек на действието на тези лъчи, той веднага ще се съживи. Казва се в Евангелието, че Христос се приближил до гроба на Лазар и казал: „Лазаре, излез вън!“ Как стана това? Христос свързал Лазар с такива токове в Природата, които могат да възкресят мъртвия. По този начин Той го възкресил. Тези токове се наричат „лъчи на живота”. Които не разбират законите и силите, с които Христос работил, те мислят, че това става по механически начин. Не, този процес не е механически. Той е съзнателен процес, но на такъв процес може да се постави само онзи, който го заслужава. Защо? Защото, като придобие живота, той ще го оцени. Как ще се ползва от живота онзи, който, като го е придобил, не може да го оцени?

„Речи само реч и момчето ми ще оздрвее.“ Почуди се Христос на тази вяра. Продължаваше стотникът:” Ето, и аз имам слуги на които заповядвам. Каквото им заповядвам, всичко изпълняват.“ Питам: Кое е онова, на което човек може да заповядва? Ако не можеш да заповядаш на своя разум, на своя живот и на своята Любов, какъв човек си тогава? Това трябва да се разбере точно обратно. Когато казвам, че човек трябва да заповядва на своя разум, на своя живот и на своята Любов, имам предвид закона за съзнателното подчиняване. Човек трябва да заповядва на своя разум, разбирам, че той трябва да знае как да се подчинява на своя разум. Човек трябва да заповядва на своя живот, разбирам, че той трябва да знае как да се подчинява на своя живот. И най-после, да заповядва човек на своята Любов, това значи да знае как да й се подчинява. Когато някой каже, че трябва да заповядва на разума си, питам: Кое е онова в човека, което може да заповядва на разума? Ти, който заповядваш на разума, сам имаш нужда от него, да извърши някаква работа, която сам не си спосо-

бен да извършиш. Ако ти заповядваш на живота, а не си в състояние да извършиш това, което той върши и което той дава, твоята заповед не е на място. Какъв смисъл има да заповядваш на живота, а не можеш да извършиш това, което той върши? Или, как можеш да заповядваш на Любовта, ако не можеш да направиш нищо от това, което тя прави? Следователно, ако човек не може да даде на разума, на живота и на Любовта това, което те дават, как може да им заповядва? Кой не заповядва днес? Обаче заповедта на хората е фиктивна. Тя е подобна на заповедта, която един руски войник давал на своите офицери, само за това, защото временно го облекли в генералски дрехи.

В един анекдот се разправя как няколко апаши успели да облекат един войник в генералски дрехи и да го използват за свои специални цели. Те видели един пиян войник, заспал на земята, и решили да се възползват от него. Както спял, те го облекли в генералски мундир и го чакали да се събуди. По едно време войникът се събудил и започнал да се оглежда наляво-надясно, да се чуди какво е станало с него, че е облечен в такива дрехи. Той се запитал: „Къде съм аз?“ – „В онзи свят.“ – „Кой, какъв съм сега?“ – „Генерал.“ Апашите използвали вярването на простите хора, според което, щом някой умре като войник на Земята, в онзи свят ставал генерал. Тъй щото, когато казали на войника, че е в онзи свят, и затуй е в генералски дрехи, той се убедил в това. Апашите го държали при себе си 40 дена, и каквото им заповядвал, всичко изпълнявали. Те играли роля на офицери, на войници, за да поддържат в него мисълта, че наистина е на онзи свят. Като искал ракия, казвали му, че на този свят има всичко, но ракия само няма. Щом го убедили, че е умрял, че се намира на онзи свят, и затова е генерал, казали му, че ще го оженят. За тази цел

те му намерили една красива мома. Един ден апашите отишли при него и му казали: „Сега ще отидем в един от големите градове на този свят, да купим всичко, каквото е необходимо за тебе и за твоята избраница.“ Пазарили една хубава каляска и всички заедно, начело с генерала отишли в Петроград, в един от най-богатите манифактурни магазини и започнали да избират най-скъпи платове, накити, скъпоценности и др. Като накупили всичко, каквото им било нужно, търговецът направил сметка и я представил на господата – апашите. Те дали една малка сума на търговеца и се извинили, че не им достига да платят останалата сума. Един от тях казал на търговеца: „Ние веднага ще се върнем у дома да вземем останалите пари, през което време господин генералът ще ни почака при вас. Апашите излезли от магазина, като оставили генерала да ги чака. Генералът седял, ставал, разхождал се час, два, три, апашите никакви не се виждали. Генералът излязъл на улицата, пак влизал в магазина, но другарите му все още не дохождали. По едно време той видял няколко офицери, които минавали покрай него, без да го поздравят. Той ги извикал и ги набил. Като се вгледали в него, те забелязали, че този генерал прилича на един от техните войници и се чудили как е станал генерал. Като изследвали случката, разбрали, че тук има някаква фалшификация.

Често някои хора изпадат в положението на пияния войник, който мисли, че е генерал. В положението си на фиктивен генерал те си представят, че могат да се разхождат с най-хубави каляски из града, че могат да правят всичко, каквото желаят, докато светът ги използва напълно, вземе им всичко, каквото имат, подиграе се с техните вярвания и убеждения и най-после ги захвърли. Разочаровани от всичко в света, те казват: „Изстискаха ни като ли-

мон, изпиха соковете на живота ни и ни захвърлиха като непотребна вещ.“

Сега аз питам разумните хора: Кой може да ни изстиска? – Само неразумното в човека е в състояние да го изстиска. Ако човек играе ролята на пиян войник, това е неразумното в него, което не разсъждава, което не разбира Божиите закони. То трябва да се възпитава, да се учи на трезв живот, да не се стреми към излишъци, но да се задоволява с необходимото. Само трезвото, разумното начало може да направи човека щастлив. Само то може да придаде нещо на разума, на живота и на Любовта в човека.

И тъй, да се върнем сега към една от основните мисли. Тя е мисълта за вярата и за обичта. Когато вярвате в някой човек, той заслужава тази вяра. Когато го обичате, той заслужава тази обич. Защо? – Защото Бог живее в него и той – в Бога. Тъй щото вярата, обичта на човека се отнасят до Бога, до Първичната Причина, до Любовта. Любовта е велик фактор в живота. Тя се проявява непреривно, като спазва законите на своето движение: приливи и отливи на Любовта. Докато Любовта не посети човек, той е подобен на малко дете, което всичко очаква от майка си, тя да го учи и възпитава. Щом стане голям и Любовта го посети, той стъпва вече на краката си и започва самостоятелно да учи, да работи. С помощта на Любовта човек създава в себе си условия за развиване на своето сърце и на своя ум. Само при тези условия Любовта може да се задържи в човека. Иначе, без развит ум и без обработено сърце Любовта не може да остане в човека. Когато хората казват, че трябва да се обичат, те имат предвид това именно – да задържат Любовта в себе си. Това е идеалното състояние за човека. Когато обичате някого, вие се свързвате с него и той става отзивчив към всичко онова, което ви занимава и вълнува.

По този начин вие взаимно си помагате. Ако мразите някого, вие пак се свързвате с него, но при този случай става взаимно отблъскване помежду ви, вследствие на което не можете да си помагате. Когато обичате някого, той трябва да ви се отплати с вяра, да вярва във вас. Когато някой иска да го обичате, кажете му: „Щом искаш Любовта ми, готов ли си да вярваш в мене?“ Ако може да вярва във вас, вие ще го обичате. Между вярата и Любовта има известно отношение. Вярата представя противоположния полюс на Любовта. Когато някой мъж иска да усили вярата си, той трябва да се ожени за жена, която има много Любов в себе си, която е любвеобилна. Когато някоя жена иска да усили Любовта си, тя трябва да се ожени за мъж, у когото вярата е силна, който не се разколебава и при най-тежките условия на живота. Няма случай в живота, когато някой човек има абсолютна вяра във вас, а вие да не го обичате. Това е невъзможно. Вие непременно ще обичате този човек.

Идейният живот, който създава гениите, светиите, великите хора в света, се крепи на двата велики закона: абсолютна вяра и пълна съвършена Любов. Тези закони управляват света. Дето има абсолютна вяра и пълна Любов, там съществува разумът, като форма на нещата; там съществува великата Любов, която всичко осмисля. Това са прилагали в живота си светиите, гениите, адептите, великите хора, които са завършили развитието си. Това трябва да прилагате и вие. – „Ама ние сме дребни същества.“ – Който няма никаква идея в себе си, той е дребнав човек. Външно може да е голям, едър, но вътрешно е дребнав, няма идея в себе си. Който няма идея, който не обича, който няма вяра, той е дребнав човек. В него всичко е надуто като сапунен мехур и лесно може да се пукне. Щом има идея в себе си, колкото малък да е, той мяза на скъпоценен

камък със скрита вътрешна сила и красота. Всеки трябва да има велика идея в себе си, с помощта на която да открие онези богатства, които са вложени дълбоко в неговата душа. Както в земята има скрити богатства, съкровища, скъпоценни камъни, така и в човешката душа Бог е вложил големи богатства. Човек се ражда на Земята, за да придобие наследството, което му е дадено. Човек живее на Земята около 50-60 години и като наближи денят на заминаването му, казва: „Изпълних волята Божия. Сега мога свободно да си замина.“ В какво седи волята Божия? Да правим добро, да мислим добре за хората. Питам: Правили ли сте такова добро, което да се отнася едновременно до всички хора? Мислили ли сте добре за всички хора едновременно? Вие правите добро, но нито другите са доволни от вашето добро, нито вие сте доволни. Защо? – Защото в това добро има примесени човешки работи. Човешките работи създават нещастията в света. Водата на вашия живот е нечиста, мътна. Тя трябва да се пречисти по един от познатите на вас начини: чрез утаяване, чрез прецеждане или чрез дестилация. Водата може да се пречисти още и като се пусне през нея силна струя чиста вода. Това течение ще отнесе мътилката, нечистотиите и ще остане само бистра, чиста вода.

Следователно, за да изчистите живота си, пуснете през него силна струя вода, да го избистри. Тази силна вода, това силно течение е Божията Любов. Пуснете тази Любов да тече през вас, да ви окъпе, да ви изчисти и приготви за новия живот. Любовта е силна струя, силно течение, което трябва да пуснете през вас да тече, да отнесе всички мътилки и нечистотии на миналото. Ще каже някой, че не вижда това течение. Няма защо да го вижда. Той трябва да започне първо с пипане, а после с виждане. И с пипане

само може да се познае характера на човека. Достатъчно е да се докоснете с пръсти до кожата на човека, за да се познае груб или мек е характерът му. Колкото по-нежна, по-фина е кожата на човека, толкова по-благородни са чувствата му. Лицето на такъв човек е светло, приятно; усмивката му е красива, отворена, внася доверие в човека. Благородният човек е вътрешно красив. Той е готов всякога да заеме последно място. Той знае, че по отношение на великото е невежа, затова не се представя за знаещ.

Ще приведа един пример за един многознаещ ангел. Този ангел се наричал Афоел. Един ден, като погледнал към Земята, той видял големи противоречия и се произнесъл, че светът не е добре създаден. Той искал да разбере причините на противоречията, искал да разбере защо хората не живеят добре. За да си обясни причините за противоречията, Господ изпратил този ангел на Земята с един голям тефтер и му казал: „В този тефтер ще записваш всичко онова, което хората искат. Всяко тяхно желание, всяко тяхно мнение ще се пише в тефтера. Този тефтер ще остане на Земята в продължение на десет години, през което време няма да се реализира нищо от написаното в тефтера.“ След изтичането на десетте години, ангел Афоел занесъл книгата на Небето. От това време насам започнали да се изпълняват всички желания на хората, които те сами поискали да се напишат в големия тефтер, който ангел Афоел донесъл на Земята. Тъй щото, ако хората намират някакви противоречия в живота си, те трябва да знаят, че са причини за това.

Днес ангел Афоел пак слиза на Земята с една голяма книга, в която хората сами ще пишат всичко онова, което считат за необходимо за изправяне на своя живот. Това, което хората писаха в миналото, днес го живеят. А

това, което днес ще напишат, в бъдеще ще го живеят. Като знаете това, вие трябва да бъдете разумни, да искате от Бога разумност, живот и Любов. Всичко друго отпосле ще ви се придаде. Второстепенните и третостепенните работи сами по себе си ще дойдат. Искайте разумност, живот и Любов, за да бъдете здрави, да не се вкисвате и да имате всичко в изобилие, както Любовта дава. Искайте от Бога Любов в изобилие, да носите всички мъчнотии без затруднения; пред обидите да не се спирате, а лошото да трансформирате в добро. Ако синът или дъщерята ви са непослушни, лоши, ще ги турите в кюпа, който ангел Афоел носи със себе си, и като ги извадите оттам, те ще станат чисти, светли, с нови премени. Ангел Афоел ще се яви пред всеки човек с кюп в едната ръка и с книга в другата и ще ви слуша какво ще кажете. Ако се оплачете от нещо, веднага ще ви потопи в кюпа, отдето ще ви извади преобразен. След това ще ви накара да запишете в книгата всичко, което желаете за вбъдеще.

Казвам: След десет години ще настане нов живот на Земята, в който ще опитате всичко онова, което сте желали. В тези десет години с вас ще станат големи вътрешни промени, при които ще ви се придаде нещо ново към вашата разумност, към вашия живот и към Любовта ви. Новите хора – хората на бъдещето, ще се освободят от всякакво недоволство, от всички противоречия на живота.

„Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее.“ И вие, като този стотник, обърнете се към Христа с думите: „Господи, кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво.“ Това значи: Господи, кажи само една дума за моята разумност, за моя живот и за моята Любов. Това трябва да искат днес всички хора от Господа. От това се нуждаят всички съвременни хора.

Разумност, живот и Любов – това са трите елемента, без които животът няма смисъл.

19. Беседа от Учителя, държана на 9 юни, 1929 г.
София- Изгрев.

ДА ИЗПЪЛНЯ

„Не дойдох да разруша, но да изпълня.“

(Матей 5:17)

В Природата съществуват два органически процеса, с които съвременните хора са запознати. Единият процес е процес на разрушаване, а другият – процес на съграждане, на изпълнение. Кой изпълнява? – Съзнателните, разумните хора, а не децата. Малките деца ни най-малко не мислят за грижите на майка си и баща си. Те нищо не разбират от техния живот, от тяхната философия. Те знаят само да искат и да заповядват, и то навреме и без време. Наистина децата си служат с военна дисциплина, според която искат, заповядват и на всички налагат мълчание. Каквото пожелаят, всичко трябва да се изпълни. Това е едно от положенията на съвършения живот, в който, каквото човек пожелае, може да стане. За съвършения живот всичко е възможно, а същевременно всичко е невъзможно. Това зависи от стремежите, от копнежите на човека. Има стремеж, има желания в съвършения живот, които лесно се постигат. Има желания, които и там лесно не се постигат. Защо? – Защото тия желания не са нужни на човека, нищо не го ползват. За пример, какво ще се ползва човек от желанието си да се облече с нови, добре скроени и ушити дрехи

и да се покаже с тях на приятелите си? Той ще получи само една похвала, че дрехите му са хубави, а някои пък могат да кажат, че дрехите му не са хубави. И тогава той или ще се очарова, или ще се разочарова. Всеки човек иска да споделя с приятелите си било своите преживявания, било впечатленията си от прочитането на някоя хубава книга. Защо човек обича да споделя своите преживявания и опитности с ближните си? В това отношение човек мяза на извор или на чешма, които разправят на всички, минаващи покрай тях, какво са им направили, как са им услужили. Кой как мине покрай тях, те ще го спрат, ще му предложат от водата си и ще му разправят историята си.

Сега онези, които разглеждат живота отблизо, казват, че не се интересуват от далечното, но се интересуват от сегашното, от реалното. Под думата „реално", разбираме онова, което се проявява във всеки даден момент, и което е свързано с нашето съзнание. Безполезно е да живее човек в свят, дето съзнанията на всички хора са заспали и единствен той се движи натук-натам, от никого неразбран, без да срещне човек, подобен на себе си. Ако това е възможно, представете си какво ще бъде положението на онзи, чието съзнание е пробудено. Той ще бъде в положението на жив човек между мъртвите. Това са само предположения. Щом има закони, има и отношения между разумни същества. Когато законите не се изпълняват, това показва, че тези същества не са високо развити; когато законите се изпълняват, това показва, че тези същества са високо организирани. За пример, каквото музикално парче дадете на способния, на даровития музикант, той всичко може да изпълни. Дайте същите парчета на слабо даровития музикант, който е свирил години наред, той пак не може да изпълни всичко. Следователно, когато казваме, че

човек може да направи всичко, ние подразбираме всички хора заедно, целокупно. Обаче единично човек може да направи само едно нещо. Няма човек в света, колкото и да е гениален, който може да се прояви във всички области на науката, на изкуствата и да може всичко да направи. Колкото и да е всесилен, човек все пак не може всичко да направи.

Това, което сега ви говоря, е потребно, за да можете във всеки даден момент да схващате какви постижения имате и какви можете да имате. За тази цел човек трябва да изучава тялото си, мозъка, сърцето си. С една дума, човек трябва да изучава всички свои органи, заедно с функциите, които те изпълняват. Човек трябва да изучава себе си, както земеделецът изучава земята, която обработва. Когато земеделецът погледне земята, той знае вече какво може да роди тя: жито, царевица, ечемик, ръж, боб или друго нещо. И вие знаете какво може да излезе от вас, но всякога не излиза според това, което знаете. Какво се изисква от дадена почва, за да роди тя боб или други растения? За да роди боб, почвата се нуждае от известни елементи. Същото може да се каже и за човека: за да излезе от него това, което се очаква, той трябва да съдържа в себе си съответни елементи. Ако няма тези елементи в себе си, желаните плодове не могат да се родят. Ето защо, ако човечеството иска да постигне своите идеали, то трябва най-малко хиляда години да прекара в покой, в пасивно състояние, без стремежи, за да складира в себе си нужната енергия и после да започне работата си. По-голяма част от човечеството представя инертни, недеятелни хора, които седят и само искат, желаят да им се дава наготово. Другата част от човечеството работи, проявява усилена деятелност, изкарва много, без да мисли как ще пласира стоката си. Ако

хората произвеждат много стока, а няма пазар, на който да я пласират, каква полза имат от своята работа? Ако цели 20 години наред само мислите и по този начин приготвите голямо количество умствена енергия, къде ще я пласирате? Вие ще се видите в чудо, къде и по какъв начин ще пласирате тази умствена енергия, която сте събрали цели 20 години. Да допуснем, че след 20 години хората ще се разбират и няма да имат нужда от закони. Можете ли да предскажете как ще се уреди животът?

И тъй, като говорим за разумния живот, ние имаме предвид Божественото начало, което работи у всички хора. Това начало се проявява дотолкова, доколкото хората са разумни. Когато хората са опърничави, своенравни, друг закон действа между тях. Какъв е този закон? Който не е изпълнил великия Божи закон, той е разбрал обратния закон – законът на света. Една майка накарала детето си да чете „Отче наш". – „Не искам да чета „Отче наш." – „Чети молитвата!" – „Не, по никой начин няма да чета „Отче наш." – „Тъй ли?" Майката излязла от търпение, вдигнала детето си във въздуха и после го хвърлила на земята. – „Олеле, майчице, ще чета „Отче наш." Защо детето не искало да чете „Отче наш", когато майка му го молила, а щом го вдигнала високо във въздуха и го ударила в земята, веднага се съгласило да чете молитвата? По същия начин и Природата постъпва с хората. Като види, че някой човек не иска доброволно да изпълни Божия закон, тя го хваща, вдига го на високо и после го тръшка на земята. До това време той не е бил готов да изпълни Божия закон, но щом се види в ръцете на Природата, веднага се съгласява да изпълни всичко, каквото тя му заповядва. След това започва да чете „Отче наш."

„Не дойдох да разруша, но да изпълня." Кое е по-важно за човека: да разрушава или да изпълнява? Истински

майстор е онзи, който едновременно съгражда и разгражда, руши и създава. Разрушаването е временен процес в живота на човека, за да се прояви възвишеното и благородното в него. С думите „не дойдох да разруша, но да изпълня", Христос иска да предпази слушателите си от заблуждения, затова им казва, че не е дошъл да разрушава, но да изпълни закона, да внесе ново разбиране при изпълнение на законите. Понеже във времето на Христа е имало нарушаване на законите, Той искал да покаже на хората, че не е достатъчно само да съществува закона, но този закон трябва да се изпълнява разумно. Като разбере това нещо за външните закони, човек ще дойде до положение да разбере същото и за онези закони, които се отнасят до човешката душа и ще знае, че трябва да ги изпълнява, а не да ги разрушава.

И тъй, Божественото начало в човека иде всякога не да разруши, но да изпълни. Като се вглежда в ежедневния си живот, човек най-после дохожда до убеждение, че той сам е станал причина да изгуби същественото, да се отстрани от истинския път на живота. Тази е причината, задето в старините си човек изкупва греховете на своето минало чрез страдания, болести, сиромашия и мъчения. През целия му живот Божественото начало в него му казва, че той трябва да се съобразява със законите на Природата. Ако е умен, той ще схване този глас и всеки ден ще прави по едно малко видоизменение в своя живот, да го постави на начала и принципи, каквито Природата е поставила. Ако не може да направи това, той всеки ден ще допринася нещо за разрушаване на Божествените принципи и закони. Обаче от момента, в който човек наруши един от тези закони, страданията започват да го следват непрекъснато. И, ако, вместо да тичат по Европа да търсят

лекари за своите болести, хората биха се събрали заедно и биха започнали да търсят причините за своите болести и страдания, те щяха да дойдат до правия път на живота. И тогава, положението им щеше да бъде десет пъти по-добро, отколкото това, в което днес се намират. За пример, някой човек заболява от рак. Той не търси причината на това заболяване някъде в себе си, но веднага прибягва до помощта на лекаря. Лекарят изрязва мястото, дето е ракът, и болният се успокоява, мисли, че болестта му е изчезнала. Не се минава много време, болестта отново се явява: ако е била в дясната страна на тялото, сега излиза в лявата страна. Лекарят изрязва и лявата страна. След време ракът се явява на гърба. И така, лекарят реже с нож ту това, ту онова място, докато има месо по тялото. Един ден той дига ръце и казва, че положението се е усложнило. Какво се постига с тези операции? Нищо не се постига. Вместо печалби, човек има загуби. Това е криво разбиране на проявите в живота.

Съвременните хора разбират живота криво, вследствие на което изпадат в големи противоречия. Те четат стиха от Евангелието, в който се казва: „Ако дясното око те съблазни, извади го. Ако дясната ръка те съблазни, отсечи я.“ Ако тия стихове се разбират криво, ще излезе, че при всяка съблазън човек трябва да си извади дясното око или да си отсече дясната ръка. Това е буквално разбиране. Какъв смисъл има за разумния човек да вади окото си или да сече ръката си? Това са закони, методи на Природата, които хората трябва да изучават и правилно да прилагат в живота си. Човек не може да разчита на щастлив или на разумен живот, ако не разбира и изпълнява законите на Природата. Засега хората едва са дошли до положение да изучават законите на обществото, както и законите, на които се гради

семейството, но те са далеч още от мисълта да се занимават със законите, които оперират в техните умове, в техните сърца и в техните тела. Никой не може да се извини с незнание на тези закони.

Следователно бъдещето на всеки човек зависи от изпълняването на тези велики закони. В тези закони са предвидени нуждите, които човешкият организъм има. В тези закони са предвидени силите, с които човешкият организъм трябва да разполага. Който изпълнява тези закони, той може да се справи с всички мъчнотии, с всички страдания и изненади в живота. Представете си, че срещате човек с оръжие в ръка, който се готви заради парите ви да стреля срещу вас. Какво трябва да правите? Понеже сте човек, който разполага със сили и знание, вие веднага изваждате една спринцовка от джоба си и нацърквате срещу него една течност, която предизвиква кихане. От силната течност очите на този човек започват да сълзят. Той киха, кашля и без да иска, изпуща оръжието от ръката си. По този начин вие се освобождавате. Или минавате през една гъста гора. На пътя ви се изпречва една голяма мечка. Веднага вадите от джоба си един особен прах, който също така предизвиква сълзене на очите и кихане и мечката отстъпва, отказва се да ви напада. Съвременните хора говорят за войни, за убийства. Какъв смисъл има във войните? Ако е въпрос да победите неприятеля си, това е лесна работа. Ще извадите спринцовката с особената течност от джоба си и ще пръснете от нея в лицето на този или онзи офицер, или войник. И той, иска не иска, ще отстъпи, ще се върне дома си като герой. Какво по-хубаво от това? Има ли смисъл да ходят хората на война, да се осакатяват, да отсичат ръцете или краката си и в края на краищата да останат инвалиди за цял живот? Това не е никакво геройство. След всичко това

тези хора ще се хвалят, че туй направили, онуй направили. – Не, нищо не са направили, но са се осакатили. Чудно нещо! Същите тия хора се молят на Господ, искат да им каже какво да правят. Когато Този велик Баща им нашепва какво да правят, те Го молят да благослови оръжието им.

Много хора се хвалят, че лесно могат да се справят с врага си. Достатъчно е да насочат револвер към него и да го убият. Това не е голямо геройство. Мечката отдавна знае това изкуства, да напада хората и да ги умъртвява. – „Ама аз ще те задуша." - Паякът отдавна знае това изкуство. От хиляди години насам той тъче паяжината си и изсмуква кръвта на своите жертви. – „Аз ще го глътна цял." – И това изкуство не е на човека. Рибите отдавна се гълтат цели. Значи няма изкуство, което човек да е създал. Каквото каже човек, всички го знаят. Каквото се опита човек да направи, много същества преди него са го направили вече. Изкуство е човек да направи нещо или да каже нещо, което никой друг преди него не е знаел. Сега ще се изправи някой пред Господа и ще иска от Него да прости греховете му. Питам: Какви са греховете му? Може ли този човек да каже един такъв грях, който никой друг да не е направил? Преди всичко той трябва да знае, че всички грехове не могат изведнъж да се простят. Лесно е да се каже, че Господ прощава греховете на хората, но за да ги прости, изисква се нещо от тях. За пример, някой човек има едно петно на дрехата си. Какво трябва да направи, за да махне това петно? Той трябва да изпере дрехата си няколко пъти, за да се махне окончателно това петно. Само с едно изпиране на дрехата петното не може да се махне. Някой човек е мислил цели 20 години, докато извърши едно престъпление, а иска с една молитва да се заличи престъплението му. Такъв закон не съществува. Следователно, когато чо-

век престъпва Божествените закони, той трябва да знае, че последствията на тези престъпления са големи.

Като става въпрос за греховете на хората, ние се натъкваме на въпроса за прераждането. Някои хора вярват в прераждането, а други не вярват. Когато хората се запитват защо страдат, ние им отговаряме по два начина. На онези, които вярват в прераждането, казваме, че страданията им не са нищо друго, освен последствия на онези грехове и престъпления, които са вършили в миналото. На онези, които не вярват в прераждането, казваме, че страданията им са последствия от греховете на техните деди и прадеди. Както внуците и правнуците наследяват богатствата на своите деди и прадеди, така също без да желаят те наследяват и техните загуби – последствията от техните грехове и престъпления. Питате: Защо едни хора вярват в прераждането, а други не вярват? Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита: Защо слънчевата светлина минава през някои вещества лесно, а през други не минава? Много просто: свойствата на някои вещества са такива, че могат да пропущат през себе си слънчевите лъчи, а някои вещества не могат да ги пропущат. На същото основание, онези същества, които са завършили еволюцията си, знаят своите прераждания, четат ги като на книга. Тия пък, които не са завършили еволюцията си, нищо не знаят за своите прераждания. В това отношение те са слепци. Следователно пред тях стои велика наука – да изучават живота си. Те трябва да изучават живота си, да знаят отде са дошли и къде отиват. Ако ги питате отде са дошли и къде отиват, те нищо не могат да отговорят.

Казано е в Писанието, че човек трябва да почита майка си и баща си. Вие добавяте, че човек трябва да обича майка си и баща си. За изяснение на тази идея някой казва,

че Господ е негов Баща. Щом е така, може да се зададе въпроса: кой човек е получил писмо от своя Баща? Не е достатъчно само да се говори, но каквото човек говори, всичко трябва да бъде обосновано. Иначе всеки може да каже, че е царски син, но царски син ли е всъщност? Който казва, че Бог е негов Баща, той трябва да заеме в света последно място. Ако наистина Бог е негов Баща, той ще има такъв мир в душата си, че нищо не би било в състояние да го смути. Той ще гледа на всички неща философски. За него е безразлично дали ще говори с някой виден философ, или с един от най-малките бръмбари. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Бръмбарът е същество, което говори с Бога отдалеч, затова не му се чува гласа. Философът говори с Бога отблизо, затова се чува гласът му. В Природата има бръмбари, които са цели философи. Те разрешават някои от най-трудните въпроси. Като разрешават известни въпроси, те извършват такива работи, каквито и човек понякога не може да извърши. За да разбере какви възможности се крият в тези бръмбари, човек трябва да ги постави на щателни научни изследвания. Забелязано е, че при някои специални случаи интелигентността на известен род бръмбари се пробужда и после пак изчезва. Когато поставите на пътя на някой бръмбар едно препятствие, в него се събужда онзи запас от енергия, която при благоприятни условия на живота му е в пасивно състояние. Тъй щото, както е възможно да се събуди енергията на един бръмбар, така е възможно да се събуди и неговата интелигентност. Такива опити са правени и с мравките. Ако пред един мравуняк поставите чиния със сладко, в скоро време те ще го преместят, ще го пренесат в жилището си. Ако пък пред мравуняка поставите някои дребни сламки, мравките ще ги използват за постройка на мост. Следо-

вателно, ако за постигане на някои свои желания или за преодоляване на известни мъчнотии мравките имат свои методи, на които уповават, колко повече човек трябва да разполага със свои опитани и проверени методи за постигане на желанията си, както и за разрешаване на някои свои мъчнотии. Както мравките строят мостове за постигане на своите цели, така и хората трябва да прокарват пътища за постигане на свои цели и желания. Главният метод, с който хората трябва да си служат за постигане на своите цели, е законът на Любовта.

Какво представя Любовта? Любовта е динамическа сила, която може да извърши всичко. Тя не се употребява за завладане на нещата, но се прилага като сила, чрез която човек може да постигне всички свои желания. Чрез Любовта човек постига онези свои желания, които могат да му донесат всички блага на живота. Това са желанията на човешката душа. Чрез Любовта човек може да се домогне до известни условия, които внасят разширяване в живота. Това зависи от разширяването на човешкото съзнание. С една дума, Любовта носи живот. А това, което съвременните хора наричат смърт, не е нищо друго, освен прегради на проявения живот. Когато съзнанието на човека минава от едно състояние в друго, това наричат смърт. Когато някой философ умира, той знае, че смъртта премахва една преграда в съзнанието му, вследствие на което за в бъдеще ще се яви с по-широко съзнание.

Следователно, който може да разшири съзнанието си, той дохожда до положение да гледа на смъртта спокойно, без никакъв страх, вследствие на което и смъртта нищо не може да му причини. Има хора, които при заминаване на онзи свят са така спокойни, като че заминават за Берлин, за Лондон или за Париж. Някои вярват в съществуване-

то на друг свят, а други не вярват или се съмняват. Какво постигат със съмнението си? Съмнението може да изпъкне на всяка крачка. За пример, срещате един млад, жизнерадостен, способен човек и слушате да ви разправя какво може да постигне, какви стремежи и идеали има той за в бъдеще. Обаче, като дойде до 40, 50 или 60-годишната си възраст, той вижда, че не е постигнал желанията си и казва: „Нищо не излезе от мене.“ Колкото по-стар става, толкова повече се обезсърчава и започва да се съмнява. Ако някой доживее до дълбока старост, 100-120 години, той вижда, че нищо не е направил, т.е. не е постигнал своя идеал.

Какво е необходимо на човека, за да може донякъде поне да реализира своя идеал? На ваш език казано: човек трябва да има средства, земя, чрез която да придобива онова, което желае. Богатствата, средствата, парите са условия за проява на човешкия дух. Парите са ценни за човека, защото всички хора им турят една и съща цена. Каква услуга могат да допринесат парите на човека, ако няма кой да извърши известна работа срещу тях? Иначе, сами за себе си парите нищо не струват. За да се намерят хора за различни услуги, те сами са изработили един установен ред и порядък на нещата в живота. Те сами са дали такава цена на парите, чрез която да се оправдае до известна степен поне извършената работа или услуга. Тъй щото, парите се осмислят само тогава, когато в употребата им хората влагат известна идея.

„Не дойдох да разруша, но да изпълня.“ Значи, Христос е дошъл в света не да разруши, но да изпълни закона, да покаже на хората начин за тяхното изправяне. За да изпълни закона, човек трябва да повдигне съзнанието си на по-висока степен, да подобри своето положение. Който вярва в Бога, той може да изпълни закона. Като употребя-

вам думата „Бог", виждам, че тя няма никаква сила. Днес тази дума е почти безсъдържателна за вас. Под думата „Бог" някои от съвременните хора разбират същество, което се проявява по някакъв механически, несъзнателен начин. Под понятието „Бог" ние разбираме Божественото съзнание, в което живеем и се движим. Ако не живеете в хармония с Него, изворите на благата му ще бъдат затворени и вие нищо няма да постигнете. Обаче, ако сте в хармония с това съзнание, всички извори на Неговите блага ще бъдат отворени за вас и вие ще постигнете много неща. Като не разбирате великите закони, със своя живот вие затваряте пътищата за съобщение с онзи възвишен свят отдето идат великите благословения. Тази е причината за слизането на Христа от онзи свят. Той слезе на Земята да научи хората как да изпълнят Великия Божи закон. Това е важно за всички хора, а не да им се проповядва учение за щастлив живот на онзи свят. Докато живеем на Земята, ние трябва да изпълняваме Божия закон. Тъй щото, ние трябва да бъдем щастливи и на Земята, и на Небето. Един философ е казал, че след смъртта си човек не може да бъде щастлив. Ако е въпрос за щастие, човек трябва да бъде щастлив и на Земята, и на Небето. Обаче щастието седи в безсмъртието. Какво щастие, какво съвършенство може да има в смъртта? Сегашният живот е проява на вътрешен живот, на вътрешно разбиране. Той е начало на бъдещия живот. Щастието седи във вътрешното разбиране на живота. Ако човек не познава силата си, как ще я използва? Ако човек не разбира и не прилага своите дарби, как ще ги използва? Човек трябва да търси дарбите в себе си така, както рудокопачът търси в земята скъпоценни камъни и руди и като ги намери, ги обработва. Съвременната наука иде в помощ на тия

рудокопачи. Тя иде в помощ и на човека, да му покаже начин как да обработва своите дарби и как да ги използва. Майката трябва да разбира тази наука дотолкова, че като погледне детето си, да знае каква насока може да му даде. Същевременно тя трябва да знае какво могат да й дадат нейният син и нейната дъщеря. Интересни са при това положение хората, че като не могат да постигнат туй, което искат, започват да търсят онова, което не може да им се даде. За пример, някой иска да стане цар, да управлява народ, да има поданици. Това не може да му се даде. Обаче той може да стане цар в дома си, писател – в дома си, поет – в дома си. Всички хора имат високи стремежи, но в края на краищата те доходжат до най-малкото, което сами могат да извършат.

Всеки човек има известни задачи за разрешаването на които той работи по специфичен начин. Всеки човек работи за една идея в света, която е толкова възвишена, че едва ли другите хора, които са вън от тази идея, могат да я разберат. Онзи, който не се интересува от никаква идея, иска да си поживее малко, че след него да става каквото ще. Разбира се, това се отнася до обикновените хора на Земята, които разсъждават така. Когато някой казва, че не се интересува какво ще стане с него, той иска да каже, че не се интересува какво ще стане след смъртта му. Въпреки това той остава пари за паметник. Ако е уверен, че изчезва, защо му е паметник? Обаче той иска да напомни на близките си, да не забравят, че остава наследство на Земята. Значи човек говори едно, а вярва в друго. В дъното на душата си всеки човек вярва, че ще живее и след смъртта си. Досега във всичките си наблюдения и изучавания на хората не съм срещнал нито един човек, който да не вярва в някакво специфично бъдеще съществуване.

Един материалист казваше, че след като напусне Земята, ще влиза между цветята, в изворите, в дърветата - навсякъде ще обикаля. Като влезе в някой цвят, който мирише хубаво, всички ще го милват, ще го миришат, ще му се радват. Следователно и най-лошият човек, като стане цвят, който хубаво мирише, всички ще му се радват. Ще кажете, че това не е правилно вярване. Кое вярване е правилно? Когато някое цвете мирише, това показва, че то има развито съзнание. Цветето цъфти, защото иска да се хареса. Птичката шари, пъстри перцата си, защото иска да се хареса. Това показва известна степен съзнание. Значи, дето има живот, там се проявява известна степен съзнание, и то според развитието на даденото същество.

Съвременните хора не могат да се разбират и се чудят коя е причината за това. Събират се двама-трима души на едно място - не се разбират. Събират се десетина души, още повече не се разбират. Колкото повече се събират, толкова по-малко се разбират. Защо? – Защото съзнанието им не е еднакво нагласено. Събират се един англичанин и един българин, пак не се разбират. Ще кажете, може би, че те не се разбират поради език, не говорят на един и същ език. Не, причината за неразбирането на хората седи изключително в разногласието между съзнанията им. Обаче ще дойде ден, когато нивото на тяхното съзнание ще се регулира, ще дойде в съгласие и те ще разберат, че между англичанина и българина има допирни точки. Същото ще стане и с езиците. Ако дойде един гениален българин, той ще преведе всичко на английски; и ако дойде един гениален англичанин, той ще преведе всичко на български. Вземете за пример думата „Любов" на български, на английски и на немски език. Тя има един и същ корен в различните езици, но се различава само в произношението си, което

се дължи на по-малкото или по-голямото количество вибрации в думите.

Следователно, ако човек дойде до своето първично състояние, той ще започне да произнася думите така, както някога ги е произнасял. Днес хората не говорят правилно. Езикът им е изопачен. Съвременните народи трябва да се заемат да изправят езика си. Има думи в човешкия език, които имат двояко значение. Как ще се справите с една дума, която има две-три значения? Всяка дума трябва да има само едно значение. При това, трябва да имаме такава наука, която да не извърта нещата логически, да вадим криви заключения. Защото Истината не зависи от заключенията, които правим, но заключенията трябва да излизат от Истината. Нашата мисъл трябва да бъде така построена, както Истината изисква.

Казано е, че Бог създаде света. За кого е създаден светът: за нас или за Бога? Ние ли да живеем, или Бог да живее? Помнете следното: Светът не е създаден за хората. Ако светът наистина беше създаден за хората, те щяха да живеят, нямаше да умират. Щом умират, това показва, че светът не е създаден за тях. След всичко това ще дойдат някои да убеждават хората, че светът е създаден за тях, те да живеят. Не, светът е създаден за съвършените същества, които изпълняват Божия закон. Всички останали същества, които не изпълняват Божия закон, живеят по благодат от трошиците на съвършените същества.

Сега, мисълта ми се свежда към следното: всеки човек трябва да се прецени точно колко струва, нито да се подценява, нито да се надценява. Някои хора се надценяват; други се подценяват. Природата не търпи хора, които се надценяват; тя не търпи и такива, които се подценяват. За пример, когато се измерва диаметърът на Земята, тряб-

ва да се знае точно колко е голям, ни повече, ни по-малко, а не да се измерва приблизително. В това отношение и човешкото съзнание представя едно малко звено в общото, колективно съзнание. Всеки човек трябва да знае големината на своето съзнание. Ако не се съзнава като едно малко звено в общото съзнание, той не би могъл да се кооперира с него, не би могъл да се нарече човек. Въпреки това днес се проповядва учението, че човек представя съвършено отделно, самостоятелно същество, независимо съзнание, равно на божество. Не е така. И животните живеят отделно. Има животни, които живеят в стадно състояние. Обаче смисълът на живота не е и в стадното състояние. Въпросът седи в това, човек да се кооперира със своята разумност за постигане на известни идеи. Философията на живота се заключава в следното: всички съзнания да се кооперират чрез своята разумност за придобиване на висшето Божествено съзнание. В това постижение именно са вложени всички възможности за вашето растене и повдигане.

Сега пред вас се разкрива нова работа, за която Христос дълго време е мислил. Той я разглеждал по един, по друг начин за изправяне на човечеството. Той казва, че човек трябва изведнъж да ликвидира със старото. Не е въпрос да напусне старото по някакъв неразумен начин, но правилно да се освободи от него. Той трябва да знае по какъв начин да съгради от старото нов закон, в който, като внесе хубавото, възвишеното, сам да бъде доволен. Когато двама души се разговарят за великата Истина, те трябва да я разбират. И когато се говори за законите на Природата, човек трябва да има възможност да разбере тези закони и да ги приложи. Когато се говори за Слънцето, за звездите, човек трябва да има възможност да ги посети. Повечето от съвременните хора са вплетени в обикновения живот,

вследствие на което не могат да имат големи постижения. Те учат, придобиват знания, но приложението им е малко. Постиженията на човека се заключават в броя на неговите разумни приятели. Колкото повече приятели има човек, толкова по-големи са неговите възможности за повдигане. Ако един българин отиде в странство и се запознае с един от видните европейски професори, след като се върне в България, той смело може да каже, че е придобил нещо. Ако не може да се запознае с един от видните професори, той ще се върне в дома си без никакви придобивки.

Следователно всеки човек трябва да се запознае поне с един от видните професори на Природата, който да му помогне в трудните моменти на неговия живот. От познанството ви с професорите на Природата зависи вашето повдигане. Като се ползват от тяхното познанство, мнозина изпадат в заблуждение и казват, че имали някакво откровение. Не, школата на Природата с нейните видни професори е научна школа, основана на трезва, съзнателна работа, а не на сънища и откровения. Сънищата на пророка се различават от тия на обикновения човек. Виденията на пророка се различават от тия на обикновения човек. Има разлика между сънищата и между илюзиите изобщо. Някой сънува, че му казват на сън, че точно след един час приятелят му ще дойде и ще му донесе една кошница ябълки. И така става. Точно след един час някой звъни на вратата. Става от леглото си, отваря вратата и вижда приятеля си с една кошница ябълки. Друг някой сънува, че еди-кой си ден, еди-кой си час ще му донесат една кошница грозде. Ще кажете, че това са съвпадения. Може да са съвпадения, но верни съвпадения, а не илюзии. Ще дойде някой при вас, да ви гледа на кафе и ще каже, че след един ден ще получите отнякъде много пари. Вие повярвате и започвате да

чакате. Минава ден, минава два, три, десет и повече дни, но никакви пари не се получават. Ще дойде друг някой да ви гадае на боб. Каквото ви каже обаче, няма да се сбъдне. Така всеки може да гадае и на кафе, и на боб, и на карти. Всеки може да каже нещо, което да не се изпълни. Живата наука почива върху истински, положителни знания и закони, опитани и проверени, а не на гадания.

Съвременните християни са забравили живата наука и си служат с предположения, с хипотези. Те казват: „Когато отидем на онзи свят, тогава ще научим Божествената наука.“ Не, ако в този свят не научите тази наука, в онзи свят никога няма да я научите. Ако днес учите, и утре ще учите; ако днес не учите, и утре няма да учите. Ако здравето ти днес се подобри, и утре ще има условия да се подобри; ако днес не се подобри, и утре не ще има условия за подобряване. Следователно, за да има постоянно повдигане в живота, постоянен прогрес, хората трябва да изменят методите на възпитанието, да се възпитават по нов начин. Засега те си служат повече с отрицателни методи. Слушате някой да казва, че в света има много лъжи, много неверни работи. – Да, в света има много лъжи, но има и много истини; в света има много неверни работи, но има и много верни работи. Ние сме за верните неща, за истините. Ние сме за онова, което може да внесе мощ в човешкия дух. Светът се нуждае от силни хора, от работници. Всички хора желаят изправянето на света, но светът сам по себе си не може да се поправи. Когато някоя държава иска да отвори война, тя се нуждае от ред материални средства: пари, пушки, топове, картечници – различни оръжия, различни снаряди. Също така и за разумния живот се изискват различни снаряди, като органи, с които той ще си служи. Това няма да стане в един ден, но дълго време трябва да се работи

в това направление, да се добият нужните средства. Ама докато се дойде до разумния живот, трябвало да се мине през големи страдания – това е друг въпрос. Без страдания няма никакво растене, никакво развиване. Затова именно е казано в Писанието: „Призовете ме в ден скръбен, и аз ще ви се изява, ще ви помогна."

Значи от една страна се дават страдания на хората, а от друга – помощ. Въпреки това, хората често изпадат в особено противоречиви положения: молят се на Бога, но ни глас, ни услишание на техните молитви. Да допуснем, че според закона на необходимостта някой човек е хванат и турен в затвор. Той подава заявления ту до един, ту до друг министър, моли се да го амнистират. Защо този човек не се помоли на Бога, на Първата Причина в света и от нея да иска освобождаване? Духовенството казва, че вярва в Бога. Защо тогава те не се молят на Бога за освобождаването на този или онзи човек, а трябва да се молят на министри, на държавници? Молете се на Бога, Той ще ви помогне. Такъв пример имаме с апостол Петър, който бил освободен по един чуден начин. Когато апостол Петър бил затворен, стотина братя и сестри се молили усърдно на Бога за него, да бъде освободен. Като отговор на тяхната молитва от невидимия свят бил изпратен ангел, който влязъл в затвора, бутнал оковите на Петър и казал: „Скоро излез вън!" Когато една държава създава много закони и съгражда много затвори, това показва, че тя не е високо културна. Колкото по-малко закони и затвори има една държава, и колкото по-добре се разбират гражданите й помежду си, толкова по-културна е тази държава. Същото може да се каже и за веруюто, за убежденията на хората. Когато едно верую, или едно убеждение се приема от хората без закон, то е толкова по-трайно. Някои казват, че

за приемане на някаква религия, трябвало да съществува закон. Не, религията трябва да бъде написана в душата на човека. Престъпление е да се пишат закони за подкрепа на религията. Писано е в закона: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.“ Какъв друг закон, освен този може да се напише? Ще кажете, че трябва да се създаде закон за поддържане на религията. Ако човек не люби Бога, какво може да направи и да изпълни? Който люби Бога, той всичко може да направи; който не люби Бога, той нищо не може да направи, нищо не може да изпълни. Вън от Любовта към Бога нищо друго не съществува. Вън от Бога не съществуват нито черква, нито служители Божии. Това се отнася не само за служителите на Бога, но за всички хора.

И тъй, първият важен закон е Любов към Бога. Казвате, че някога все ще възлюбите Бога. Кажете ли така, това значи, че никога няма да Го възлюбите. Някога, това подразбира сега. Да се отлагат нещата за някакво бъдеще, това не е никаква наука, никаква философия. Когато някои хора казват, че не вярват в Бога, те сами се лъжат. Съзнателно или несъзнателно всички хора вярват в Бога, вярват в живота. Щом живеят, това показва, че те вярват в Бога. Страданията на хората, изпитанията на държавите, сиромашията, болестите, земетресенията, наводненията, всичко това говори за разумно, вътрешно отклоняване от първичния закон – от Любовта. Днес майките и бащите не са здрави, вследствие на което и децата не могат да бъдат здрави. Нито външните, нито вътрешните условия са благоприятни за раждане на здрави, силни деца. Въпреки това хората казват, че родът трябва да се поддържа. Родът трябва да се поддържа, но правилно. Когато птичката иска да мъти яйцата си, тя предварително си прави гнездо. А

съвременният културен човек решава да се жени, без да си е направил гнездо, без да си е съградил някаква къща. Бъдещата държава трябва да поеме грижата за младите върху себе си. Щом двама млади решат да се женят, тя трябва да им направи две стаи и кухня. Иначе какво ще правят без къща, да ходят от едно място на друго, да ги пъдят хората? Днес и да иска държавата да вземе участие в живота на младите, тя няма никаква възможност: няма пари, няма материални средства, които да остави на разположение на младите. Ако България рече да задоволи нуждите на младите хора, трябват й стотици милиона лева. Но това не е същественото за живота. Има нещо по-важно в човешкия живот от направата на една къща. Най-важното за човека, и за младия, и за стария, е придобиване на Любовта.

И тъй, след като говорим за новото разбиране на Бога, вие пак се връщате към старото. След като знаете, че Бог се е явявал на пророците преди две или три хиляди години, дохождате до днешните времена и казвате: „Днес Господ не говори на хората." Казвам: Ако е вярно, че Господ сега не говори на хората и в миналото не е говорил. И ако сега не говори на хората, и в бъдеще няма да им говори. Обаче, ако Господ в миналото е говорил на хората, и днес им говори, и в бъдеще ще им говори. Ако сега им говори, и в миналото им е говорил, и в бъдеще ще им говори. Така седи въпросът. Всеки човек може да провери тази Истина. Щом я провери, той ще разбере говори ли Господ на хората, или не. За кой Господ говорим ние? Не за Господа на заблужденията и на лъжите, но за онзи Господ, Който отваря сърцата на богатите към сиромасите, за Единния Господ, Който смекчава сърцата на хората, кара ги да се вглеждат в страданията на своите братя, да се примиряват помежду си. Единственото нещо,

което примирява хората помежду им, това е Божественото начало у тях.

„Не дойдох да разруша, но да изпълня великия Божи закон.“ Сега и аз ви казвам, че няма да се минат десет години и всички разумни хора от целия свят, на които съзнанието е пробудено, ще си подадат взаимно ръка за обща работа. Всички добри хора от Америка, от Англия, от Германия, от Франция, от Испания, от Италия, от Китай, от Япония, изобщо от всички краища на света са решили в продължение на десет години да направят един опит. Какъв ще бъде този опит? Той представя нова програма за света. Когато всички добри, съзнателни хора си подадат ръка за обща, велика работа, заедно с тях и вие трябва да вземете участие, да се присъедините към общото, както малките притоци се втичат в голямата река или в морето. – „Ами какво ще стане с нас?“ – Не гледайте тъй дребнаво на въпроса. Това, което добрите хора вършат в света, то е за благото на цялото човечество. Този е начинът, по който човечеството може да се избави от голямата катастрофа, която виси над главата му, както и над цялата Земя. Знаете ли каква катастрофа виси над цялата Земя? Ако опитът излезе сполучлив, катастрофата ще се размине; ако опитът не излезе сполучлив, тогава ще имате най-хубавото забавление, каквото светът някога е виждал. У онези, които разбират законите, веднага ще се яви желание да работят; онези, които не разбират закона, ще кажат, че тази работа е страшна. Не, не е страшна тази работа.

Христос дойде на Земята преди две хиляди години, с цел да спаси света от катастрофата, която се готвеше на времето. Той успя да го спаси, вследствие на което катастрофата се отложи. Днес разумните, добрите хора в света правят опит да отложат предстоящата катастрофа.

По който и да е начин, светът трябва да се оправи. По стария начин не може вече да се живее. За в бъдеще трябва да се живее според закона на Божията Любов. Животът трябва да се поправи във всички свои области. И тогава, като срещнете човек, който върши някакво престъпление, смело можете да му кажете: „Не прави това нещо! Не е позволено на човек с четири факултета да върши престъпления.“ Ако срещнете някой виден музикант, който свири в един локал за няколко хиляди лева, можете да му кажете: „Приятелю, не продавай изкуството си толкова евтино. Иди на друго място да свириш.“ Срещате някоя мома, която търси някой млад момък, да се ожени за него. Или, срещате млад момък, който търси някоя мома, да се ожени за нея. Това са банални работи. Нека младата мома намери един момък, който е отчаян от живота, и го спаси. А сега, момата се облекла хубаво, момъкът се облякъл хубаво, тръгнали да се харесват. Това е атавизъм. Ще видите, че два-три месеца след женитбата им, той седнал на една страна, тя – на друга страна – сърдити. При това положение ще родят синове и дъщери, че ще процъфтят. Не е този пътят, по който хората трябва да вървят. Любовта изисква, като обичаш някого, през целия си живот да не му кажеш една горчива или неискрена дума и никога лицето ти да не се навъси срещу него. Ще кажете, че сте готови да се жертвате за Любовта. Който е готов да се жертва, той прави всичко това заради Любовта, заради Бога. Той знае, че Бог живее у него. Ние трябва да вземем за основа на живота си следния принцип: ако се стремим да любим Бога, въпросите на нашия живот са разрешени; ако се стремим себе си да любим, или другите да ни любят, въпросите на живота ни ще останат всякога неразрешени. Единственото разрешаване на въпросите се заключава в това – да любим

Бога, да любим Божественото в себе си. Само по този начин ще дойдем до истинското, до правилното разрешаване на въпросите. Тогава ще се създадат нови държави, нови майки и бащи, нови братя и сестри, нови управници и свещеници.

„Не дойдох да разруша закона, но да изпълня.“ Единственото нещо, с което можете да занимавате умовете си, когато останете свободни, е да си кажете: „Не дойдох да разруша, но да изпълня Божия закон.“ Изпълнението на този закон е в състояние да ви повдигне като хора. Не се спирайте върху това, кой как изпълнява, но всеки да каже в себе си: „Аз дойдох в България да изпълня Божия закон.“ И ако всеки за себе си каже така, великият опит ще даде такива добри резултати, каквито очакваме. В този опит седи спасението на човечеството.

20. Беседа от Учителя, държана на 16 юни, 1929 г.
София-Изгрев

РАЗУМНИТЕ КРОТКИ

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“

(Матей 5: 5)

„Блажени кротките.“ Кой човек е кротък? Мъчно може да се определи кой човек е кротък. Мъчно може да се каже какво нещо е кротостта. Някои взимат овцата като образец на кротост. Какво ще кажат те, ако видят как се бият овцете? Други взимат гълъба като образец на кротост. И гълъбът не е кротък. Виждали ли сте как гълъбицата, която минава за кротка, хваща едно от малките си за врата и го изхвърля вън от гнездото си? Защо постъпва така? Тя не го иска при себе си, не го обича. От хиляди години насам все се говори за кротостта, но и досега още тази дума е останала неразбрана. Известно е, че всяко нещо, което не се разбира, не може да се приложи. Тази е причината, поради която кротостта и до днес още не е приложена в живота. Досега не е намерен нито един човек на Земята, който да изразява кротостта. Който иска, да намери един кротък човек, който смело може да каже за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце.“ Този човек е бил именно Христос. В какво седи кротостта на Христа? Христос беше в сила да вдигне Земята на ръката си. Той беше в състояние да спаси човечеството, да даде нова култура, нов морал, да направи

хората богати и щастливи. Защо не направи всичко това? Той го направи, но хората го развалиха. Майката е в състояние да изчисти стаята десет пъти, но след всяко нейно излизане вън от стаята, децата разбъркват и изцапват всичко. За да не се развалят нещата, хората трябва да бъдат кротки.

„Блажени кротките.“ Думата „кротък“, преведена в най-далечен смисъл от истинското й значение, подразбира бял, светъл човек, който има свойството да привлича светлината. Следователно силата на кроткия човек се заключава в това, че може да привлича Божествената светлина в себе си и да я отразява навън. Кроткият е светещ човек, затова е определено той да наследи Земята. Кроткият човек има високо съзнание, затова може да привлича светлината. Светлината се привлича от тела или от съзнания, които са високо организирани. Светлината на съзнанието прави човека жив. Без тази светлина човек е мъртъв. Казано е в Евангелието: „Вие сте виделина на света.“ Кой човек може да представя виделина на света? Само за кроткия може да се каже, че е виделина и светлина. Следователно, само кротките могат да наследят Земята, защото носят светлина, с която Земята се обработва.

Христос казва: „Блажени кротките.“ Това е едно от деветте блаженства, в които Христос изложи тайните на своето учение. Чрез кротостта всеки християнин трябва да придобие светлина в себе си, че като излиза вечер, да не търси кибрит, нито електрическа лампа, с която да осветява пътя си. Достатъчно е само да помисли за светлината, която носи в себе си, за да освети своя път. Мощно нещо е Христовото учение. Който живее в това учение и го прилага, той ще бъде в състояние с мисълта си само болни да лекува, гладни да нахранва, скръбни да утешава. Това значи,

да бъде човек истински християнин. Това значи да бъде човек кротък. Велика сила е кротостта. Защо? Бог се проявява чрез кроткия. Кроткият е вярващ човек. Той вярва в това, което нито се отрича, нито се твърди. Абсолютните, реалните неща нито се отричат, нито се твърдят. Кой може да отрича съществуването на Слънцето? Или, кой може да го доказва? Слънцето е огънят на живота. Ако някой си позволява да отрича Слънцето, ще го турят в огъня да провери има ли огън в света или няма. Ако някой отрича съществуването на въздуха, ще му отнемат въздуха и ще го питат има ли въздух или няма. Още първата секунда той ще познае съществува ли въздух или не. За съвременните хора въздухът е нещо неразбрано. Защо? Защото те го разглеждат само като физическо, материално вещество, съставено от кислород и азот. Това показва, че те живеят само с пипане като в тъмнина, а не с виждане. Срещате един човек и виждате, че плаче, скърби за баща си. – „Къде е баща ти?“ – „Умря, заровиха го в земята.“ Този човек не подозира даже, че баща му е заровен в земята като семка и след няколко години тази семка ще израсте, ще цъфне и плод ще върже. Всяко нещо, което е посадено в земята, ще израсте, ще цъфне и плод ще даде.

Да се върнем пак към думата „кротък.“ Кротостта не подразбира овчедушие, мекушавост. В кротостта се включва като важен елемент разумността. Значи, кротостта е вътре в човека, а не извън него. Христос казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце.“ Кроткият човек е носител на светлина, той е светещ човек. Бъдещите хора, тия на шестата раса, ще бъдат светещи, кротки хора, носители на светлина. Отдето минават, те ще светят. Лампите им няма да се палят нито с кибрит, нито с ключове, като електрическите. Всяка тяхна мисъл е светлина. Те ще све-

тят така, както на северния полюс се забелязват особени светли сияния, на чиято светлина хората четат свободно. Тези светли сияния са едни от най-красивите явления на северния полюс. Следователно, ако ви запитат кое верую е най право, кажете: Истинско верую е това, което прави хората светещи. Те сами светят, сами осветяват пътя си, не се нуждаят от никакви свещи, от никакви електрически лампи. Кой е истинският свещеник? Истински свещеник е този, който носи светлина навред. Не е нужно той да отваря Библията и Евангелието, да търси какво Моисей е казал и какво – Христос. Той трябва да носи светлината на Христовото учение в себе си. На времето си Христос е говорил много, и всичко, каквото е говорил, е записано. Обаче Христос и днес продължава да говори. Той никога не е преставал да говори. Носете в себе си Словото на Христа, говорено от преди две хиляди години насам. Носете в себе си Словото на Христа, което и днес се говори. Усилвайте светлината си, за да разкривате и най-затънтените кътчета на своята душа.

Днес отваряме Евангелието и четем: „Блажени кротките.“ Който не разбира дълбокия смисъл на тази дума, той се възмущава от този стих и казва: „Овце ли трябва да станем?“ Не трябва да станете овце, защото овцата няма тази разумност, която е присъща на кроткия човек. Разумно кроткият човек е огън и светлина. Няма сила в света, която може да го победи. Затова е казано, че кроткият ще наследи Земята. Пред него всичко отстъпва. Всички прегради и препятствия отстъпват пред неговата светлина. Който може със светлината си да пробие една стена, той е кротък човек. А тъй да мислите, че сте кротки, без да можете една стена да пробиете със светлината си, това не е никаква кротост. Тъй щото, не бързайте да се радвате на

вашата кротост. Каква радост е тази, която ту се явява, ту изчезва? Ако радостта трае само един ден, тя е радост на мухите; ако трае два деня, тя е радост на овцете; ако трае три деня, тя е радост на воловете; ако трае четири деня, тя е радост на конете и т.н. Истинска радост е тази, която никой не може да отнеме. Каква радост е тази, която се сменя със скръб? Учените ще кажат, че според закона на смените, радостта трябва да се сменя със скръб, а скръбта – с радост. Какво ще кажете тогава, ако по десет пъти на ден човек мени състоянието си? Законът ли действа тук? Ако по десет пъти на ден бодете някой човек с игла, по силата на някакъв закон ли правите това? Не, тук никакъв закон не действа. Това става по ваше лично желание и разбиране. Когато англичанките воюваха за правата си да бъдат избирани за министри, те влизаха в камарата, налагаха се и, ако ставаше нужда да се защитават, вадеха иглите от шапките си и с тях бодяха. За да не се повтаря това нещо, държавата издаде закон, с който забрани на жените да носят големи игли на шапките си. Англичанката казваше, че когато воюва за свободата си, човек не трябва да се спира пред нищо.

Съвременните хора казват, че човек не трябва да се противи на злото, но трябва да се съобразява с условията на живота, като уреди първо своите работи, а после вече мисли за Бога, за възвишени работи. Как ще уреди човек работите си и може ли въобще да уреди работите си? Покажете един човек, който, откак светът съществува, да е уредил работите си. Досега такъв човек не се е намерил. Никой цар, никой учен, никой философ не е могъл да уреди работите си на Земята. Мислите ли тогава, че вие ще можете да ги уредите? Ако при сегашните условия на живота, човек не внесе кротостта във всички свои действия, той

ще се натъкне на същите разочарования, каквито хората са преживели до днес. Само онзи може да се справи с всички трудни положения в живота, за когото може да се приложи стиха: „Блажени низшите духом.“ Под думата „низш” не се разбира човек беден, нещастен, но се разбира човек със силна вяра, със силна Любов, който дава ход на Божественото в себе си, на безграничното, на вечното. В правия смисъл на думата, низшият не знае какво нещо е ограничение, сиромашия, болести, нужди. Низшият духом не е лишен от нищо. Какво прави обикновеният човек? Като се намери в известно затруднение, той иска да се облече във вретище, да посипе главата си с пепел и след това да каже: „Господи, не виждаш ли моите страдания? Не виждаш ли колко сълзи пролях?“ Чудно нещо! Този човек казва, че е роден от Бога, че иска да работи заради Него, а въпреки това плаче, роптае против страданията си. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да вземе мотика в ръка и да се впрегне на работа?

Срещал съм религиозни, набожни хора, които не работят нищо. Те отиват отвреме-навреме да гледат как работят селяните по нивите, по лозята. Като гледат как садят царевици за пример, вижда им се, че се занимават с проста работа и си казват: „Царевици са това!“ Тези хора не се спират да помислят какво представя царевицата. В някои отношения царевицата седи по-високо от човека, който не работи. Като се мръкне, този човек мисли само за спане, да си легне на мекото легло, а царевицата и вечер работи. Тя мисли какво да направи, да образува по-добър, по-голям кочан. Царевицата приготвя храна за човека, когато той спи и почива.

Казвате: Как може да се говори лошо за човека, щом е създаден по образ и подобие Божие? Преди всичко вие

трябва да знаете кой е човек, създаден по образ и подобие Божие. Според мене, само кроткият, низшият, нажаленият човек е създаден по образ и подобие Божие. Кротък, нажален и низш са мощни думи. Какво разбират хората под думите, „кротък", „нажален" и „низш" ? Според вас, низш е онзи, който е изгубил баща си, майка си, жена си, децата си или някой от приятелите си. Нажален е онзи, който е изгубил своята възлюбена или своето богатство. Този човек казва: „Натъжено е сърцето ми, счупено е сърцето ми." Защо е счупено сърцето му? Защото не е кротък. Сърцето на кроткия е огъваемо, еластично, никога не се троши. Кроткият се движи между болни, между страдащи, на всички помага. Стъклото се троши, както се трошат сърцата на обикновените хора, понеже е лош проводник на топлината. Затова пък то е добър проводник на светлината. Със своята прозрачност, прогледност, стъклото обръща внимание на хората да се освободят от своя егоизъм, да прогледат, да видят красотата на Божествения свят. Ако хората днес не виждат тази красота, това се дължи на тяхната непрогледност. Те не пропущат през себе си светлината на Божия свят, вследствие на което са тъмни.

„Блажени кротките." Блажени разумните кротки, защото те ще наследят Земята. Магическа сила крие в себе си думата „кротък." Човек трябва да внесе елемента на кротостта в мозъка, в дробовете, в сърцето си, в кръвта, в цялото си тяло, за да може през него да мине Божествената светлина, да го направи мощен, велик. И най-великият гений не може да се нарече абсолютно кротък човек. Истински кроткият представя велик океан от жива вода, която постоянно се втича и изтича. Великият англичанин Нютон е казал за себе си: „Аз съм малко дете, което играе по вълните на Великия океан на Природата, с цел да изследва

нещата, но вижда, че много неща са скрити за човешкия дух.“ Природата е скрила велики блага в себе си, които един ден ще открие на човечеството, но не изведнъж, а постепенно.

Следователно, докато човек не придобие образ и подобие Божие, той не може да се добере до гънките на Природата, в които се крият нейните велики тайни. Това може да стане, само след като човек придобие вътрешна виделина на съзнанието си, докато стане кротък, докато придобие образ и подобие Божие. Кротостта е първото условие за развиване на човешкото съзнание, за придобиване на повече светлина за ума. Човек трябва да има повече светлина в себе си, като основа за проява на Божествената мъдрост. Със светлината заедно върви и топлината, в която се образуват елементите на Любовта. Тъй щото, като има Любов и Мъдрост в себе си, човек има условия вече за придобиване на безсмъртието. Кротостта пък развива сила, мощ в човека. Който иска да придобие кротостта, той трябва да следва пътя на Христа. Христос сам казва за себе си: „Защото съм кротък и смирен по сърце.“ Кроткият е винаги буден. Той никога не спи. Той е отворена врата за разумните същества. Само грешният човек спи. Хората на шестата раса ще бъдат с отворени очи, винаги с будно съзнание. Сегашните хора спят, понеже живеят още в греха. Когато един спи, друг е буден, работи върху съзнанието на спящия. Детето спи, а майката работи върху него. Следователно, когато искате да работите върху себе си, вие трябва да станете като деца, да приспите в себе си онзи елемент, който ви противодейства. Това значи да стане човек кротък, да премине от една епоха в друга, да преобрази съзнанието си. Ще дойде време, когато всички хора на Земята ще преобразят съзнанието си. Това ще се

наложи, защото ще станат такива промени с нашата атмосфера, че нито един човек не би могъл да остане при новите условия. Новите условия изискват нови съзнания. Атмосферата на Земята ще стане много по-рядка, отколкото е сега, а същевременно ще се намали и количеството на кислорода, както и самото атмосферно налягане. За да живее при тия условия, човек трябва да се нагоди и физически, и духовно. Изобщо, всяка планета има специфични условия за живот.

Представете си, че някой човек се пренесе да живее на една от малките планети, на тъй наречените астероиди, които се движат между орбитите на Марс и Юпитер. Знаете ли какво ще бъде състоянието на този човек? Ако отиде на един от тия астероиди-лилипути, чийто диаметър достига едва десетина километра, теглото му ще се намали извънредно много и той ще да скача на височина 70-80 км. Следователно, ако на Земята е тежал 70-80 кг., на тази малка планета ще тежи само един грам. Предполага се още, че температурата на тази малка планета достига до -273 градуса. Обаче известно ни е, че при такава ниска температура всички тела се разрушават. Има състояния в Природата, при които силите й действат равномерно, без никакви препятствия, без никакви съпротивления. Наистина, ако човек се намери при условия, дето температурата е ниска, при – 273 градуса, той ще бъде свободен от всякакви изкушения, от всякакви неприятели или врагове. Кой може да нападне човек, поставен при – 273 градуса студ? Такъв човек може да се пипа само с щипци. Доближите ли се до него, той веднага ще се разруши. Когато кроткият човек иска да бъде свободен от хората, никой да го не смущава, той изпуща светлината си, а задържа топлината си, вследствие на което понижава околната температура и не

позволява на хората да се приближават към него. Когато работи за добрите хора, кроткият човек повишава топлината си, вследствие на което отваря вратата си и ги привлича към себе си. Не само хората, но всички живи същества се привличат от него.

„Разумните кротки ще наследят земята.“ Не казвам обикновените кротки, но разумните кротки ще наследят Земята, т.е. ония разумни хора, които имат нови разбирания за светлината и топлината. Само тези хора могат да бъдат носители на новия живот. Великите хора са минали през големи изпитания и страдания, докато придобият кротостта. При сегашните условия на живота почти няма кротки хора. Когато някой каже за себе си, че е кротък, ще го пратя на планината в бурна, тъмна нощ, сам да намери пътя си. Ако е кротък, той ще си послужи със своята светлина: ще отиде и ще се върне безпрепятствено. Кроткият носи светлина в себе си. Той не се нуждае от външна светлина. Казано е за хората: „Вие сте виделина на света.“ Значи за съвременните хора може да се каже наймного, че са виделина, но не и светлина. Кроткият човек е бял. Той е направен от такава материя, която привлича светлината от пространството, затова свети. Страданията, нещастията на хората се дължат именно на недоимък на вътрешна светлина у тях. Външната светлина, от която се ползват всички хора, всички живи същества, предизвиква дразнене на всички сетива, вследствие на което тя носи и живот, и смърт. Светлината, за която Христос говори, носи само живот. Затова именно е казано, че само кроткият ще наследи Земята. Само кроткият, който носи светлината на живота, ще наследи Земята. Той ще бъде господар, вечно ще живее на Земята. Онези хора, които нямат светлина в себе си, които не са кротки, те ще се намират под закона на

прераждането, ще идват на Земята, ще заминават от Земята, отново ще се връщат и т.н.

Сега, като слушате да се говори за кротките, ще кажете, че разбирате тия неща, защото сте чели Евангелието, чели сте Деянията на апостолите, познавате донякъде Христовото учение. Обаче и това не е достатъчно. Не е достатъчно само човек да има опитността на апостолите или да е видял Христа, както апостол Павел го е видял. Като падна от коня си, Павел запита: „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Този, Когото ти гониш.“ Павел видя Христа, но това не беше достатъчно. Той трябваше да учи, да бъде подложен на изпитания, за да познае Христа. И след това Павел казва: „Всичко считам за измет, за да позная Христа.“ Христос казва за себе си, че е кротък и смирен по сърце. Следователно, думите на Павел могат да се преведат в следния смисъл: „Всичко считам за измет, за да позная кротостта.“ Който е придобил кротостта, той разполага с магическата пръчица. Без кротостта човек нищо не може да постигне. Мнозина търсят живота, но те трябва да знаят, че извън кротостта животът не може да се прояви. Всички хора имат живот, но въпреки това умират. Защо? Защото нямат кротостта, не са кротки. Без кротостта животът не може да се поддържа. Христос казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ Да познаете Бога, да познаете Христа, това значи да познаете Любовта. Христа наричат още Син Божий, но това е титла. Че е Син Божий, ще познаете по това дали носи в себе си Любовта. Някой човек е генерал, не защото носи военни дрехи, но защото е силен. Ако носи сила в себе си, и без генералски дрехи той може да бъде генерал. Не е достатъчно да кажете за някого, че е ваш възлюбен или ваша възлюбена, но той трябва да отговаря на това име. Ако е

въпрос за обикновен възлюбен или възлюбена, такива възлюбени има много по света. И Ксантипа беше възлюбена на Сократ, но понякога го заливаше с вода. Един ден Сократ се разговарял с учениците си и в това време жена му влязла в стаята и го заляла с вода. Невъзмутен Сократ се обърнал към учениците си с думите: „Моята жена иска да покаже, че когато се посее нещо, след това трябва да се полее с вода, да израсте, да даде плод.“ Сократ казвал, че благодарение на жена си е станал философ. Ще кажете, че Ксантипа била лоша жена. Коя жена не е заливала мъжа си с вода? Коя жена не е ставала причина мъжа й да пролива сълзи? Какво лошо има в плача? Изкуство е да заставите човека да плаче. Важно е как ще го заставите. Не е въпрос да мушнете човека с нож, за да го накарате да плаче. Това вече не е изкуство, нито е наука.

Като говоря по този начин, вие трябва да мислите, да разбирате добре. Аз говоря, без да имам предвид вашите личности. Целта ми е да ви изнеса Истината тъй, както е, без никакво снизхождение. Че някой бил голямо величие. Някой минава пред хората за светия. Днес е светия, утре не е никакъв светия. Смъртта дойде при него, хване го за гушата и го души тъй, както задушава и обикновените хора. Когато истинският светия умира, той извиква своите приятели и се сбогува с тях. Той им казва, че е решил вече да си замине и за наследник оставя еди-кого си. Това значи кротък човек. Който не може да предупреди своите ближни, че заминава за онзи свят, и не може да се сбогува с тях, той не е кротък човек. Който страда и се измъчва, той не е кротък; който вика лекари да го лекуват, той не е от кротките; който вика свещеници и проповедници да го изповядват, той не е от кротките. Кроткият заминава съзнателно и с радост за онзи свят, като дава банкет на

своите приятели и им казва определено, че отива в дома на Онзи, Когото познава. Кроткият човек носи велик морал в себе си. Обикновеният морал, обикновеното благочестие са обикновени работи за него. Някой иска да се представи пред хората за свят, за благочестив човек и за да поддържа това заблуждение у тях, той ходи бос, окъсан. Не, това е измама. Светият, истински благочестивият човек е добре облечен, винаги чист и спретнат. Той живее едновременно и във външна, и във вътрешна чистота.

Един от учениците на Сократ отишъл един ден при учителя си със скъсани панталони, с цел да покаже своето благочестие и смирение. Като го видял в този вид, Сократ му казал: „Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти панталони.“ Гордостта на човека се вижда и през скъсаните, и през здравите дрехи. Кроткият човек изпуща светлина от себе си. Каква по-хубава дреха от дрехата на светлината? Който е облечен с дрехата на светлината, той привлича към себе си Любовта. Щом придобие Любовта, той никога гладен не умира.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ Това подразбира, че само кроткият човек знае тайните, които се съдържат в хляба; само кроткият човек знае изкуството да придобива хляб, когато пожелае. Когато сатаната изкушаваше Христа в пустинята и му предлагаше да превърне камъните в хляб, той знаеше, че Христос владее изкуството да превръща материята. Хората на новата наука, хората на шестата раса ще познават тази наука и ще я прилагат. Хората на шестата раса са хора на кротостта, хора на светлината. Съвременната наука е повече в услуга на разрушението, на изтреблението. Следователно тя е временна, преходна наука. Тя открива задушливите газове, отровите, избухливите вещества. Какъв смисъл има в тия

открития? Само онова откритие има смисъл, с помощта на което мъртвите могат да възкръсват. Но и при това положение има известна опасност.

Опасността от откритията, които съвременната наука би могла да направи, седи в това, че всяко откритие ще се патентова и ще се използва само от богатите хора. За пример, открие се серум против някаква опасна и мъчно лечима болест, но струва скъпо. Богатите ще могат да си го доставят и да се лекуват, а сиромасите, по нямане на пари, ще умират. Тогава животът ще се продава. А Христос казва: „Блажени кротките, защото ще наследят земята.“ Наистина, кротките ще разполагат с новото знание, което носи светлина и живот. Тъй щото, светлината и животът не се продават, но се придобиват. Достатъчно е човек да стане кротък, за да провери това. Кроткият знае, че съществуват два свята: физически и духовен, земен и небесен. – „Възможно ли е това?“ - Възможно е, разбира се. – „Ама ние не виждаме онзи свят.“ – Това нищо не значи. Ако в един салон затворят стотици хора и им кажат, че вън от него не съществува нищо друго, тия хора ще повярват ли в това? – Няма да повярват. – Защо? – Защото са видели света извън салона. Следователно човек вярва в съществуването на онова,което е видял, а не вярва в съществуването на онова, което не е видял. Един ден, когато види онзи свят, той ще повярва и в него. Той ще види, че духовният свят е много по-красив и по-велик от този, който вижда и в който живее. Отношението между физическия и духовния свят е такова, каквото е отношението между растенията и животните от една страна и животните и човека – от друга страна. Каквито условия да имат растенията и животните, те са лишени от тези връзки, от тези отношения, каквито могат да съществуват между хората. Преди всичко живот-

ните и растенията са лишени от елементи, необходими за създаване на връзки, на отношения. При това не всички хора, но само някои от тях са в състояние да станат кротки, да привлекат към себе си онази светлина, която е носителка на бъдещата култура. Докато хората не станат кротки, няма да дойде безсмъртието, т.е. възкресението на света. Щом станат кротки, Христос ще влезе в сърцата им, защото Той казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце.“ Докато сърцата на хората са смутени, пълни с роптания и протести, те никога няма да видят и познаят Христа. Сегашните хора мислят, че Христос ще слезе някъде от Небето, облечен в слава и великолепие, и се готвят да Го посрещнат, да седнат едни отляво, а други – отдясно. Във времето на Христа, майката Заведеева искаше един от синовете й да седне отдясно на Христа, а друг – отляво, но Христос й каза, че не е в негова власт да определя местата на хората.

Питам: Колко души могат да седнат отдясно и отляво на Христа? – Двама души само. Въпреки това, всеки иска да седне или отляво, или отдясно на Христа. Не, когато Христос дойде втори път на Земята, Той няма да поставя хората едни отляво, а други – отдясно, но ще ги тури в една чутура, дето ще започне такова грухане, каквото светът никога не е мислил. От всичкото жито ще остане само една чиния чисто, хубаво жито. И тогава, който е гладен, той ще отиде да си хапне от това жито и ще каже: „Господ да прости човечеството!“ Значи, от цялото човечество ще остане една чиния грухано жито, полято със сока на кротостта. Който вкуси от това жито, той ще придобие елемента на кротостта в себе си. Той ще стане кротък, но сам ще си знае какво е преживял, докато стане такъв. Когато някой иска да знае какво иде за човечеството, казвам: Го-

лямо грухане иде! Без грухане няма спасение. Докато черупката на ореха не падне, той не може да изникне. Докато не изгуби детето си, майката не може да го познае, нито може да го залюби. Докато водата не започне да се разлива, не може да полива цветята. Това са контрасти, които са в реда на нещата.

Религиозните хора поддържат идеята, че човек трябва да се моли поне по три пъти на ден. Добро нещо е молитвата, но когато се прави по задължение, тя представя външно пособие. То е все едно някой да напише на дъската три-четири уравнения и да ги реши. Какво е разрешил с тези уравнения? Нищо не е разрешил. Казват за някого, че е отличен законоведец. Какво от това? Законите, които този човек пише, еднакви ли са със законите на Природата? Един виден англичанин казал: „Законите на Англия са закони на Природата.“ Той искал да каже, че законите на Природата са закони на Англия, т.е. Англия черпи своите закони от Природата. Значи, обществените закони трябва да изхождат от Природата. Всяко общество, което се подчинява на такива закони, ще се развива правилно. Хората на това общество взаимно ще се почитат и уважават. Всеки член на това общество ще заема точно това място, което му се пада. Той ще бъде точно на това място и ще изпълнява точно такава служба в обществото, каквато изпълнява всеки уд от човешкото тяло, който е поставен на мястото си. Ако някой член от обществото е на мястото на първия пръст на човешката ръка, ще му се отдаде съответното уважение. Само благородният човек може да отдаде на всекиго заслуженото внимание и уважение. Само кроткият човек е истински благороден. Вън от кротостта никакво благородство не съществува. Който не е кротък, той може да бъде привидно благороден, но неговото благородство

лесно се губи. Кой човек не е губил своето благородство? Кой не е губил щастието си? Кой не е падал духом? Кой не е лъгал? Кой не е крал? Това са отрицателни прояви на човека, които трябва да се извадят във външното му естество, да остане душата му чиста, свободна от тях. Когато се казва, че човек е създаден по образ и подобие Божие, това се отнася до неговата душа. Тя трябва да се прояви, да види Божието лице. Само душата може да види лицето на Бога. Затова е казано, че никой не е видял лицето на Бога. Обаче, когато човек придобие кротостта, когато даде възможност на душата си да се прояви в него, тогава той ще види лицето на Бога. Който не е придобил кротостта, той не може да види Божието лице, той не може да остане жив. И на Моисей беше казано, че не може да види лицето на Бога. Моисей не беше кротък човек. Той режеше с нож, но времето налагаше това. „Само чистите по сърце ще видят Бога." Срещате някой обикновен човек, който не е кротък, не носи светлина в себе си, но очаква да види Божието лице. Това е невъзможно! Моисей казваше на евреите, че измежду тях ще излезе пророк, който ще носи кротостта в себе си, който ще наследи Земята, затова те трябва да Го слушат. Който слуша този Велик Пророк, той може да наследи Земята.

„Блажени разумните кротки." Сега, ако ви кажа да станете кротки, това е механическо казване,което нищо няма да ви помогне. Обаче казвам: Проявете кротостта си! – „Можем ли да проявим своята кротост?" – Можете. Повикайте Христа на помощ, защото Той е казал за себе си, че е кротък и смирен по сърце. Едно трябва да имате предвид: само онзи има право да повика Христа, който е готов да приеме кротостта в себе си. Който не е готов още, да не прави този опит, защото той сам ще се изложи на големи

изпитания, които не може да издържи. Той ще изгори, ще изчезне от света. Стане ли въпрос за кротостта, Христос на никого не прощава. Щом някой се почувства готов да възприеме кротостта, той трябва да се обърне към Христа с думите: „Господи, искам да придобия кротостта, да я приложа в живота си. Ще следвам Твоя път неотклонно и без никакво колебание и съмнение."

„Кротките ще наследят земята." Които не разбират кротостта, те казват, че ако станат кротки, ще изгубят живота си и всеки ще ги тъпче. Не, кроткият е силен човек, никой не може да го тъпче. Кроткият разбира живота в неговата пълнота и смисъл. Дето минава кроткият, всички му правят път: реките отбиват течението си, правят му път да мине; растенията и животните му се кланят; хората го поздравяват. Кроткият и по земята стъпва, и във водата плува, и във въздуха се носи. Той е господар на Земята, напълно я владее. Съвременните хора летят из въздуха с аероплани, но често падат от тях. Христос ходеше по водата, защото беше кротък и смирен по сърце. Когато хората станат кротки, и те ще ходят по водата, както Христос е ходил някога.

„Блажени разумните кротки." Проявете кротостта си, ако искате да наследите Земята, да я владеете, както Христос е бил господар на Земята. Щом Христос е ходил по вода, и вие можете да ходите. Това е възможност не само за един човек, но за всички хора, на които съзнанието е пробудено. Кротостта е достояние на всички хора. Да придобият кротостта, това е велика задача, която предстои на всички хора. Кроткият човек е бял. Една негърка казала на един бял: „Аз съм черна на лице, но бяла по сърце. Ти си бял на лице, а черен по сърце." Някои хора са външно бели, а вътрешно черни. Други пък са отвън черни, а

отвътре бели. Същото може да се каже и по отношение на кротостта. Някои са външно кротки, а вътрешно не са; други пък са вътрешно кротки, а външно не са. Кротостта е вътрешно, а не външно качество. Кроткият човек е носител на Божията светлина и се радва, че всички хора могат да се ползват от това благо.

„Кротките ще наследят земята.“ Вложете в себе си идеята за кротостта и работете за нейното придобиване. И на вас желая да наследите Земята като кротки!

21. Беседа от Учителя, държана на 23 юни, 1929 г.
София-Изгрев.

ИЛИЯ ВЕЧЕ ДОЙДЕ

„Илия вече дойде.“

(Матей 17 : 12)

Съзнателният живот на човека се отличава с три положения: възприемане, разбиране и прилагане. Това, което човек не може да възприеме, не може и да го разбере; това, което не може да разбере, той не може и да го приложи. Следователно, за да се осъществи разумният живот, за да стане достъпен за всички хора, човек трябва да мине през тези три положения. Мнозина казват, че разбират живота. Те разбират живота, а същевременно страдат. Какво разбиране е това? Има нещо, което липсва в разбиранията на хората. Те казват, че причината за тази липса се дължи на устройството на държавите, на обществата, на домовете. Дето и да търсят причината за страданията на хората, важното е, че нещо съществено не им достига. За пример, купувате един килограм хляб от някоя фурна и намирате, че брашното е прясно, хлябът е добре опечен, но солта не е достатъчна. Купувате хляб от друга фурна и намирате, че солта му е достатъчна, добре е опечен, но малко горчи, брашното не е било прясно. И в първия, и във втория случай хлябовете имат някакъв съществен недостатък. Много неща има в живота, които горчат като старото брашно. Какво показва тази горчивина? Горчат

само ония неща, които са остарели, които са изгубили своята хранителност.

„Илия вече дойде.“ Какво означава този стих? – Този стих означава уравнение, съставено от няколко числа. За да се реши това уравнение, първо трябва да се разбира смисълът на числата, които го съставят. Значи, числата трябва да се разбират и прилагат. За пример, изброяваме няколко числа: десет, сто, хиляда, десет хиляди и т.н. Какво разбирате от тия числа? – Нищо особено. Вие чувате само числа от различни големини. Обаче, ако кажа на някого, че му давам пет хиляди английски лири, това число веднага ще придобие смисъл. Следователно всяко число се осмисля и разбира само когато има отношение към човека. Няма ли никакво отношение към човека, то остава неразбрано. Щом чуете, че някой човек ви дава пет хиляди английски лири, това число става интересно за вас. Вие вече го осмисляте, разбирате и можете да го приложите в живота си. Това число е интересно за вас, но не и за другите. Те казват: Щом ние нямаме пет хиляди английски лири, това число не ни интересува. Същото нещо се отнася до идеите и мислите на човека. Всяка идея има смисъл за човека дотолкова, доколкото има отношение към него. Щом една идея няма никакво отношение към даден човек, тя остава безпредметна, тя не занимава неговия ум.

Христос казва: „Илия вече дойде.“ Илия представя законността в света. Илия представя физическия живот, в който човек трябва да се прояви. Илия представя формата, начина, по който може да се прояви грубото човешко съзнание. Той представя грубото човешко разбиране на живота. Всеки човек, който иска да си направи къща, да има жена, деца, той е Илия. Илия дойде на Земята, направи си къща, ожени се, родиха му се деца, които той изучи,

станаха учени, но след време той остаря, погребаха го в гроба, опяха го, и всички негови ближни се провикнаха: „Отиде Илия!“ Илия заминава на онзи свят, но остава къщата си на своите наследници, да се съдят помежду си, кой взел повече или кой кого изиграл. След наследниците идат кредиторите, които разкарват жена му по съдилища, докато вземат това, което им се пада. Децата остават на произвола на съдбата и страданията едно след друго започват да ги следват. Какво трябваше да направи Илия, за да не се опропасти неговият дом, да не пострада Син Човечески? Когато дойде на Земята, Илия трябваше първо да уреди работите си, за да не пострада Син Човечески. Той дойде на Земята, но не можа да уреди работите си, заради което Син Човечески пострада. Ако в държавите няма законност, няма мир, и между гражданите не може да съществува добър, правилен живот. При това положение и царе, и министри ще треперят – външно и вътрешно. Каквито са отношенията на хората към външния свят, такива ще бъдат отношенията и помежду им. Каквито са отношенията на държавите към външния свят, такива ще бъдат отношенията им една към друга. Малките държави се страхуват от големите, но и големите се страхуват от нещо. Има една по-голяма Държава и от най-голямата държава на Земята. И тъй, за да не се заблуждава от външния свят, човек първо трябва да изучи същината на своя живот, отношението му към разумната Природа, към реалността, която го обикаля. За човека не е важно какъв е той по народност, българин, англичанин или французин. За него е важно какви са отношенията му към разумната Природа. Че някой бил българин, англичанин или французин, това нищо не допринася за неговото щастие. Името не прави човека щастлив, нито може да го спаси. Името

може да спаси човека само тогава, когато в него има ред и законност. Истински човек е този, който има правилни отношения към Природата. За такъв човек не важи дали е българин, англичанин, французин или какъв и да е. Който няма правилни отношения към Природата, той не е осигурен в живота. Хората се осигуряват по различни начини, но все неосигурени остават. – Защо? – Защото имат един неприятел, от когото не могат да се освободят. – Кой е този неприятел? – Смъртта. Никой не може да избегне от смъртта. Беден или богат, учен или прост, добър или лош, всички хора ще влязат в обятията на смъртта. Те се стремят към безсмъртието, но още не са го постигнали. Като умре човек, дойдат свещеници да го опяват, да му четат молитви, но нищо не помага. Умрелият иска да се молят за него, да му оставят пътя, но никой не може да му помогне. – Защо? – Защото съвременните хора нямат отношения към Живата Природа, към Първичната Причина на нещата, към Първичното Начало, от което са излезли. Съвременните хора нямат представа за Бога. Те Го определят по някакъв начин, но това определяне е подобно на описанието, което дават, за пример, за българина. Те казват: „Българинът е човек, който има височина еди-колко си сантиметра, с черни или кафяви очи, с мургаво лице и т.н.“ Това е донякъде само външно описание на българина, което ни най-малко не характеризира същината на българина. Българин е онзи, който има абсолютно здраво тяло, светъл ум, благородно сърце, силна воля, възвишена душа и мощен дух. Българинът трябва да има здраво тяло, което да благоухае, навсякъде да разнася своя аромат, умът му трябва надалеч да свети; той трябва да има такова сърце, което всички да сгрява; той трябва да има такава воля, че дето мине всичко да изправя; който няма тия качества, той

не може да се нарече българин. Това което се казва за българина, същевременно се отнася до всички народности.

Сега да оставим настрана този въпрос. Както и да го разглеждате, вие не можете да намерите дълбоките причини на нещата. Ако речете да търсите причините защо човек не е такъв, какъвто трябва да бъде, вие ще се натъкнете на едно кардинално противоречие. Философите на миналото, както и тия на настоящето, правят опити да обяснят причините за човешкия неуспех, но тия обяснения не са допринесли нищо за човечеството. Така и лекарите обясняват причините за заболяването, но болестта не се премахва. Те определят диагнозата на болестта, но с това болестта не изчезва. От лекаря се иска да излекува болния. Щом го излекува, тогава има право да определя причините на заболяването. Всички хора страдат от една болест. Тя е наречена безлюбие. Най-опасната болест в света е безлюбието. Който иска да се излекува от тази болест, той трябва да приложи в живота си закона на Любовта. Любовта, това е същината на живота. Ние проповядваме на хората учението на Любовта. И Христос е проповядвал на хората учението на Любовта. Който не разбира това учение, той нищо не може да разбере. Човек трябва да разбере какви отношения има към Любовта и като я разбере, да ги приложи в живота си. Щом разбере отношенията си към Любовта, човек ще разбере същината на живота. За да запази равновесие и хармония в живота си, човек никога не трябва да се отделя от Любовта. Ако някой помилва ръката ви, и вие тръгнете след него, добре ли сте постъпили? Мислите ли, че този човек ви обича повече от онзи, от когото черпи сокове за своя живот? Чудни са хората, когато тръгват след всеки, който помилва ръката им. Ръка, която се отделя от тялото и тръгва след всеки, който я помилва, кучета ще я

глождат. Когато ръката на човека не се мръдва от мястото си, това показва, че Истината е в него. Следователно, за да разбере Истината и Любовта, човек трябва да съзнава приложението си като уд на Божественото тяло и никога да не напуща мястото си. Какво ще придобият очите на човека, ако тръгнат след онзи,който ги похвали, че са хубави, че имат хубав цвят? – Нищо няма да придобият. Очите на човека ще придобият нещо само тогава, когато стоят на мястото си. Всеки уд на човешкото тяло може правилно да изпълнява своята функция, докато стои на мястото си.

Съвременните хора се занимават с въпроси, които не могат да разрешат. За пример, те се запитват какво представя Бог, какъв е другият свят, защо идват страданията е нещастията в света и т.н. Според мене човек първо трябва да се занимава с въпроса за Любовта, да я възприеме, да я разбере и да я приложи. Щом разбере и приложи Любовта, той може да се занимава с всички останали въпроси. Ще кажете, че не можете да възприемете Любовта. Ако не можете доброволно да я възприемете, тя сама ще ви се наложи. – Как? – Ще дойде стражарят и ще ви се наложи. Възприемането е съзнателен, а не механически процес. Само глупавият човек не може да възприема. Когато светлината влезе в очите ви, вие трябва да я възприемете – нищо повече. Човек първо трябва да възприеме Любовта; после – да я разбере и най-после – да я приложи. Щом я приложи, започва истинският живот. В какво седи възприемането, разбирането и прилагането на житното зърно? Като вземете житното зърно в ръката си, това е равносилно на възприемането. Вие го приемате в ръката си и го предавате от ръка на ръка. Обаче житното зърно е живо, има стремеж в себе си, иска да се прояви. Вие разбирате, че то се нуждае от почва, от светлина и влага и го поставяте при

тези условия. Посаждате го и следите как става развитието му. Като израсте, житното зърно завързва плод, който след време узрява. Щом зърното узрее, вие сте в процеса на приложението, на ползването. Вашият живот зависи от плода на житното зърно.

И тъй, всяка идея, която можем да възприемем, разберем и приложим, дава плод, който осмисля живота. С други думи казано: Когато човек има правилни отношения към Любовта, към Първата Причина на нещата, той става уд на Божествения организъм, от соковете на Който черпи и се развива. И в Писанието е казано, че трябва да бъдем удове на Божественото тяло. Когато някой пита, какво нещо е Бог, това показва, че той отдавна се е отделил от Него, вследствие на което Го е забравил. Щом е дошъл до това положение, той е осъден да го глождат кучета. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да се обърне към Онзи, Който единствен може отново да го постави на мястото му. Докато човек е уд, отделен от Цялото, нищо не може да възприеме и разбере. Щом се върне на мястото си и започне да функционира правилно, той може вече да възприеме, разбере и приложи Любовта. – Може ли умрял човек да живее? Преди хиляди години още Господ е запитал Иезекиила, един от еврейските пророци: „Тези кости могат ли да оживеят?“ Пророкът отговорил: „Господи, Ти знаеш. – Ти кажи на тези кости, че могат да оживеят.“ Щом казал така, костите започнали да се събират на едно място и да оживяват. – „Тези кости могат ли да се облекат в плът?“ – „Господи, Ти знаеш. – Кажи на тези кости, че могат да се облекат. После ще дойде Духът, Който ще одухотвори тия кости.“

Това е алегория, която има дълбок вътрешен смисъл. Велика наука, велико изкуство е човек да може правилно да възприема, да разбира и да прилага нещата. Мнози-

на казват, че трябва да се молят на Господа, да им даде нещо. От какво се нуждаят хората? Всеки човек се нуждае от хляб. Синът седи и се моли на баща си да му даде хляб. Бащата е донесъл цяла кошница хляб, а синът се моли, иска от баща си обяснение, какво нещо е хлябът. Защо трябва да се моли, когато хлябът е пред него? Той трябва да възприеме, т.е. да вземе хляба в ръката си, да го разчупи, да тури едно парче в устата си и без да мисли много, ще разбере какво нещо е хлябът. Щом го опита, той ще възприеме силата му и ще го приложи. А той, да седи пред хляба, да го остави да мухляса и да се вайка, че баща му не е донесъл туй, от което се нуждае, това говори за неразбиране на живота.

Какво щастие можете да очаквате при такова разбиране на живота? Някои казват, че като умре човек, тогава ще бъде щастлив. – Не, човек може да бъде щастлив само когато оживее. Други казват, че като се разболее човек поумнява. – Не, човек поумнява, когато оздравее. В смъртта, в болестта няма никаква философия. Философията на живота седи в Любовта. Който няма Любов в себе си, той е мъртъв. Любовта носи живот, а безлюбието – смърт. Който люби и умира, той не се обезличава, той продължава да живее и след смъртта. Като умре, той може да каже: „Всичко е свършено вече.“ Това значи: аз изплатих дълговете си и съм свободен вече от моите кредитори. Който е живял в безлюбие, след смъртта си той напълно се обезличава. Той не може да каже, че всичко е свършено с него, защото кредиторите му го следват и на онзи свят. Той не е свободен от своите дългове и отново трябва да дойде на Земята да се разплаща. Когато изплати дълговете си, човек може вече да възприеме живота, да го разбере и приложи. Да възприеме, разбере и приложи човек живота, това значи да се свърже с Любовта.

Сега ние говорим за съзнателния живот, който всички хора трябва да придобият. Със стария живот нищо не може да се постигне. Какво може да направи човек днес с една банкнота от пет лева? Освен едно кило хляб, с една банкнота от пет лева, човек нищо друго не може да купи. Следователно, животът на съвременните хора не е нищо друго, освен една банкнота от пет лева. Дето отидете с този живот, нищо не можете да придобиете. Казвате: „Ето, и аз имам живот.“ – Колко струва този живот? – Пет лева. – Не, с този живот нищо не може да се постигне. Човек може да постигне желанията на своята душа само тогава, когато разполага с живот, който струва стотици хиляди и милиони златни левове. Такъв живот могат да имат само онези души, на които съзнанието е пробудено и които мислят сериозно. За всички останали души, с ниско съзнание, дребният, обикновеният живот е достатъчен. Той може да ги задоволи. Те са още деца, те не разбират живота на възрастните и на старите. Това, което децата разбират, възрастните не разбират; това, което възрастните разбират, старите не разбират. И обратното е вярно: това, което старите разбират, възрастните не разбират; това, което възрастните разбират, децата не разбират. Тъй щото, когато някой казва, че не разбира нещо, това показва, че е или дете, или възрастен, но не е дошъл още до положението на стария, на мъдрия човек в живота.

Съвременните хора говорят за човещина, за разумни, правилни отношения, но как трябва да бъдат изразени тези отношения и те не знаят. Ще ви представя алегорично какви трябва да бъдат отношенията между разумните същества от една страна и между разумните същества и Природата – от друга страна.

Един господин си направил хубава, голяма градина, в която насадил множество ароматни цветя, които разнасяли благоуханието си далеч някъде, вследствие на което привличали към себе си работните пчелички. Една от пчелите започнала да хвърчи от цвят на цвят и весело бръмчала. След това тя влязла в един цвят, скрила се дълбоко в него и казала: „Бът!“ – „Какво правиш там?“ – запитал я господинът. – „Почивам си. Хвърках от цвят на цвят, пях им свои песни, а сега влязох да си почина.“ Обаче пчеличката използвала разумно своята почивка. Тя се възползвала от гостоприемството на цвета, взела си нещо сладко и отново литнала на разходка по благоуханните цветове. Тук кацне – бръм, там кацне – бръм, пее им своята песен. Отново влезе в някой цвят и каже: „Бът!“ – остане известно време на почивка. И най-после, като събере достатъчно нектар от цветовете, заминава за кошера си, да сподели придобивката си със своите ближни. Като я питат къде е била и какво е правила, тя отговаря: „Посетих градината на един господин, попях му малко и той щедро възнагради моята песен.“ Пчелата остава спечеленото в кошера и не се връща вече в градината на познатия господин. –Защо? – Зима е вече. Тя остава на топло в кошера и чака да дойде нова пролет, да посети градината, да попее на познатия господин и да се разговори с него. Тя си философства по един начин, той – по друг начин. Но и при това положение те се разбират и взаимно си помагат.

Такива трябва да бъдат отношенията на разумните същества помежду им; такива трябва да бъдат отношенията на разумните същества към Природата. Пчелите представят хората, а господинът – човекът представя Природата, от която хората черпят. Хората са певците, които посещават Природата заради благоуханните й цветя, пеят й песни,

разхождат се, кацат от цвят на цвят, докато се скрият някъде да си починат, а същевременно да вкусят и да вземат нещо от сладкия нектар на цветята. Каквото вземат от цветовете, те го занасят в кошерите си, дето остават на топло до следната пролет.

Как ще разберете тази алегория? За да я разберете, от вас се иска сериозна работа, съсредоточена, концентрирана мисъл. Срещам един господин здраво обвързан с едно дебело въже. Той едва-едва се движи, пъшка, плаче и се моли: „Дай ми някакъв съвет да развържа това въже, да се освободя от него.“ – Късно си се сетил. Ти трябваше да дойдеш при мене за съвет още в началото, когато си бил вързан само с един конец. Ти постепенно си се обвързал, конец след конец, докато днес се намираш в невъзможност да се освободиш. Обаче и от това положение има изход. Както си се насновал конец след конец, така можеш да късаш конец след конец, докато скъсаш и последния и спокойно въздъхнеш. Който сам се е обвързал, той сам трябва да се развърже. За това се иска от човека сериозна работа и здрава, положителна мисъл.

Съвременните хора мислят, че могат да постъпват свободно, както намират за добре, без да носят някаква отговорност. Те сами се заблуждават. Невъзможно е човек да мисли, да чувства и да постъпва по някакъв начин, без да изпита отношението на своите мисли, чувства и действия към самия него. Като знае това, щом възприеме една идея, човек трябва да я разбира и прилага в живота си. Всяка идея, правилно възприета, разбрана и приложена, ще бъде съдбоносна за човека, но в добър смисъл. Не е ли добре разбрана и приложена, тя пак ще бъде съдбоносна, но в лош смисъл. Тъй щото, страданията и нещастията, които сполетяват човека, се дължат на неправилно възпри-

емане, разбиране и прилагане на идеите. По отношение на идеите и мислите, които ви посещават, вие често проявявате известно нехайство. За пример, дойде ви някоя светла идея на ума, но вие отлагате реализирането й за по-благоприятни условия, с което я изгубвате. Тази идея втори път няма да ви посети. Благоприятни условия са сегашните, а не бъдещите. Щом една идея ви е посетила днес, това е най-благоприятното време, най-благоприятното условие за нейното възприемане. Не изпущайте този момент.

Едно от заблужденията на съвременните хора, което ги спъва в живота, е мисълта, че са млади или стари и не могат да вършат една или друга работа. Младият казва, че е млад и не може да върши работата на възрастните и на старите. Възрастният трябва да върши работата на възрастните. Старият трябва да върши работата, която старите вършат. Изобщо, в работата си всеки човек трябва да бъде на своето място и време. Старият мисли, че трябва само да седи, да почива, а младите да му прислужват. И ако не става така, той страда, счита се нещастен. – Не, това не е стар човек, това е инвалид. Да бъдеш стар е едно нещо, да бъдеш инвалид е друго нещо. Не смесвайте тези две понятия в себе си. Природата не признава никакви инвалиди. И младият, и възрастният, и старият са в Природата. Тя не изключва човека от себе си на каквато възраст и да е той. Обаче грехът, злото, нещастията са последствия на неправилния, на неразумния човешки живот. Тези неща са извън Божествения живот, извън Природата. Следователно всичко нечисто, всичко глупаво и неразумно е извън Бога, извън живата Природа. Така е за всеки, който разбира нещата правилно; който не ги разбира, той ще живее в заблуждения, докато някога ги разбере. Грехът носи смърт. Следователно, всяко нещо, което носи смърт, е извън

Бога. Всяко нещо, което носи безсмъртие, живее в Бога. Единственото реално нещо в живота е Любовта. Всяко нещо извън Любовта не може да живее в Бога. Отнемете Любовта от кое и да е живо същество, то веднага ще престане да живее. То веднага ще изчезне, ще се разруши, ще се разпадне.

И тъй, ако човек може да разбере същината на новите идеи и ги приложи в живота си, в него ще настане голям преврат, коренна промяна. Той ще се намери в положението на човек, лежал от тежка болест, но изведнъж оздравял. Докато изворите на неговия живот са били прекъснати, той е бил болен. Щом изворите на живота му отново бликнат, той вече е здрав човек. Ако не дойде някой човек отвън, да свърже болния с изворите на живота, с изворите на Любовта, той не може да оздравее. Какъв трябва да бъде този човек? Той трябва да бъде свързан с Любовта, с живота. Никой друг не може да помогне на болния. Ако болният не може да възстанови връзката си с Любовта, с живота, неговата песен е вече изпята. Той трябва да замине за другия свят, т.е. да напусне Земята. След всичко това ще разправят, че еди-кой си човек умрял, отишъл при Бога. Ние казваме, че той е отишъл някъде, но въпрос е дали е отишъл при Бога. Може ли празната каса да отиде при господаря си? Касата отива при господаря си, само когато е пълна. Само онзи човек може да отиде при Бога, който се е отказал от всички свои слабости и грехове, който се е свързал с разумната Природа, който е възстановил течението на изворите на Любовта в себе си. За този човек казваме, че заминава, че се освобождава, а не умира. Всеки друг, който се отделя от тялото си и носи със себе си своите грехове и престъпления, той не се освобождава, но умира. Той се освобождава само от болките на физическото тяло,

но не и от своите грехове, от своите отрицателни мисли и чувства. Невъзможно е този човек да отиде при Бога. Той може да отиде при Бога дотолкова, доколкото нечестният човек може да върне парите, които е взел от приятеля си назаем. Един ден, когато Божественото съзнание в този човек се пробуди, той ще изправи погрешките си, ще се свърже с Любовта и ще отиде при Бога. Това значи пълно оздравяване. В първо време този човек е бил в положението на болен: органите му били разстроени, животът му обезсмислен, близките му – чужди за него. Изобщо той се е намирал в положението на лист, преждевременно откъснат от дървото и оставен на произвола и вятъра. Щом болният възстанови връзката си с Любовта, животът в него започва да тече: органите му правилно функционират, животът му се осмисля, всичко около него събужда интереса му и той става от леглото си моментално, съвършено здрав и бодър.

Следователно всеки трябва да работи съзнателно върху себе си, да използва всички условия, благоприятни и неблагоприятни, за да се пробуди в него висшето, Божественото съзнание. Щом висшето съзнание в човека се пробуди, той се освобождава от вътрешния си страх. Той става смел и решителен, готов да служи на Бога. Той се свързва с Него и Го разбира не външно, а вътрешно. Мнозина схващат процеса за пробуждане на висшето съзнание като външен, механически процес. Всъщност, той е дълбок, вътрешен процес. Които го разглеждат като механически процес, те се молят на Бога и очакват Божието благословение да дойде отвън някъде. – Не, Божието благословение иде отвътре. И звярът, и разбойникът отстъпват пред всеки човек, у когото Божественото съзнание е пробудено. Това значи проява на великото Божие благословение. Какво по-

голямо благо можете да очаквате от това, да срещнете звяр в гората и той да ви стори път, или да срещнете разбойник на пътя си, и той да сложи оръжието си пред вас и да ви покани да споделите с него придобитото богатство? Разбойникът ще отвори торбата с парите си пред вас и ще каже: „Братко заповядай, седни при мене да споделим благото, което придобих. Ще те помоля да ме посъветваш как да употребя спечеленото богатство.“ Вие ще тръгнете с него и от къща на къща ще обиколите всички сиромаси, всички ония, които разбойникът някога е ощетил. По този начин ще го освободите от товара му, от тежкото бреме на живота му, от неговата карма. След това този човек ще ви благодари, че сте му дали възможност да прави добро. Пък и вие ще разберете, че и в разбойника има нещо добро, и в него Божественото се проявява. Обаче трябва да знаете как и къде да го пипнете. Когато Божественото в човека проговори, той е готов да изправи погрешките си. Докато Божественото в него не е проговорило, той е в положението на разбойник, който граби, обира и убива хората.

Съвременните хора се натъкват на противоречия, на нещастия в живота си и постоянно се питат защо съществуват тия неща, кой ги е допуснал в света. Има неща в живота, за които човек никога не трябва да пита и не трябва да му отговаря. За пример, никога не питай защо трябва да ядеш. Яж и не питай. Речеш ли да питаш защо трябва да ядеш, ще те сполетят най-големи нещастия. Никога не питай защо трябва да живееш. Ако река да ви отговарям на тия въпроси, ще ви заведа в една специфична област на ума, отдето няма излизане. Не питайте за неща, на които не може да се отговаря. Някой се дави в морето. Отивам да го спася, но виждам, че на гърба му виси торба с 50 кг. злато. Бързо откачвам торбата от гърба му и я хвърлям в

морето. –„ Стой, не хвърляй златото във водата!“ – „Не може. Или тебе само мога да спася, или златото. Едно от двете ще избереш.“ – „И двете неща искам.“ – „Не може. Щом искаш и тебе да спася, и златото ти, ще видиш дъното на морето.“ – „Защо? – „Сега не е време за питане и за отговаряне.“

Има случаи в живота, когато човек трябва да се откаже от всичко, каквото има: от богатството си, от къщата си, от нивите и лозята си. Като се откаже от всичко това, ще се намери в още по-трудно положение: жена му и децата му ще го напуснат. Той ще се огледа съвсем сам в света, без пет пари в джоба си. – Възможно ли е това? – Както е възможно да се отнеме торбата със златото от гърба на давещия и тогава да се спаси, така трябва човек да се освободи от всички връзки на Земята, от всичкия товар на гърба, ако иска да спаси душата си. Който няма никакъв товар на гърба си, той лесно ще се спаси. Обаче, който има товар на гърба си, той ще мине през големи страдания, докато се освободи от връзките, от ремъците на своя товар. За да се освободи от тия връзки, човек ще мине през ред опитности. Само така той ще разбере реалността на живота. Като казваме, че човек трябва да се откаже от нещо, трябва да знаем от какво именно да се откаже. Ако се откаже от животинския живот, за да приеме човешкия, това е в реда на нещата. Да се откаже от човешкия живот и приеме ангелския, това е в реда на нещата. Да се откаже от ангелския живот, за да приеме Божествения, това е в реда на нещата, това е в съгласие със законите на Природата. Обаче да се откаже от човешкия живот за сметка на животинския или от ангелския за сметка на човешкия или от Божествения за сметка на ангелския, това е извън реда на нещата, извън законите на разумната Природа. Не може да се жертва

висшето заради низшето. Божественото съдържа всичко в себе си: в него влиза и ангелското, и човешкото и животинското; в ангелското влиза само човешкото и животинското; в човешкото пък влиза само животинското.

Следователно, когато някой казва за себе си, че е човек, това подразбира две естества: човешко и животинско. Ангелското естество е изключено от него. Той няма такава висока интелигентност, каквато ангелът има. Той се ражда, живее, без да знае какво го очаква утрешният ден. Умният човек трябва да знае отде е дошъл, къде отива и какво го очаква. Срещам един човек и той започва да се хвали, че бил високо интелигентен, че написал някакво философско съчинение и т.н. Питам го отде е дошъл – не знае. Кои са били първите му родители, пак не знае. Къде ще отиде, не знае. Той предполага, че ще отиде на онзи свят, но какво нещо е онзи свят, не знае. Предполага, че онзи свят е някакво състояние, че не заемал никакво време и пространство. Всъщност какво представя онзи свят, и той не знае. Той говори само думи, смисълът на които и за него остават непонятни. Онзи свят заема и място, и време; в него съществуват идеи, чувства, мисли. Духовният свят е нещо велико. Който влезе в този свят, той сам не се познава. Ако на Земята е хранил омраза, завист, неразположение към някого, в духовния свят всичко това изчезва. В духовния свят извира само чиста, кристална вода. Там всички се обичат. Ако някой влезе в духовния свят с най-малка омраза към кого и да е, той веднага ще се види изоставен от всички и ще разбере, че всички хора са едно неразделно цяло. Щом изхвърли омразата от сърцето си, всички хора ще излязат вън от него, ще го заобиколят и ще му се радват. В духовния свят няма условия за омраза, няма условия за нищо отрицателно. Следователно, когато люби всички хора, човек се

намира в духовния свят. Когато мрази, той е на физическия свят. Обаче животът не седи в омразата, но в Любовта.

„Илия вече дойде.“ Докато не може да уреди материалните, физическите си работи, човек не може да уреди и духовните си работи. В този случай духовните му работи ще бъдат толкова объркани, колкото и физическите. Когато материалните работи на човека не са уредени, той започва да си служи с хитрини, дано някак ги нареди. Не успее ли и при това положение, той се отчайва от живота и търси причините за неуспеха си в обществения строй, в условията. Той изважда заключение, че за да нареди работите си на физическия свят, човек трябва да се огъва пред този, пред онзи. – Не, в огъването няма никаква философия, никаква наука. Не е мъчно човек да се огъне. Всеки, който харчи повече, отколкото силите му позволяват, той се огъва; който яде повече, отколкото трябва, той се разболява; който се хвърля отвисоко във водата, той непременно умира. Ще кажете, че рибата не умира. От каквато височина и да хвърлите риба във водата, тя няма да умре, защото знае да плава. Ето защо човек първо трябва да научи изкуството да плава и тогава да влиза във водата. Човек трябва първо да научи изкуството да хвърчи и тогава да прави опити да хвърчи из въздуха. Съвременният човек хвърчи из въздуха, но не тъй изкусно както птиците. Птицата никога не може да падне тъй главоломно, както човек пада от аероплан. Никога досега не се е чуло да стане някаква катастрофа с някоя птица при летенето й из въздуха, а при летенето на човека с аероплан, стават много катастрофи. Това показва, че в хвърченето на човека из въздуха липсва нещо. Това изкуство не е дошло още до своето съвършенство. Човек иска да завладее въздуха по механически начин. Съвременната наука не е дошла още до положение, толкова да намали те-

глото на човека, че като падне от аероплан да не се повреди. Възможно ли е това нещо? За онзи, който разбира законите на смаляването, това е възможно. За онзи, който не ги разбира, това е невъзможно. Той ще се качи на аероплан и при някаква повреда ще падне на земята и ще счупи главата си. След това ще дойдат свещеници да го погребват, да държат речи, че еди-кой си велик авиатор паднал на земята и пострадал. Не е положителна абсолютна наука тази, чиито изобретения убиват своите изобретатели. Съвременните учени и духовни хора знаят много неща, проповядват на хората, но като се намерят в трудно положение и те не могат да се справят. Много вярващи, много духовни хора, като се намерят пред последния час на живота си, и те се разколебават. И Толстой, със своята велика философия, на смъртното си легло се разколебал за момент, не могъл да си отговори какво ще стане с него. След смъртта си обаче веднага се почувствал доволен, че се освободил. Като се срещнал с един познат в невидимия свят, казал му е, че искрено желае хората да поумнеят по-скоро, да престанат войните и изтребленията между тях. Значи желанието на Толстой било да поумнеят хората.

Сега, като говоря за невидимия, за духовния свят, за мнозина това е terra incognita, някаква чужда, непонятна област или отвлечена философия. Не, това не е отвлечена философия, но въпрос на опит, въпрос на възприемане, разбиране и прилагане. Някои искат да знаят как трябва да се отнасят със своите заминали за онзи свят. Много просто. И със заминалите си ще се отнасяте, както с хората на Земята, които вие наричате живи. Когато искате да се срещнете с някое видно лице в държавата, в която живеете, или в друга някоя държава, вие отивате на самото място, давате картичката си да ви приемат и след като ви

приемат, започвате да се разговаряте. Същата процедура се извършва, когато искате да влезете в съобщение със същества от невидимия свят. Ако пожелаете, можете да се срещнете и с Толстой, да се разговорите върху известни въпроси. И в невидимия свят Толстой е видно лице. Той и в невидимия свят ратува за благото на хората, както е ратувал на Земята. Когато волът умре, в невидимия свят той ще бъде без рога, без копита, в съвършено друга форма, но пак ще има добро, търпеливо сърце, каквото е имал на Земята. Той там ще се застъпва за животните, да не ги измъчват. По това именно ще познаете, че на Земята е бил вол. Следователно благородното, което Толстой е проявил на Земята, ще го занесе в себе си и на онзи свят. Същото може да се каже за всички заминали души.

И тъй, най-главното, което се изисква от човека, е да има вътрешна връзка с Бога. Тази връзка не се прави само веднъж. Човек трябва да прави връзка с Бога всеки ден. Щом стане от леглото си, първата работа, която му предстои, е да направи тази връзка. Тя трае от изгряването до залязването на Слънцето, но при будно съзнание от страна на човека, за да не се прекъсне през деня. На другата сутрин той пак трябва да направи връзката си. Само по този начин човек ще придобие всичко, каквото Любовта може да му даде. Освен външно знание, човек придобива и вътрешно знание. Той придобива външно знание по външен път, а вътрешното – по вътрешен път. Вътрешното знание внася в човека сила, радост, мир, но външно не може да се предава. Как ще говорите на хората за Любовта, ако те я нямат в себе си? Както водата не се задържа в счупена стомна, така и Любовта не седи в пробито сърце. Ако Любовта влезе в пробито сърце, тя веднага ще изтече навън. Любовта търси здрави сърца. Когато някой се оплаква, че

не го обичат, това показва, че той налива Любовта си в пукнати сърца, вследствие на което тя веднага изтича навън. Хората се страхуват от Любовта; те казват, че са наплашени от нея. Защо се страхуват от Любовта? Любовта се отличава главно с две качества; тя всякога дава. Тя е извор, който непрекъснато блика, тече, на всички дава. Любовта дава много, взима малко. Второто качество на Любовта е, че дето влезе, тя разширява. Който не разбира това качества на Любовта, той започва да се плаши и бяга далеч от нея. Като дойде Любовта в човека, той трябва правилно да я възприеме, разбере и приложи, за да не се роди в него желание да вземе повече, отколкото може да обработи. Всеки трябва да взима от Любовта само толкова, колкото му е необходимо за дадения момент. Вземе ли повече, отколкото му трябва, той всичко ще изгуби. Когато друг някой взима повече от тебе, не внасяй в себе си мисълта, че на тебе се дава по-малкото, защото си неспособен. На всяко живо, на всяко разумно същество се дава толкова Любов, колкото може да възприеме и обработи. Усъмните ли се в този закон, вие сами се натъквате на страдания. Започне ли човек да се оплаква от живота си, това показва, че той е получил повече, отколкото може да обработи.

Следователно, за да не се страхува от Любовта, човек трябва да измени своето разбиране за нея, за Божественото начало в човека. Човек трябва да възприема, да разбира и прилага нещата правилно. Не възприема ли и не разбира ли нещата правилно, той неизбежно ще страда. Затова е казано в Писанието: „Илия вече дойде, и не го познаха, но сториха с него каквото щяха. Така и Син Человечески ще пострада от тях.“ Същото става и в домовете. Когато бащата дойде в дома си и не го познаят, и той ще пострада, и окръжаващите ще пострадат. Тъй щото, ако човек нареди вътрешните си

работи, той ще нареди и външните. Обаче, за да дойде до това положение, човек трябва да има духовно разбиране за живота. Без духовно разбиране на живота, той ще се натъква на големи противоречия. Не разбира ли нещата по духовен начин, никакви проповеди, никакви философии не могат да му помогнат. За да дойдете до духовното разбиране на нещата, вие трябва всеки ден да правите връзка с Бога.

Мнозина слушат какво говоря, но малцина разбират. Всичко това им се вижда невъзможно. Тогава аз се намирам в положението на човек, който ви предлага да си купите лотарийни билети, които са скъпи наистина, но обещават големи печалби. Най-малката печалба е от 800 000 лева, по-големите печалби са от един милион нагоре, до пет милиона. В тази лотария има много билети, които нищо не печелят. Всеки билет, който се възприема, разбира и прилага, той непременно печели; всеки билет, който не се възприема, разбира и прилага, той не печели. Най-малката печалба е от сто английски лири – сума, която донякъде може да осигури живота на човека.

„Илия вече дойде.“ Илия е дошъл в миналото някога, но не го познали. Сега въпросът се поставя другояче: Когато Син Человечески дойде на Земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората? Хората се спират пред този стих и се питат какво искал да каже Христос с тия думи? Те се оправдават с обществения строй, с църквата, с училищата, със семейния живот и казват, че не могат да излязат вън от условията на този живот. Те са прави, старото ще си върви по старому: старият обществен и държавен строй така ще си отиде. Волът ще умре като вол; човек – като човек. Старото не трябва да се стълкновява с новото. Новото ще се посади на ново място, при съвършено нови условия. Когато слезе на Земята, човек не влезе в стълк-

новение с животните. Той имаше свое определено място за живеене. По същия начин, когато новото дойде в света, няма да влезе в противоречие със старото. Когато Бог създаде Адама, Той го постави на специално място – в райската градина. Новият човек, който ще дойде на Земята, също така ще бъде поставен на специално място. Той няма да влезе в стълкновение със стария. Може ли малкото дете да влезе в стълкновение със стария човек? Детето излиза на двора, пее, играе, скача, а дядото седи вътре и почива. Като се наиграе, влезе вътре запитва дядото какво прави, иска ли нещо да му донесе и пак излиза на двора. Дядото седи и си казва: „Дано пак дойде детето, да ми донесе еднадве крушки, да наквася устата си.“ Детето е вън, дядото е вътре. Кой от двамата е по-свободен? – Детето е по-свободно от дядото. Дядото чете една книга и се възхищава от нея, от автора й, че много нещо знаел. Детето влиза в стаята при дядо си и казва: „Дядо, излез вън! Много е хубаво на двора: птичките пеят, цветята благоухаят.“ – „Така е дядовото. И аз едно време като дете играх и скачах, но сега съм стар, краката ми не държат.“

Кой е дядото в живота и кое – детето? Дядото представя Илия, който някога е слязъл на Земята. Сега той разгръща книги, чете и казва, че животът е тежък. Детето представя Син Человечески. Когато Син Человечески дойде на Земята, всички хора ще бъдат млади, в положението на децата, които ще излязат вън да пеят, да скачат, да играят – да славят Бога.

22. Беседа от Учителя, държана на 21 юли, 1929 г.
София-Изгрев

ЩО ТРЯБВА ДА РЕЧЕТЕ

„Духът ще ви научи в истия час,
що трябва да речете."
(Лука 12 : 12)

„Ще ви научи" – това е едно безлично изречение. – Защо? – Защото не се казва кой ще ви научи. Значи, за да бъде едно изречение пълно, то трябва да има подлог и сказуемо, да се знае кой върши действието. С други думи казано: за да бъде едно изречение пълно, между подлога и сказуемото трябва да съществува известно отношение, известно съпоставяне. Съпоставяне трябва да съществува не само между думите в изреченията и техните служби, но и между всички неща. С този закон именно се отличава разумният свят. Следователно трябва да се съпоставят всички думи в изреченията, всички числа в математиката, всички мисли, чувства и действия в живота на човека, всички идеи и т.н. Законът за съпоставяне на нещата не е произволен. Той е строго определен. Който разбира този закон, той съзнава, че неговите мисли, чувства и действия са резултат на мислите, чувствата и действията на възвишените същества. Те не са негови собствени. Този човек никога не може да каже за себе си, че така или иначе е помислил, или че това и онова е направил. Той знае, че пръв Бог е започнал да мисли, а после човек. Първо Бог е създа-

вал, а после човек. Ако Бог не беше мислил, човек никога не би могъл да мисли. Обаче не може да се каже обратното, т.е. че когато човек мисли, и Бог мисли. Майката влага своите качества в детето си, но не и обратното. Детето не може да вложи своите качества в майката. Само майката или бащата могат да кажат, че са вложили известна дарба, способност или известен талант в детето си, но детето не може да каже, че е вложило нещо в родителите си. Че това е така, може да се провери, да се подложи на опит.

„Духът ще ви научи, що трябва да речете.“ Как ще ви научи Духът? Представете си, че през малък, тесен отвор пущам само един светъл лъч и ви давам книга да четете. Вие взимате книгата, взирате се в нея, но не можете да четете, нищо не виждате. След това през този отвор пущам още един лъч. Взимате книгата в ръка да четете. Сега виждате по-добре, но още не можете да четете. Пущам още един лъч. Вие виждате вече по-добре, но едва можете да четете. Постепенно усилвам светлината, като вкарвам през отвора три, четири, пет, шест лъча. Вие започвате да четете по-свободно. Колкото повече светлината се увеличава, толкова по-добре виждате, толкова по-свободно четете. Кой ви даде възможност да виждате и да четете книгата: аз или светлината? За да виждате добре, за да разбирате книгата, която четете, три фактора взимат участие: първо – светлината, която разкрива нещата; второ – аз, който пущам светлината през отвора на вашата тъмна стаичка, като постепенно давам възможност на по-голям брой слънчеви лъчи да минават през този отвор; трето – разумното начало у вас, което прави известни съотношения или съпоставяния на нещата. Когато съпоставя явленията в Природата или в живота, човек трябва да се ръководи от своята разумност, да не прави криви изводи или заключения. За

пример някой казва, че еди-кой си го обичал. – Как позна-ва това? – По погледа. Този човек го гледал някак особено мило. Той вижда този мил поглед, а другите не го виждат. – Защо? – Защото той иска да вземе нещо от него. И вълкът поглежда мило към овцата, но не и към човека. От човека той се страхува, а от овцата не се страхува, лесно може да я задуши. Следователно мил поглед е онзи, който виждат всички хора и в който няма никакво користолюбие.

Като правят известни съпоставяния между явлени-ята в живота, мнозина ги намират за обикновени работи и се отнасят с пренебрежение към тях. Щом дойдат до ня-кои малки работи, те казват, че са обикновени неща, че не трябва да се занимават с тях. Всъщност малките работи са най-важни. Малките неща спъват човека. От тях зави-си щастието на човека. Който може да решава малки за-дачи, той ще решава големи. Като не разбират смисъла на малките величини в живота, хората се стремят към велики идеи, към големи постижения, вследствие на което всеки ден преживяват все по-големи и по-големи разочарования. Като дойде при тях някой тъжен, скръбен човек, те казват, че не могат да го приемат, защото са заети с велики работи, от които зависи щастието на цялото човечество. Занима-вайте се с велики работи, но не пренебрегвайте малките. Скръбният човек не иска много; той се нуждае само от ед-на-две утешителни думи. Ако стремежите и импулсите на всички хора са правилни, човечеството трябваше да бъде спасено досега. Всички хора, всички народи искат да спа-сят света, да спасят човечеството. Тъй, както хората искат да спасят света, той отдавна е спасен, но те трябва да се научат правилно да живеят, да ценят своето спасение. За пример лекарят спасява болния, излекува го, но ако не се пази, той отново заболява. Той започва да пие, да се удо-

волства, да ходи по цели нощи, докато съвършено изгуби здравето си. Той иска да покаже пред хората, че е герой, че от нищо не се страхува. Какво го очаква най-после? – Болест, безсилие, слабост, даже и смърт.

„Що трябва да речете.“ За да знаете що да речете, трябва да съпоставяте нещата правилно. При всяко съпоставяне на нещата се забелязват главно три момента: двата са обикновени, а единият е необикновен – от него зависи правилното разглеждане, правилното решение или заключение. Този момент зависи от разумността на човека. Докато не дойде до този момент, човек живее като всички хора. Той води обикновен живот. Виждате този човек, че яде, пие, ходи по кръчми и кафенета, за нищо не мисли. Обаче, като разглежда и съпоставя нещата, най-после той дохожда до разумното начало в себе си, и от този момент решава да живее добре. Следователно философията на живота се заключава именно в това, да дойде човек до необикновения момент в живота, до разумното начало в себе си, до познаване на същественото. Щом дойде до този момент, човек вече познава не само себе си, но и хората около себе си.

„Духът ще ви научи.“ Где е Духът? Духът не е нито вън от човека, нито вътре в него, а при това Той е в състояние да научи човека. Когато се казва, че Духът не е нито вън от човека, нито вътре в него, това подразбира, че Духът не се намира в човешкия свят. Той не може да се ограничи с човешките разбирания за живота и Природата. Човешкият свят съставя малка област от обширния свят, в който Духът живее. Физическият свят, в който човек живее, съставя малка част от духовния свят, а още по-малка от Божествения, вследствие на което не може да се каже, че Бог живее вътре или вън от човека. Никой не може да

определи мястото на Бога в Природата. Като разглеждате един часовник, вие не можете да кажете, че майсторът, който го е направил, е в самия часовник. Както и да наблюдавате часовника, вие не можете да кажете къде именно са скрити интелигентността, мислите, чувствата и постъпките на майстора, който го е направил. Въпреки това, по устройството на часовника можете да кажете каква интелигентност, каква мисъл, какви чувства и постъпки е имал майсторът, който е направил часовника. Това може да разбере само онзи, който познава законите.

Съвременните хора имат известни разбирания за нещата, които се отнасят за дадено време и за даден случай. За пример, официалната геометрия определя понятието за правата линия в смисъл на най-късото разстояние между две точки. Значи, между две точки може да се прекара само една права линия. Двете точки представят граници на правата линия. Това определение за правата линия се отнася само за даден случай. С други думи казано: между два бряга може да тече само една река. В геометрията е известно, че сама по себе си точката е несъизмерима. Обаче, щом се измерва правата линия, с нея заедно се измерва и точката. Следователно, може да се каже, че правата линия е измерение на точката. Колкото по-дълга е правата линия, толкова по-голяма е силата, която я образувала, и толкова по-дълъг е нейният път. Колкото по-къса е дадена линия, толкова по-малка е силата, която я образувала, и толкова по-къс е нейният път. Същото можем да кажем и за човека. Колкото повече е живял човек на Земята, толкова по-голяма е била неговата сила. Колкото повече разумни работи върши един човек, толкова по-голяма е неговата интелигентност. Колкото повече материал гори в огнището, толкова по-силен е огънят.

Това, което казвам за правата линия, за огъня, за водата, са обикновени работи, които не ви интересуват. От какви работи се интересуват съвременните хора? Те се интересуват от велики изобретения. Трима души седят един до друг и размишляват върху някакви въпроси. Те се запитват помежду си какви въпроси ги занимават. Първият казва: „Четох в един вестник, че в моретата и океаните имало четири милиона тона злато, и сега мисля да направя едно колело, с което да извлека всичката вода, за да извадя златото, което се съдържа в нея.“ Вторият казва: „Аз мисля върху това, какво колело да направя, посредством което да използвам грамадната водна енергия за осветяване на градовете с електричество.“ Третият казва: „Мисля да направя такова колело, посредством което да извадя всички риби от морето и да ги използвам за храна на цялото човечество.“ Кое от трите изобретения е най-важно? И трите изобретения са фантазии. Как е възможно човек да извади всичкото злато от океана или да впрегне всичката водна енергия на океаните и моретата, или да извади всичката риба от водите за прехрана на целия свят? Така си мечтае и младата мома. Тя седи у дома си облечена, причесана добре и си представя как царският син ще дойде при нея да я вземе за своя жена. Тя се усмихва самодоволно, представя си, че целият свят е неин, че има на разположение хубави дворци, автомобили, файтони, слуги и т.н. Като види, че седи без работа, майка й я побутне оттук-оттам, пита я какво се е захласнала, че никого не вижда наоколо си. – „Дойде ми една светла мисъл в главата и седнах да си помисля как мога да я реализирам.“ Другаде виждате втора мома, която си мечтае, че се е оженила вече за царския син, родила е син и дъщеря, които изгледала, възпитала и изучила добре. Трета мома пък си мечтае, че се е оженила за царския

син, отгледала децата си и сега вече може спокойно да си живее, защото има кой да я гледа, да се грижи за нея. Трите моми седят, мечтаят си, въртят колелетата, но въпреки техните изобретения животът не върви в естествения си път. Първото колело се върти от осем хиляди години насам и е могло да изкара от водите едва около сто милиарда злато. Това е всичкото богатство, с което светът разполага. Второто колело е успяло да впрегне част от енергията на водите, с които движи параходи, автомобили и др. Третото колело създало хамбари за жито, складове за риби, с цел да се изхрани цялото човечество. Тия колела не са илюзии, те непрекъснато работят за да подобрят условията на живота. Съвременните хора имат на разположение и светлина, и топлина, и жито, и храна – едно не им достига: щастието не е между тях. Сегашните хора отричат щастието, наричат го илюзия. – Не, щастието е идеал, към който цялото човечество се стреми. Ако човек не може да постигне щастието, той сам е виновен за това. Кой е виновен, че певецът не взима правилно тоновете? Всеки тон може да се изпее правилно, но ларинксът на певеца трябва да бъде нагласен по всички правила на музиката. Когато музикантът не пее, както трябва, това показва, че той не е много отзивчив по отношение на тоновете, не знае правилно да ги възприема и прилага, нито знае законите на музиката.

Днес всички хора говорят за идеален живот, но в края на краищата казват, че този живот е постижим. Ние пък поддържаме, че идеалният живот е постижим. Изобщо, всички идеални неща са постижими. Мнозина казват, че идеалните неща в живота са илюзии, фантазии, пред които човек не трябва да се спира. Каква по-голяма илюзия от смъртта? Срещате един тъжен, скръбен човек. Защо е тъжен? – Защото баща му умрял. На другия ден го срещата

весел, разположен. Защо? – Защото му съобщили, че баща му не е умрял. Каква радост, какво щастие е това, което ту се явява, ту изчева? Само положителното, само реалното носи щастие. Щастието се заключава в малките работи. Щастието се определя от разумното съпоставяне на нещата. Какво щастие можете да изпитате, ако при влизането си в родния си град срещнете човек, който ви показва пътя за влизането в този град? Никакво щастие няма да изпитате. – Защо? – Защото вие познавате всички кътчета на този град. Обаче, ако сте се изгубили в една гъста гора и срещате човек, който ви показва пътя да излезете от гората, вие ще изпитате голяма радост, ще се почувствате един от най-щастливите хора в света. Докато се стремите към Божественото свят, трябва да знаете, че всичко, каквото срещате на пътя си, има отношение към вашия живот. Дали съзнавате това, или не го съзнавате, не е важно. Ако го съзнавате, ще се ползвате от всичко; ако не го съзнавате, ще търсите щастието, спасението извън вас. Следователно, търсете спасението си в Бога. Къде е Бог? – Бога ще намерите в Божественото начало у всеки човек, а Божественото начало, това е благородното, възвишеното у човека. Има моменти, когато Божественото се проявява и у животните.

Един човек минава през една гора. Дигнал глава нагоре, едва пристъпва, съзнава достойнството си като човек. В това време една мечка се изпречва на пътя му. Той се уплашва и от страх не знае какво да прави, накъде да бяга. Като го видяла, мечката започнала да го плюе, но не го нападнала. Защо го плюла мечката? Тя искала да подчертае неговата неразумност. Ако беше разумен човек, той нямаше да ходи тъй захласнат из гората, но отдалеч още щеше да се отбие от пътя си и да остави мечката с мечета свободно да минат. Ще кажете, че мечката е постъпила много

жестоко, по животински, като си е позволила да плюе човека. Кой е постъпил по-неправилно, това е въпрос. Какъв човек е този, който насочва пушката си срещу мечката и я убива? Каква култура е тази, която си служи с убийство? Разумният човек се учи от всичко. Като види, че някой убива животно или човек, той веднага изважда някаква поука за себе си. Като се учи от постъпките на хората, разумният събира ред опитности в живота, които осигуряват щастието му. Ако човек не се учи от постъпките на другите хора, той сам създава нещастието си.

И тъй, колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова по-големи са възможностите да бъде щастлив. Ученикът трябва да бъде всякога буден. Един човек седи в стаята си и чете. В това време една муха бръмчи около него и го безпокои. Той не се запитва защо мухата бръмчи. След малко повдига главата си нагоре и вижда, че мухата се оплела в паяжината на един паяк, който се готви да я изяде. Човекът поглежда към мухата, после към паяка и казва: „Нека я изяде паякът. Това е негова работа. Затова именно той е направил паяжината си, да лови мухи и да се храни с тях. Бог го е създал, и Той ще го съди. Не е моя работа да му преча да лови мухи и да се храни с тях.“ Според мене тази философия не е на място. Това говори за човешкото нехайство. Човек, който има будно съзнание, не трябва да позволява на паяка да върши престъпления в неговата стая. С мисълта си той трябва да въздейства на паяка да не върши престъпления. Паякът е така нагоден, че дълго време може да прекара без храна. Ако паякът не го послуша, той има право да развали паяжината му и да го изхвърли вън. Когато паякът е вън, далеч от окото на човека, той е свободен да прави каквото иска. Той сам ще носи отговорност за своите постъпки. Остане ли равнодушен към постъпките

на паяка, човек ще носи отговорност за своето нехайство. От неговото нехайство ще пострадат хиляди хора. Един ден той ще плаща за страданията на своите братя.

Които не разбират този закон, те лесно ще се оправдаят като виждат, че паякът прави паяжината си, за да лови мухи и да се храни с тях. – Не, първоначално паяжината има съвсем друга цел. От паяжината на паяка хората изучавали как е бил създаден светът. Първоначално е съществувал само един център и постепенно са се създавали различни светове, които са се движили около този център. Учените, които разбирали това нещо, използвали паяжината на паяка за разни изчисления около създаването на света. Обаче сегашните учени изгубили това знание, вследствие на което паяжината няма вече онова значение, което някога е имала. Като няма онова велико предназначение, каквото е имала в миналото, днес паяжината служи на паяка изключително за ловене на мухи. Като хване някоя муха в паяжината си, паякът й казва: „Ела при мене да ти предам една лекция за създаване на света.“ Щом започне да предава лекцията, той изпраща мухата на онзи свят, да провери всичко онова, което й говорил.

Сега, като слушате тия работи, ще кажете, че не са верни. Ще ви се види чудно как е възможно между паяжината на паяка и създаването на света да съществува известно отношение. Често между някои явления в живота или в Природата, съвършено случайни и независими едни от други, съществува известно съотношение. За пример, двама студенти, добри приятели, следвали едновременно в един университет. Като наближило време за изпит, те се уговорили да си подсказват, но мълчаливо само с известни знаци. Един от професорите, при когото трябвало да се явят на изпит, бил много строг. Много от студентите, които

се явили при него преди двамата приятели, пропаднали на изпита. Когато един от приятелите се явил на изпит, другият влязъл в аудиторията да слуша как професорът изпитва. Когато приятелят му започнал да отговаря на зададения от професора въпрос, вторият, който слушал, започнал да се почесва по главата, според предварително условените между тях знаци. Професорът забелязал, че когато студентът, който седял на чина и слушал как другарят му отговаря, се почесвал, последният давал добри отговори. Защо става това, той не знаел, но забелязал известно съотношение между отговорите на изпитвания студент и почесването на другия по главата. С почесването по главата си, което единият от приятелите правил, умът на втория се прояснявал и той отговарял добре на зададените въпроси. Двамата студенти си послужили с някои условни знаци и по този начин взаимно си помогнали. Които не разбират значението на условните знаци, те ще кажат, че това е някакво съвпадение. Това, което за някои хора представя съвпадение, за двамата студенти представяло условни знаци. Следователно това, което хората наричат съвпадения, не е нищо друго, освен условни знаци, с които някои същества си служат. Когато някой се почеше отгоре по главата, това напомня за съществуването на Великия Божи закон, който не трябва да се престъпва. Престъпи ли човек този закон, нещастията ще го следват. Ако човек се почеше отзад по главата, това показва, че не трябва да мисли много. Както и да се почеше човек, ако разбира тия движения, той ще намери в тях известен смисъл.

Съвременните хора са изгубили смисъла на движенията, вследствие на което не могат правилно да ги използват. Няма човек в света, който като се е почесал по тила, да не е обезсмислил живота си. За да разберете смисъла на

движенията и да се ползвате от тях, правете наблюдения как се отразяват различните движения върху психиката ви или върху състоянията ви. Значението на движенията може да се забележи главно при случаи, когато човек е в лошо разположение на духа. Вземете една тетрадка и като направите едно или друго движение, или почесване по главата, или тялото си, записвайте как се отразява това движение върху разположението ви. Ако разположението ви се измени и се почувствате добре, ще знаете, че еди-кое си движение или почесване е правилно. Във всяко правилно движение действат разумни сили.

Мнозина разглеждат движенията като несъществени процеси в живота на хората, вследствие на което не им отдават нужното внимание. Те не са прави. Движенията имат свой дълбок, вътрешен смисъл, заради което трябва съзнателно да се изучават. Следователно ние различаваме два вида процеси: механически или несъзнателни и съзнателни. Като наблюдавате хората, ще видите, че мнозина от тях нямат установен поглед. Като ви погледне някой, виждате, че погледът му блуждае. По погледа ще познаете дали даден човек мисли, или не. Ако мисли правилно, той е човек; ако не мисли, а чувства само, това показва, че в този човек преобладава животинското. Обаче можете да срещнете човек, у когото погледът е отправен нагоре, към великото и възвишеното в света. Този човек е развил в себе си Божественото. Следователно по погледа можете да познаете кое в човека преобладава: животинското, човешкото или Божественото. Ако в него се изявява Божественото начало, този човек може да се нарече Син Божий. Що е животно? – Животно е това, което не разсъждава, но върви по пътя на своите чувства. Що е човекът? – Човек е този, който мисли, който върви по пътя на мисълта. Що

е ангелът? – Ангелът върви по пътя на вечната светлина. Какво представя Синът Божий? – Синът Божий върви по пътя на необятната Божия Любов.

„Духът ще ви научи.“ Когато ви поставят на известни изпитания, изкушения или лишения, Духът ще ви научи що трябва да речете, за да издържите изпита си. Мома обича един момък. Това е изпит за момата. В същото време друга мома се влюбва в този момък. Първата мома се нахвърля върху втората, започва да й се сърди, как смее тя да обича нейния възлюбен. Тя счита момъка за нейна собственост. Това е ревност, която разваля отношенията между младите. Как трябва да постъпи младата мома и какво трябва да рече на другарката си, която обича нейния възлюбен? Тя трябва да й каже: „Ако моят възлюбен те обича, аз го отстъпвам и съм готова да гласувам за тебе.“ И другата мома трябва да каже същото. Каже ли и тя същото, въпросът е решен. Защо трябва тези моми да се карат, да делят момъка помежду си? Хората казват, че момъкът трябвало да избира момата. – Не, никой никого не може да избере. Когато два вола се впрегнат на работа, кой ги избира? Когато две струни се поставят на цигулката, кой ги обтяга? Когато срещнете дама облечена с хубава, модерна рокля, кой я облича? Ще кажете, че тя сама се е облякла. – Не, модата е заставила тази дама да се облече така. И след всичко това ще се говори за свобода на волята.

Какво нещо е свобода на волята? Само онзи човек има свободна воля, който носи Любовта в себе си. Който няма Любов в себе си, той не може да бъде свободен. Ние съпоставяме свободата с Любовта. Значи, свободата седи в Любовта. Свобода без Любов не съществува. Любовта трае само един кратък момент, а не часове или дни, както някои мислят. В този момент именно човек се запалва

и започва да свети. – Кой го запалва? – Запалва го едно същество, но кое е то, никой не го вижда. Щом запали човека, това същество веднага се скрива някъде и започва отдалеч да измерва каква е температурата на неговата Любов. Като започне да гори, човек казва: „Не зная какво стана с мене, но сърцето ми гори. Влюбил съм се някъде.“ Когато сърцето на момъка гори, това не показва още, че той люби. Момата, която е предмет на неговата Любов, първоначално е мълчалива, скромна, нищо не иска. Обаче, ако той за момент само забрави за нея, тя веднага започва да му изрежда какво иска да й купи. Той се чувства щастлив, че тя иска нещо от него, и веднага изпълнява желанията й. Отначало тя иска дребни, малки работи от него, после – все по-големи, докато един ден иска той да пожертва живота си заради нея. Колкото повече желанията на неговата възлюбена се увеличават, толкова повече и огънят му се увеличава. Не се ли увеличава огънят, Любовта е слаба. Докато огънят между две любещи същества се увеличава, те са подложени на наблюдение, на измерване температурата на техния огън. От този огън именно може да се заключи какво горение става, пълно или непълно, съществено или несъществено.

Какво нещо е Любовта? Любовта носи безсмъртие, здраве, щастие; Любовта носи богатство, слава и почести; Любовта включва в себе си интелигентност, разумност, мекота. Изобщо, каквото човек пожелае, ще го намери в Любовта. Любовта включва в себе си всичко красиво и възвишено. Въпреки това всеки се оплаква от Любовта. Всеки казва, че сърцето му изгоряло от Любов. Един дядо се разговарял с един момък: „Синко, любил ли си? Ако не си любил, пази се от Любовта. Опасно нещо е тя. Досега три пъти съм любил, но сърцето ми е вече изгоряло.“ – Не

е достатъчно човек само да гори, да се превърне на въглен, но той трябва съвършено да изгори. Който е горял от Любов, но не е доизгорял, той трябва отново да се запали, да изгори напълно. Тъй щото и за дядото има възможност да гори и четвърти път, докато напълно изгори. Колкото и да се оплаква от Любовта, щом му кажете, че може да залюби някоя млада мома, той веднага се изправя, усмихва се и казва: „Божия работа е това.“ – Наистина и това е Божия работа. Щом дядото е готов и четвърти път да люби, това показва, че не е разбрал Любовта, както трябва. Дядото продължава да разправя, че когато се влюбил за пръв път, бил много неопитен. После поумнял малко, но все още не е достатъчно умен. Много още има да учи от Любовта.

Съвременните хора говорят за Любовта, но внасят в нея качества, каквито тя не съдържа. Когато Любовта посети човека, тя внася в него мекота, разширение и светлина. Това осмисля живота на човека и той се ободрява, става смел и решителен и започва да се проявява, да вижда, че от него може да излезе нещо. В Любовта има само една опасност, да не се привърже човек към една форма и с това да изопачи чувствата си. Щом чувствата на човека се изопачават, той се подава на низши влияния, вследствие на което Любовта го напуща. За да не дойде до това положение, човек предварително трябва да се пречисти, да освободи ума, сърцето и душата си от наслояванията на своето минало. Истинският човек е извън ума и сърцето си. Той живее в душата си, която има правилни разбирания за Любовта. Който живее в душата си, при пръв поглед още той може да познае у кого преобладава животинското, у кого – човешкото, у кого – ангелското и кой човек е истински човек, т.е. Син Божий. Когато животинското в човека има предимство, той трябва да мисли, за да мине в човешкото.

Ако иска да се качи на по-високо стъпало, в положението на ангел, човек трябва да ходи в пътя на светлината. Ако иска да се качи на още по-високо стъпало, да стане Син Божий, човек трябва да следва пътя на Любовта. Любовта е основа на Божествения свят, но без нея не може нито човешкият, нито ангелският свят. Дръжте тази идея в ума си, ако искате да се повдигнете. Днес всички хора търсят Любовта в разни форми. Те са я търсили в миналото, но ще я търсят и в бъдеще. В миналото старите алхимици са я търсили под названието „жизнен еликсир" – носител на Вечния Живот. Това не е нищо друго, освен Божията Любов. Следователно всеки, който търси Божията Любов, той е алхимик. Щом се домогне до тази Любов, той става безсмъртен. Да вярва човек в Бога и да Го люби, това не е обикновена Любов. Това е една от задачите на Вечния Живот.

И тъй, когато се говори за Любовта, за Бога, това подразбира възвишен, а не обикновен живот. Който не е намерил Бога и не е разбрал Любовта, той не може да разбере и живота. В такъв случай, той е осъден на раждания и прераждания, докато един ден дойде до положение да разбере Любовта и познае Бога. Който познава Бога и разбира Любовта, той разбира не само физическия свят, но и всички останали светове, които може да посещава, както прави посещенията си на хората на Земята. Той лесно излиза от тялото си, прави обиколките си и, когато пожелае, отново се връща на Земята. Той може да се разговаря и с човеците, и с ангелите, и със Синовете Божии, защото знае техните езици. Днес всички хора се стремят към Небето, но не знаят небесния език. Ако мислят, че могат да говорят на български, на френски, на немски, на английски или на друг някакъв език и да ги разберат, те се лъжат. Който

отива на Небето, той трябва да знае небесния език. Затова именно апостол Павел казва: „Ако говоря на человечески и на ангелски езици, а Любов нямам, т.е. не зная Божия език, нищо не съм. Или, ако зная всички тайни под Небето, а нямам Любов, нищо не съм.“ Зад всички тайни седи Божественото начало.

„Духът ще ви научи, що трябва да речете.“ Слизането на Духа върху човека е само момент. Духът слиза върху човека, когато се намира в най-голяма скръб, страдание или мъчнотия. Щом Духът го озари, в съзнанието му проблясва светлина, и той вижда нещата ясно. Духът, който посещава човека от време на време, е подобен на искра, която поддържа свещения огън на човешката душа. Без тази искра този огън е осъден на изгасване. Когато се казва, че трябва да любим Бога, ние имаме предвид силата на Любовта. Дето е Любовта, там смъртта отстъпва. Дето е Любовта, там всичко отрицателно изчезва. Любовта не знае какво нещо е страдание, сиромашия, болести, грях, невежество, безсилие. Обаче безлюбието познава тия неща. Следователно, когато Духът или Любовта посети човека, той минава от смърт в живот, от човешкото в Божественото. Като се движи между тези два полюса, той ще намери Истината. Истината е граница между смъртта и живота, между човешкото и Божественото. Моментът, в който човек минава от човешкия в Божествения свят, не се забелязва. Който живее в безсмъртието, той минава между хората незабелязано, като обикновен човек. Обаче тъкмо се разговаряте с него, той изведнъж изчезва пред очите ви. Къде е отишъл, не знаете. В това отношение той минава между хората за привидение. Като не могат да си обяснят това явление, хората казват, че Божественият свят представя някаква илюзия или фантазия. Всъщност хората

на Земята живеят с фантазии, с илюзии, а Божественият свят представя нещо съществено, реално. Като умре някой от вашите ближни, вие казвате, че той отишъл на онзи свят, при Бога. Къде е онзи свят, не знаете. Къде е Бог, не знаете. Как можете да говорите за неща, които не знаете? Какви по-големи илюзии може да има от тези? Когато говорим за Бога, ние разбираме онази малка, но постоянна светлинка в съзнанието ни, която никога не загасва. Тя постоянно свети. Дали човек преживява съмнения, колебания, отчаяния, тази малка светлинка в съзнанието му постоянно свети и го напътва, коригира действията му. Тази светлина представя Божественото начало у човека. Когато не е в съгласие с Божественото в себе си, човек изпада в големи противоречия и страдания. Щом е в съгласие с Божественото начало в себе си, животът на човека е в пълна хармония. Трябва ли човек да въстава срещу Бога? Трябва ли той да коригира Неговите действия? Дойде ли до Божиите работи, човек трябва да знае, че Бог е промислил за всичко и е наредил нещата правилно и хармонично. Следователно на човека не остава нищо друго, освен да изпълнява волята Божия и да следва пътя, който Бог отначало още му е начертал.

Съвременните хора се намират в постоянни противоречия, благодарение на разочарованията, които срещат в своя път. Противоречия съществуват и в домовете, и в училищата, и в науката, и в религията. Кога хората ще се освободят от противоречията? – Когато намерят Истината. Влизате в едно семейство, но чувате, че мъжът и жената се карат. – Защо се карат? – Защото мъжът бил милосърден, обичал да дава на бедни повече, отколкото трябва. Като не може жена му да го убеди в това, че не трябва да разпилява толкова много пари, синът и дъщерята започват да му правят бележки, да не дава големи помощи на сиромаси, за да

не лиши тях от средства за живеене. Ако не вземе тия думи във внимание, най-после идат родните да го съветват, първо да мисли за семейството си, а след това за ближните си. Ближните му намират, че е тръгнал в крив път. – Какво криво има в човека, когато върши волята Божия? Каква вина има реката, която излиза от голям извор и криволичи на много страни? Изворът ли съдържа реката, или реката – извора? Щом изворът включа в себе си реката, той има право да раздава от изобилието си на всички. Реката пък трябва да се влее в океана.

Следователно задачата на всички хора е да се слеят с Бога. Какво разбирате под думите „сливане на човека с Бога?" Да се слее човек с Бога, това значи да придобие той реалността.

Съвременните хора живеят в нереалността, вследствие на което са изложени на страдания, на сиромашия и болести. Понеже не са доволни от живота си, те искат да напуснат Земята и да отидат на Небето, там да намерят щастие. Това е неразбиране на живота. Хората търсят щастието на онзи свят, без да знаят, че там има ангели, които са нещастни. Те не смеят да се оплачат, не смеят да кажат, че са нещастни. – Защо? – Защото там цари вечна хармония. Те са нещастни, защото искат нещо, което на Небето не могат да намерят. Като гледат живота на хората, тия ангели пожелават да бъдат на тяхно място. Обаче, щом слязат на Земята, те започват да страдат, че са напуснали своя широк свят и са дошли в света на ограниченията. Те отново започват да мислят за онзи свят. Ограничението на Земята се дължи на безлюбието на хората. Свободата в онзи свят се дължи на Любовта, която съществува там. Всяко живо същество първо трябва да опита ограничението, за да разбере свободата. Всяко живо същество трябва да мине през

противоречията. Противоречията са задачи, които трябва да се разрешат. Няма по-голямо благо за човека от това, правилно да разрешава задачите на своя живот. Сиромах си – това е задача; грешен си – това е задача; праведен си – това е задача. Когато греши, човек губи капитала си; когато става праведен, той намира изгубения си капитал и започва да мисли, къде да го вложи.

Мнозина казват, че грях не съществува в света. – Не, грехът, съществува, но хората трябва да бъдат разумни, да не правят грехове. Много кладенци съществуват в света, но човек трябва да ги запушва, никой да не пада в тях. Всяка грешка, която човек прави, представя изкопаване на нов кладенец. Всяко изправяне на погрешката е запушване на един кладенец. Оттук вадим заключение, че всяко нещо, което Бог е създал, има свои далечни причини. Защо съществуват долините и планините, това и учените хора даже не знаят. Те знаят само как и кога приблизително са били формирани, но не знаят причините за създаването им. Защо е създаден човекът, и това не знаят. Ако човек разбираше естеството си, ако знаеше защо е създаден, ако знаеше мерките, по които е създаден, той би могъл сам да си предскаже какво му предстои да мине в живота. Мерките, по които е създаден човек, показват какво може да постигне той в сегашния си живот. Едни от тия мерки са ирационални числа, а други – рационални. Че наистина мерките определят характера на човека, виждаме по езика, с който хората си служат. За пример, често се казва: „Дълга е ръката на този човек.“ Това показва, че този човек обича да краде. За друг казват, че има малка глава. Малката глава има отношение към тялото или към мозъка на човека. Когато кажат за някого, че има лукова глава, това подразбира човек с малка интелигентност, със слаба умствена деятелност.

Изобщо, като погледнете човешкото тяло и удовете му, смело можете да кажете, че няма нищо скрито-покрито в Природата. Без да разбира какви трябва да бъдат мерките на нормалния човек, някой погледне очите, ушите, носа, устата си и намира, че не са хубави, не е доволен от себе си. Той погледне ушите си, вижда, че са малки и казва, че не е доволен от тях. По ушите на човека може да се определи колко години ще живее, каква е неговата интелигентност, каква е неговата честност. Всичко това се определя по извивките на ухото. Всеки човек има специфично ухо. Не само отделният човек, но и всеки народ има специфично ухо. Като разгледате ушите на всички народи, ще имате представа за цялото човечество. Когато ухото на човека е нормално, и чувствата, и мислите му са нормални; ако ухото му не е нормално, чувствата и мислите му са ненормални. Ухото представя плоскост, върху която светлината пада под различни ъгли; тя се отразява, пречупва по различни начини, от което зависят възприятията на човека.

И тъй, от ъглите, под които падат слънчевите лъчи върху човешкото ухо, както и върху целия човешки организъм, зависи използването на тия лъчи. Когато иска правилно да използва слънчевите лъчи, човек трябва да изложи гърба си под известен наклон. Измени ли този наклон, той няма да се ползва от разумните лъчи на Слънцето. Той ще се пече, ще чернее на Слънцето, но няма да се свърже с неговите разумни, интелигентни сили. Като говорим за Слънцето, ние нямаме предвид само физическото Слънце, но и духовното Слънце, като проява на интелигентни, разумни сили, като проява на същества, носители на Любов и Мъдрост. Когато казваме, че Слънцето е носител на живота, ние имаме предвид духовното Слънце. В бъдеще, когато хората съзнаят това, ще се лекуват само със слън-

чевите лъчи. Те ще знаят кои лъчи срещу какви болести и недъзи могат да се използват. Бъдещите майки ще лекуват и ще възпитават децата си изключително със слънчевите лъчи. Те ще знаят кои лъчи срещу какви болести и недъзи могат да се използват. Бъдещите майки ще лекуват и ще възпитават децата си изключително със слънчевите лъчи. Днес майките лесно се оправдават за лошите постъпки на децата си. Като проявяват известни слабости, те казват: „Деца са, глупави са още.“ Често техните деца влизат в чужди бостани и късат зелени дини, пъпеши. Като ги разрежат, виждат, че са зелени и ги хвърлят настрана. Сърдят се на децата, че правят пакости, като късат преждевременно плодовете, а те сами правят същите погрешки; те преждевременно откъсват своите хубави желания и ги захвърлят настрана. По този начин те спират развитието си. Като срещнат известни спънки при реализиране на своите желания те казват, че желанията им са непостижими, че идеите им не могат да се реализират и т.н. – Не, за разумния човек всичко е постижимо. Той живее в Божествения свят и прилага Божествените закони. В този свят всичко е постижимо. Когато иска да влезе в Божествения свят, той трябва да постави десния си крак напред. Влезе ли с левия крак напред, ще го спрат още пред прага. Който влиза с левия крак в Царството Божие, той нищо не може да постигне. Влезе ли с десния крак в Царството Божие, всичките му работи ще вървят добре. Оттук можем да извадим следното заключение: всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие, които нямат за основа Любовта, се считат за престъпления. Ето защо, каквото мисли, чувства и върши човек, всякога трябва да е подтикнато от Любов. Всичко, което Любовта прави, е добро; всяко нещо, което не е направено с Любов, не е добро. Затова апостол Павел каз-

ва: „Ако говоря с человечески и ангелски езици, а Любов нямам, нищо не съм.“

В света съществуват два вида хора: едни, които служат на Бога с Любов, и други, които служат на Бога без Любов. Първите работят по закона на Любовта, а вторите – по закона на страха. Дето е страхът, там е безлюбието. Щом страхът изчезне, веднага Любовта дохожда. Христос казва: „Духът ще ви научи що трябва да речете.“ – Кога идва Духът? – Духът може да дойде всеки момент у човека, без той да го очаква. Първото условие за идване на Духа у човека е той да се е освободил от страха. Когато Духът дойде, човек трябва да има готовност да направи всичко, каквото Той му рече. Духът влиза в хора с чисти умове и сърца, които могат да отправят към човека чист, безкористен поглед. Казвате за някой човек, че има игриви очи, а за друг- че има примрежен поглед. И двата погледа не са добри. Пепелянката има примрежен поглед, като че не вижда, но тя може крадливо да издебне човека и да го клъвне.

„Духът ще ви научи що трябва да речете.“ За да може Духът да дойде у човека, той трябва да има будно съзнание. Будно е съзнанието на човека, когато не греши. Грехът прекъсва съзнанието на човека и по този начин внася мрак в него. Щом доброто влезе у човека, съзнанието му отново светва и връзката на човека с Бога се възстановява. Усъмни ли се човек в Бога или в пътя, по който върви, съзнанието му отново се прекъсва. При най-малкия неуспех в работите си, човек започва да се съмнява дали е в правия път, или не. Щом се усъмни в пътя, по който върви, това показва, че той е изгубил Истината в живота, а с нея заедно е изгубил и свободата си. – „Покажи ми правия път и ме убеди, че като вървя в него, ще бъда добре.“ – Няма какво

да те убеждавам, нито доказвам. Предлагам ти една чаша вода от тази, която пия, и казвам: Заповядай, пий от тази вода и после се произнеси. – Какво е твоето мнение за тази вода? – Каквото и да мнението ми, то се отнася до мене. Що се отнася до тебе, като пиеш от тази вода и я опиташ, тогава ще имаш думата. Като опиташ водата и придобиеш здраве, и двамата ще се разберем. Когато двама души едновременно разберат Божия закон, те не се питат как са го разбрали, но започват да го прилагат в правене на добро. Какво значи двама души едновременно да правят добро? Това подразбира и двамата да се превърнат в котли, в съдове за носене на чиста, хубава вода. След това ще дойде красивата мома, ще тури котлите на кобилицата си и ще отиде с тях до извора, да начерпи от него чиста, кристална вода. Момата, която е турила на рамото си кобилицата с двата адепти, превърнати в котли, има висок идеал в себе си. Адептите са се превърнали в котли с единственото желание да изпълнят волята Божия. – Кога се превръщат на котли? – Когато свършат мисията си, за която са слезли на Земята. Кой как види красивата мома с тия котли, спира се да я гледа, да се радва на хубавите й котли. Заедно с водата тя носи щастие на хората. Който няма такива котли, той е за съжаление. Всеки дом, всеки човек трябва да носи в себе си такива котли, чрез които да раздава живот, щастие на своите ближни.

„Духът ще ви научи.“ – На какво? – На онази дълбока мисъл, че всичко, което Бог е определил да стане, е добро. Като мислите така, вие ще приемете нещата с отворени сърца, ще примирявате противоречията в живота си и на всичко ще се радвате. Разумният осмисля и Любовта, и омразата, и греха. Той никого не мрази; той грях не прави, но от всичко се учи и помага на ближните си. Мнозина искат

да знаят какво ще стане с тях, след като придобият съвършенство. – Много просто - котли ще станат. За обикновения човек думата „котел" е обикновено нещо, но за адепта тази дума съдържа нещо велико. За българина думата „лъв" е нещо физическо, животното лъв; за англичанина обаче, същата дума предизвиква трепване. Той разбира, че се говори за нещо възвишено, велико. На английски думата „лъв" означава Любов. Англичанинът разбира тази дума по-добре от българина. Българинът я туря като символ за сила на знамето си, а англичанинът – в сърцето си. Следователно, разбирайте Любовта по английски, а не по български, т.е. дръжте Любовта в сърцето си, а не на знамето си, всички да я виждат.

23. Беседа от учителя, държана на 28 юли, 1929 г.
София-Изгрев

КОЙТО СЛУША МОИТЕ ДУМИ

„Всеки, който слуша тези мои думи и ги прави, ще го уподобя на човек разумен, който е съзидал къщата си на камък.“

(Матей 7 : 15)

„Който слуша моите думи.“ Слушането представя едно от големите изкуства в живота. Правилното слушане се определя от това, как човек поставя ухото си. Умният човек поставя ухото си за слушане по един начин; глупавият – по друг начин. Когато наблюдавате човека, веднага можете да познаете правилно ли слуша той, или не. По линиите, по формите на човешките постъпки можете да познаете какъв е човекът. Същото може да се каже и за слушането. По слушането на човека, по ъглите, образувани от поставяне на ухото, можете да познаете какъв е даден човек. Външната страна на човека определя неговата вътрешност. Това показва, че между външния и вътрешния свят има известно съотношение. Обаче кой свят е външен и кой вътрешен, това не е точно определено. – Защо? – Защото светът, който ние наричаме външен, за едни същества е вътрешен, а вътрешният – външен. Това зависи от степента на човешкото съзнание, или от степента на Божественото съзнание в човека. Що се отнася до човека, за

него е необходимо понякога да се движи и в двата свята – и във външния, и във вътрешния, т.е. в света на формите и света на съдържанието.

„Който слуша моите думи.“ Всички хора слушат, но всички еднакво не разбират. Двама души слушат едно и също нещо: единият разбира едно, другият – друго. Това зависи от чувствата и способностите на човека. Кой каквото си мисли, това слуша. Един селянин среща съседа си, който се връща от града и го пита: „Къде си ходил дядо?“ – „Купих си калпак.“ – „Къде си ходил?“ – „Добър или лош, купих го вече.“ Единият пита едно, другият отговаря друго. Разбраха ли се тези хора? – Горе-долу се разбраха. Единият иска да му се отговори направо, категорично, а другият му отговаря така, че изключва въпроса на първия. За първия е важно да знае къде е ходил съседът му. За втория е важно, че си е купил калпак. Срещате някого и го питате къде е ходил. Той ви отговаря, че е ходил на черква. Кое е по-важно: ходенето на черква или слушане на това, което се говори в черква. Когато някой казва, че е ходил на черква, това е все едно, когато някой казва, че трябва да си поживее малко. Обаче има обикновено живеене, има и дълбок, вътрешен живот. Да разбере човек вътрешния смисъл на живота, това значи да съпоставя нещата правилно. Следователно онзи, който слуша Христовите думи и ги прави, само той може да се уподоби на човек, който е съзидал къщата си на камък. В Писанието е казано още: „Съзиждайте се като тела духовни, като живи камъни.“ Учените разглеждат камъните в Природата като мъртви тела, а Писанието ги счита за живи тела. Значи, има мъртви камъни, но има и живи камъни. Писанието си служи с всичко, което съществува в Природата, като условия за уподобяване, с цел духовните неща да станат понятни за човешкия ум.

„Който слуша моите думи.“ От слушането зависи развитието на човешкия ум; от слушането зависи успеха или неуспеха в живота на човека. От вътрешното слушане зависят много работи. След като се домогне до това слушане, човек пристъпва към третата фаза на слушането, да приложи това, което е слушал. Ако ученикът по цигулка слуша как учителят му свири, а съм не се упражнява и не прилага, той нищо няма да постигне. Да слушаш само, без да прилагаш каквото си слушал, това е първата фаза на слушането. Ученикът трябва да слуша как учителят му свири и веднага да приложи това, което е научил. Този е правият път за създаване на връзка между ученика и учителя. Този е пътят, по който ученикът може да дойде до положението на истински музикант. Успехът на ученика зависи от начина, по който слуша. Има ученици, които още при първото отиване при учителя по музика, започват да си въобразяват, че ще станат велики музиканти, че хората ще се стичат да ги слушат. Такива ученици мъчно прогресират. Всеки ученик, който в началото още започва да фантазира, на края загазва. Статистиката показва, че който в начало върви добре, накрая не успява. Неестествено е за малкото дете да фантазира. Това е тъй наречената мегаломания. Същото може да се каже и за всеки човек, който влиза в духовния свят и си представя, че ще постигне големи, велики работи. Той ще постигне толкова, колкото може да постигне всеки мегаломан. Някой казва, че имал големи откровения. – Какви са неговите откровения? – Детински. Наистина ще забележите, че детето мисли едно, възрастният – друго, а старият – трето. Всяко откровение е на място за съответната възраст, но за човека е важно да дойде до Божественото откровение на нещата. Дойде ли до това откровение, животът му коренно ще се измени. Ако някой

казва,че се е домогнал до Божественото откровение, а животът му не се е изменил, той е на крив път, но е дошъл още до това велико откровение. Ако някой казва,че се храни добре, а няма никакви резултати от това хранене, той е на лъжлив път. Чистата храна всякога произвежда добри резултати. Чистият въздух всякога произвежда добри резултати. Светлината всякога произвежда добри резултати. Доброто ражда добро, лошото ражда лошо.

Като се проследят миналите епохи, през които човечеството е вървяло, както и сегашната епоха, през която минава, виждаме, че много повърхностни идеи са занимавали хората. За пример, една повърхностна, превзета идея е тази, когато човек мисли, че е постигнал много нещо и няма какво повече да постига. Друга превзета идея е тази, когато човек мисли, че нищо не е постигнал и не може да постигне. Едната идея е положителна, другата – отрицателна. Двете идеи са равносилни, но нищо не дават. Който мисли, че много нещо е постигнал, той нищо не дава; и който мисли, че нищо не е постигнал, и той нищо не дава. Сега вие ще се запитате какво отношение имат тези два минуса към вас. Щом се стремите към Божествения живот, те не могат да съществуват във вашия живот. Въпреки всичко обаче, вие се натъквате на тия минуси и по този начин се заблуждавате. За да не се самоизлъгва, човек трябва да има такава мярка, с която точно да мери нещата, да знае истинското им тегло. Ученият трябва да си служи с толкова чувствителни везни, с които да измерва теглото на най-малките величини. Същият закон има отношение не само към психическия, но и към физическия живот на човека. За пример, на трескавия дават известна доза хинин. Обаче, ако по невнимание му се даде по-голяма доза, животът му се излага на опасност. Ето закон, когато се да-

ват отровни лекарства на болните, дозата на тия лекарства трябва да бъде точно измерена, с най-чувствителни везни. Да си служим с такива везни и в психическия живот, това значи всеки момент да имаме будно съзнание към своите мисли и чувства, да ги различаваме като вредни и безвредни и с оглед на това да ги допущаме да минават през съзнанието ни само в точно определено тегловно отношение. Има мисли и чувства толкова отровни, че в един момент могат да отровят човека. Като са знаели това, от най-стари времена даже, в окултните школи не се е позволявало да влизат неподготвени ученици. Преди да постъпи в окултна школа, ученикът трябвало да различава отровните мисли и чувства от безвредните, от възвишените и да знае кои в каква доза да употребява. Които не разбират този закон, те мислят, че човек е свободен да мисли, да чувства и да действа, както намери за добре. Не е така. Човек не е свободен да върши, каквото иска. Някой дигне камък и пукне главата на приятеля си. Свобода ли е това? Свободен човек е онзи, който може да се освобождава от ограничителните условия, при които се намира.

Съвременните хора поддържат мисълта, че човек трябва да бъде свободен, трябва да бъде съвършен. Като проследим историята на човечеството досега, ние не сме срещнали друг човек по-съвършен и по-свободен от Христа. Въпреки това Христос беше поставен при най-ограничените условия. И ние виждаме този свободен, съвършен човек да плаче. Защо плака Христос? Той плака заради глупостите и непослушанието на хората. С плача си Той искаше да им каже: „Аз направих всичко възможно, за да ви освободя от страданията ви, но вие не ме послушахте, не изпълнихте това, което ви проповядвах. И затова, както аз плача днес, така и вие ще плачете на вековете.“ Щом

Христос е плакал, и хората ще плачат. Плачът на детето се определя от плача на майката: ако майката е плакала много, и детето ще плаче много; ако майката е плакала малко, и детето ще плаче малко; ако майката никак не е плакала, и детето няма да плаче. Тъй щото, за да избегне от страданията, за да може лесно да ги понася, човек трябва да има правилни разбирания за нещата.

Какво представя разбирането? Какво се иска от човека, за да има правилни разбирания? Правилни разбирания има само онзи човек, който слуша Словото и Го прилага. Обаче има неща, които могат да се извършат или да се приложат само при известни условия. За пример, взимате една снежна топка, тежка един килограм, и я излагате на температура 10 градуса. Поглеждате топката, но не забелязвате никаква промяна. Увеличавате температурата до 20 градуса и следите какво става с топката. Пак не забелязвате никаква промяна. Постепенно увеличавате температурата до 30, 40, 50, 60, 70 градуса – все не се забелязва чувствителна промяна. Като повдигнете температурата до 75, 80, 85, 90 градуса виждате, че снежната топка постепенно омеква и започва да се топи. Като увеличите температурата до 90-100 градуса, забелязвате, че снежната топка съвършено се стопява и започва да се топи. Като увеличите температурата до 90-100 градуса, забелязвате, че снежната топка съвършено се стопява и се превръща на вода. Следователно топлината от 90-100 градуса е крайният предел, при който снежната топка може да издържа. Над 90 градуса топлина снегът не може повече да издържа. Дойде ли до тази топлина, той непременно се стопява и превръща във вода. Така е с водата само, но не и с всички тела. Ако вземете парче желязо и го нагреете до 10 градуса, то няма да се измени. Ако продължавате да увеличавате градусите

вече не с десетки, но със стотици, ще забележите, че едва към 600-700 градуса желязото започва да омеква, докато дойде до 900-1000-1200 градуса. Щом дойде до най-високата температура, а именно около 1200 градуса, желязото се стопява напълно и превръща в течност.

Сега, като имате предвид температурата, при която снегът се топи, както и тази, при която желязото се топи, къде можете да приложите тези примери в живота си? Каква аналогия можете да направите между тези явления и някои явления в живота ви? При какви случаи в живота си ще приложите примера за стопяването на леда и при какви – примера за стопяването на желязото? Всички свойства на водата, на желязото, както и на останалите елементи, имат приложение в много области на живота. За пример, съвременната медицина си служи вече и с лекуване с вода по нов начиин, наречен магнетически начин на лекуване. Тази наука, този начин на лекуване не е познат още на всички лекари. Той едва сега се оформя. Забелязано е, че известни болести се дължат на излишно количество вода в човешкия организъм. За да се освободи организмът от излишната вода, лекарите практикуват първия метод: те поставят човека при такива условия, при такава топлина, при която излишната вода да се изпари. Ако пък количеството на желязото в човешкия организъм е в излишък, зараждат се друг род болести. За да освободят човека от излишното желязо в неговия организъм, необходимо е да бъде той поставен при такива психически условия, при които желязото се топи и изпарява. Следователно, когато в човешкия организъм има излишък от кой и да е елемент, този излишък е причина за явяване на някаква болест. За да се излекува от известна болест, човешкият организъм трябва да се постави на голямо напрежение, на голям огън, който да

премахне излишъка от ония елементи, които препятстват на правилното развитие на човека.

И тъй, всяка болест се дължи на някакъв недоимък в човешкия организъм. Когато лекарите кажат за някой човек, че е анемичен, това показва, че му липсва нещо. Лекарите делят болестите на активни и пасивни, на положителни и отрицателни. Изобщо, каквато е болестта на човека, такава е и неговата мисъл. Каквато болест и да се яви в човешкия организъм, тя се дължи на мисълта на човека. Всяка отрицателна мисъл в човека ражда и съответни състояния. Когато човек се занимава изключително с погрешките на хората, той дохожда до състояние да привлича към себе си астрални бактерии, които разстройват неговия организъм. Да се занимава човек с погрешките на хората, това значи да се свързва с тях и да носи лошите влияния на тия погрешки. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство привлича съответни низши същества. Затова и Христос е казал: „Дето е мършата, там са орлите." Лошите мисли и чувства у човека представят мърша, около която се събират орли да се хранят. Ето защо, всички религиозни общества, пък и самото християнство, от най-стари времена още е препоръчвало на хората чист живот. И досега навсякъде се говори за хигиена на ума, на сърцето и на душата. Христос казва: „Пази окото си чисто, за да бъде чисто цялото ти тяло." Чистотата, това е хигиена на душата. Светостта, това е хигиена на душата. Чистотата, светостта е най-голямата хигиена, до която християнството е могло да достигне. Днес пък, когато говоря за Любовта, аз имам предвид най-съвършената хигиена, която може да се препоръча на съвременния свят. Любовта, това е хигиена, това е висок идеал, към който човешката душа се стреми. Приложението на Любовта в живота представя онова здравословно със-

тояние на човешкия организъм, при което човек може да изпълни своето предназначение. Не прилага ли Любовта в живота си, човек не може да изпълни предназначението си, за което е дошъл на Земята. За изявяването на една добра мисъл се изисква съответен материал. Без материал никаква форма не може да се създаде. Този материал се взима от Любовта. Всяка мисъл представя същество, което слиза от невидимия свят. За да се изяви това същество, т.е. за да се материализира на физическия свят, то се нуждае от съответен материал. Като се облече в съответна за него материя, мисълта придобива форма и става годна за живот. Тази форма на мисълта се нуждае още и от съдържание. Така изявена, тя се възприема от ума на хората, които да се пълнят с красиво съдържание. Това може да се постигне само с възвишената Любов, която дава устойчивост на човешкия характер. Всяка мисъл, всяка идея живее толкова повече на Земята, колкото е по-устойчива. Ако материята, от която е съставена идеята не е устойчива, идеята не може да живее дълго време на Земята. Ние виждаме, че от хиляди години насам светът се пълни с идеи, едни изчезват, други се раждат, но малко са идеите, които съществуват от създаването на света досега. Истинска идея е тази, която преживява своя създател. Това са тъй наречените безсмъртни идеи. Към такива идеи човек трябва да се стреми.

Съвременните религиозни хора поддържат в себе си една преходна, неустойчива идея, вследствие на което не успяват. Те казват, че Бог ще спаси хората, ще уреди работите им и чакат да дойде това време. Това е механическо разбиране за Бога. Тези хора се намират в положението на сина, който казва, че баща му ще му купи обуща, дрехи, шапка, книги и ще го прати на училище. Дотук идеята е права. Бащата може да купи на сина си всичко, което е не-

обходимо, за да го прати на училище, но влезе ли в училището, синът сам трябва да учи. Бащата не може да учи за сина си, той не може да го спаси. Ако бащата живее добре, неговият живот не може напълно да се предаде на сина. До известна степен синът може да се влияе от добрия живот на баща си, но вън от това влияние той трябва да приложи и своето собствено добро. Много християни живеят със заблуждението, че щом Христос е живял добре, щом имал знания, Той ще остави това богатство в наследство на хората. Това е механическо разбиране на Христа. Че Христос живял добре, че имал знания, че бил свят човек, това не подразбира, че и хората след Него ще бъдат такива. Такава е съвременната християнска философия, в резултат на която виждаме, че светът цъфти, но не връзва. – Не, когато един се мъчи, това не показва, че и другите трябва да се мъчат. Когато един живее добре, това не показва, че и другите хора ще живеят добре. Когато един се мъчи, другите трябва да търсят причините за това мъчение и да го избягват. Когато един живее добре, другите трябва да прилагат неговите методи в живота си и да го подражават. Нищо не се дава наготово. Работа, приложение се иска от всички хора.

Едно трябва да се има предвид, а именно: във всички времена и епохи е имало напреднали души, които са образували ядрото на истинските учени, на високо духовните хора в света. Тези напреднали души съставят тъй наречения народ на Бога, молитвата на които всякога е била чувана. Бог всякога се е проявявал чрез тези души. Известно е, че за да се прояви на Земята, човек се нуждае от форма. Без форма той не може да се прояви. И наистина, ние виждаме човека да се проявява чрез ръцете, чрез краката, чрез очите, чрез ушите и т.н. Значи всяка форма, малка или

голяма, се нуждае от известни органи, които да изпълняват съответни за тях функции. На същото основание и Бог се проявява чрез различни форми, които Му служат като органи за изпълнение на някои функции. Следователно всички напреднали души представят форми, чрез които Бог се изявява на физическия свят. Те са носители на Божествените идеи. Едни от тях представят ръцете на Бога, други – Неговите крака; трети – очите, ушите, устата на Бога и т.н. Като не разбират тия неща, хората са започнали да обожават тия ръце, крака, очи, уши и са ги превърнали в идоли. Ето защо, когато Моисей извел еврейския народ от Египет, той им дал десет заповеди. В една от заповедите е казано: „Не се кланяйте на никакви богове, освен на Единния, истинския Бог.“ Всички божества не са нищо друго, освен напреднали души, носители на Божествени идеи. От всички се иска прилагане на тези идеи. Евреите са разбирали добре тази заповед и затова им е казано, че човек първо трябва да възлюби Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а после да възлюби и ближния си като себе си. Обаче във времето на Моисей не е имало условия да се изпълни тази велика заповед. След Моисей идват по-добри условия, които разшириха сърцата на хората, и Христос даде заповедта: „Почитай баща си и майка си, ако искаш да ти е добре.“ От десетте заповеди на Мойсей евреите, както и християните, са изпълнявали и до днес изпълняват само осем. Но с числото осем нищо не може да се постигне. Тази е причината за неуспеха на всички християнски народи до днес.

Когато Христос дойде на Земята, Той остави настрана осемте заповеди, а се спря главно върху две от тях, а именно върху следните: „Да възлюбиш господа Бога твоего с

всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ По-нататък Той казва: „Върху тези две заповеди лежи целия закон.“ Който изпълни тези две заповеди, останалите осем лесно си изпълняват. Числото едно и две представят майката и бащата на нещата, затова тези две заповеди са най-важни. Обаче малцина могат да забележат разликата между горните две заповеди и останалите осем. Числото осем представя число на раздробяване. Кой човек е най-важен: който знае да дроби хляб, който знае само да го меси, а не меси, или който знае да меси и омесва хубав хляб? Най-важен човек е онзи, който омесва хубав хляб и нахранва с него гладните. Кой е по-учен човек: който може да намалява погрешките на хората, или който може да им помогне да се развие хубавото, красивото у тях? Що е красотата? Често казвате, че някой човек е красив. Кои са отличителните белези на красотата? Лесно е да се каже, че някой човек е красив, но трябва да се отбележат чертите на красивия човек, всеки да познава красотата. Като се казва, че някой човек е красив, вие трябва точно да определите формата на очите, на носа, на устата му. Не е достатъчно само да кажете, че някой човек има красиви очи, но трябва да знаете какви са красивите очи. Като са изучавали човека от естетична гледна точка, учените са се спирали най-много върху очите и носа, а най-малко върху ушите. Наистина засега човешкото ухо е в елементарно състояние; то в бъдеще ще се развива. Като го разглеждате с окото на естетика, ухото седи някак особено прилепено отстрана на главата, има нещо неправилно. Ще кажете може би, че ухото не е важен уд, че е малко, дребно, поставено отстрана на главата, почти не се забелязва. Да, но правилно развитото ухо определя човешката разумност. Неразвитото ухо определя човешките заблуждения.

Има учени, художници, които изучават изключително човешкия нос и са дошли до заключение, че носът е донякъде изработен. В това направление човек е постигнал нещо повече, но все още има да работи, не е напълно усъвършенстван. Ако носът у човека е малко закривен надолу, във вид на кука, това показва, че песимизмът взима надмощие пред оптимизма. За да се освободи от песимизма си, човек трябва да измени формата на носа си. У хора, които са много любопитни, носът е вирнат нагоре. Те искат всичко да знаят, всичко да видят и разберат. Любопитството е вътрешно чувство, слабост, от която човек трябва да се освободи. Ако любопитството е нормално развито, то служи като подтик на човека да расте и да се развива.

Сега, като говоря за развитието на човешките удове, имам предвид съвършения човек. Човек трябва да работи върху себе си, да придобие и възвишения, идейния живот. Съвременните хора искат да бъдат уважавани и почитани, но за да бъдат уважавани и почитани, те трябва да имат знание, Любов, те трябва да бъдат силни, здрави. Може ли слабият, хилавият човек да не почита един герой като гръцкия Херкулес или като българския Крали Марко, или като израелския Самсон? Такива герои не могат да не се почитат и уважават. Те са образци и принадлежат на цялото човечество. Всички хора трябва да вървят по пътя на тия герои. Те не са само физически силни хора, те притежават и умствена, и духовна сила. Това показва, че човешкият дух трябва да се движи едновременно в три посоки: той трябва да развива в себе си физическа, умствена и духовна сила. Който се развива едновременно в тези три посоки, той отива към съвършенство. Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша.“ Това значи: Само разум-

ният човек, само героят може да слуша добре. Който не е разумен, той не може добре да слуша. Слабите натури се занимават с дребнавости, с удоволствия в живота. Те търсят нещо, без да знаят какво е това, което търсят. Слабият човек иска да бъде здрав, красив, учен, но какво нещо е красотата, учеността и здравето и как ще го постигнат, не знаят. Те търсят лесния път. Те мязат на един младеж американец, който свършил гимназия в Америка, но пожелал да следва в Германия по философия. За тази цел той отишъл при един виден германски професор по философия и му казал: „Господин професоре, понеже нямам много време за следване, искам в най-скоро време да свърша курса по философия.“ Професорът го изслушал и му казал: „Виж младо момче, ще ти дам два метода да видиш как Природата постъпва. Ти ще избереш един от двата метода. Те са следните: когато Природата иска да създаде дъб, тя употребява сто години; когато иска да създаде тиква, тя употребява само шест месеца. Тъй щото, ако искаш в няколко месеца само да свършиш курса по философия, и това може да стане, но и резултатите ще бъдат съответни.“

Съвременните хора не успяват по единствената причина, че бързат. Те искат в малко време да имат големи постижения. Децата искат преждевременно да станат възрастни; възрастните искат преждевременно да станат стари, защото мислят, че по този начин ще придобият мъдрост и знание. Един възрастен господин, чужденец във Франция, вижда, че едно малко дете пуши тютюн. Той спира детето и му казва на французки език: „Слушай дете, не е хубаво толкова рано, на такава възраст да пушиш тютюн.“ Детето се обръща към чужденеца с думите: „Господине не знаеш ли, че във Франция няма деца?“ Някои ще кажат, че това е умен отговор. – Не, по-глупав отговор от този няма.

Величието на една държава се заключава в това, да има деца, но разумни, а не да няма деца.

Като наблюдавам живота на съвременните хора, виждам, че кой как се натъкне на някаква мъчнотия, казва: „Лесно ще се справя с тази мъчнотия. Не съм дете я!“ – Дали се справя лесно или мъчно, това е друг въпрос; важно е, че той не иска да признае своята слабост. Тъй щото, когато пуши тютюн, бил млад или стар, дете или възрастен, той наистина е дете. Пушенето на тютюн показва една слабост у човека, от която той не може лесно да се освободи. Когато порасне, той ще се откаже от тази слабост. Същото може да се каже и за пеленачето. Докато е в пелени, детето не може да не се цапа. Можете ли да наречете това дете герой? Можете ли да му дадете кръст за храброст? Никакъв герой не е това дете. Никакъв кръст за храброст не заслужава това дете. Един ден, когато порасне, когато излезе от живота на пелените, тогава можете да разчитате на неговата сила. Тогава може да се говори за него, че е герой. Ако някое от съществата на невидимия свят, у което всички сетива са развити в съвършенство, погледне към вас, ще си състави понятие като за малки деца, които едва излизат от своето детинство.

Съвременните хора се намират в положението на онези професори по музика, които преподават на учениците си по свой специфичен метод. Ученикът следвал десет години музика при един от тия професори, който го учил да свири с цялата си ръка, т.е. движението на ръката да става от рамото надолу. Ако стане нужда да отиде при друг професор, той му препоръчвал друг метод: движението на ръката да става само в китката. И ученикът започва да прилага този метод. Той свири по новия метод още десет години. Рече ли да промени и този професор, ще попадне

на друг, който ще иска да приложи своя метод: движение на ръката от рамото надолу Какво е научил този ученик в продължение на 20 годишно свирене? – Нищо особено. През всичкото време той е изучавал само това, как да движи ръката си. Обаче има и трети, среден метод в музиката: движение на ръката от лакътя надолу. Едно е важно за ученика: да напредва. По кой метод ще върви, не е толкова важно. И трите метода имат свои добри и лоши страни. Като свири прилежно, ученикът ще изработи свой, специфичен метод.

Всички хора се мислят за многознаещи, за учени, но кой е истински учен човек? Истински учен е онзи, който знае да превежда явленията в Природата. Той трябва да познава езика на Природата и да си служи с него. За пример, според езика на Природата, движението на цялата ръка означава едно нещо; движението на китката само – друго нещо, а движението й от лакътя надолу – трето нещо. Движението на цялата ръка означава материалистическо състояние. Това показва, че материализмът взима надмощие у човека. Движението на китката показва надмощие на умствения свят. Движението на ръката от лакътя надолу показва надмощие на духовния живот. Значи, движението от лакътя надолу представя връзка между материалистическия и умствения живот. Духовният живот на човека уравновесява неговия умствен и физически или материален живот. Ако човек от сутрин до вечер работи физически, за да изкара прехраната си, той е голям материалист. Или, ако от сутрин до вечер само пише, за да изкара прехраната си, той пак е голям материалист. Следователно, има разлика дали човек свири с цялата си ръка, с китката си само или от китката надолу. Който свири с китката си само, той развива своя мозък; който свири с цялата си ръка, той развива

главно стомаха си, но ако равновесието между стомаха и мозъка се наруши, човек започва да страда от главоболие. Човек е двояко същество: от пъпа надолу той е физически човек, а оттам нагоре той е умствен човек. Докато двете естества на човека са в равновесие, той е напълно нормален. Щом се наруши това равновесие, в него настава вече една аномалия, вследствие на което се явява главоболие, коремоболие и т.н. Когато някой страда от коремоболие и от главоболие, това показва, че е нарушил равновесието между умствените и физическите енергии на своя организъм. Този човек не се развива правилно. За да започне правилно да се развива, той трябва да престане да свири с цялата си ръка, както и с китката си, а да свири така, че да движи ръката си то лакътя надолу. Как може човек да се освободи от едното и от другото свирене? – Като живее правилно. Правилният живот представя истинско свирене. В този смисъл, истински музикант, истински оратор или говорител е този, който не губи своята музика. Пред каквато публика и да свири, той нищо не губи. Ако музикантът губи своето изкуство и всеки ден отпада, като се оправдава с немузикалността на публиката, той не е истински музикант.

И тъй, истинският човек трябва да се развива правилно, да бъде доволен от своето развитие. Той намерил пътя на своето развитие и никога не влиза в стълкновение със своите чувства. Той никога не влиза в стълкновение със своя вътрешен свят. Докато влиза в стълкновение със своя вътрешен свят, човек не може да върви правилно в живота си. Той още не е намерил правия път на своето движение. Външните стълкновения не могат да се избегнат, но вътрешните – могат. Който не може да се справи със своите вътрешни стълкновения и не може да ги избегне, той е

осъден на разрушаване. Не само той, но и целият му дом ще изчезнат. Според закона на наследствеността, всички народи, всички общества, всички семейства, всички индивиди, които не могат да се справят със своя вътрешен живот и влизат в постоянно стълкновение с него, са осъдени на постепенно израждане, на постепенно изчезване.

Христос казва: „Някой съградил къщата си на камък; и нападнаха върху нея ред изпитания, но тя устоя. Друг пък съградил къщата си на пясък, но тя не устоя." Пясъкът представя външните условия на живота, към които всички се стремят. Всички хора се стремят към външен, охолен живот, но не може да се разчита на този живот. Следователно онези хора, които градят живота си на външни условия, ще имат съвършено различни резултати и последствия от тези, които градят живота си на вътрешни условия. Всеки, който гради живота си на вътрешни условия, той е в съгласие с цялото Битие. Който разбира този закон, той е в съгласие и с Моисей, и с Христа. Той не може да бъде в противоречие с Моисей. Мнозина не могат да се докоснат даже до малкия пръст на Моисей. Казва се за него, че той е бил най-кроткият човек на своето време. За Моисей е казано, че Бог ще въздигне между евреите голям пророк. Гражданските закони, които Моисей създаде, говорят за това, че той бил умен човек. И всеки, който не се е подчинявал на тези закони, той трябвало да носи последствията на своето непослушание. Мнозина казват, че Моисеевият закон имал значение за децата само. – Не, моралните закони на Моисей и досега още не са изгубили своето значение.

Следователно ние трябва да бъдем в съгласие с всички хора на миналите векове, които са имали същите стремежи, каквито имаме и ние днес. Докато не гледат на нещата по този начин, хората никога няма да дойдат до вътрешно

разбирателство, никога ням да придобият своето вътрешно равновесие. Някои ще кажат: „Толкова години вече, как се молим. Нима още не сме придобили това вътрешно равновесие?“ До днес на всички хора е платено за всяка молитва, за всяка работа, която са свършили. Ако и в бъдеще, както и днес, за всяка молитва, за всяка работа ви се плаща, вие не ще придобиете нищо ново. До днес вашата мисъл е била валидна, но ако и в бъдеще разчитате на същата мисъл, вие сте на крив път. – „Ама ние сме водили чист и свят живот.“ – Така е било в миналото, но така трябва да бъде и за напред. Речете ли, че достатъчно сте водили чист и свят живот, вие се връщате назад и губите всичко, каквото сте постигнали. Речете ли пък да се пресилите, да водите един неестествен живот на чистота и святост, ще минете за прекален светец. Вие знаете пословицата за прекаления светец: „Прекаленият светец и на Бога не е драг.“ Един начин има, по който може да се води чист и свят живот. Срещате един музикант, който ви казва: „Аз зная да свиря по два начина – с китката и с цялата ръка. Как искате да ви свиря? – Не, човек не може да свири едновременно по два начина. Природата признава само един начин за правилно свирене. Всички останали начини са човешки. Природният начин на свирене се характеризира с това, че целият живот взима участие в тази музика. Музикалният човек се познава по музикалното чувство. Колкото по-добре е развито това чувство, толкова по-музикален е човек. Математикът, художникът, религиозният човек също така се отличават със специфично чувство, или със специфичен център. Външно наблюдавани, тези центрове са на големина като малки лешници. Като знаете това, вие не можете да определите, кой седи по-горе – математикът, поетът, художникът или ученият. Математиците не са най-учените хора на

света, нито най-умните. Обаче, ако съберете на едно място и математикът, и музикантът, вие ще имате целокупния човек, който съдържа всички способности едновременно. Това значи съвършен човек. Съвършеният човек свири по-добре от специалиста музикант; съвършеният човек рисува по-добре от специалиста художник; съвършеният човек размишлява по-добре от специалиста философ. А по-съвършен от Бога има ли? Щом Бог е най-съвършеното същество в света, тогава ние ли разбираме света по-добре, или Бог, Който го създаде? Съвременните хора често се запитват: „Защо Бог създаде света по този начнн, защо хората умират, защо боледуват?" Да се задават такива въпроси, това значи да критикувате Бога.

Сега да се върнем към същественото у човека. Казвате, че човек трябва дойде до известно място в този живот, да постигне нещо. Въпреки това повечето хора умират, без да са достигнали до мястото,което им е било определено да стигнат. Много хора не са придобили даже половината от това, което им предстои, което Бог изисква от тях. Никъде няма да срещнете човек, който да е постигнал това, което му е било определено, бил той поет, музикант, художник или философ. И като не постигнат онова, което трябва, невидимият свят ни най-малко не ги държи отговорни за това, но им казва: „Не се безпокойте, бъдещето е пред вас. Обаче, докато не завършите програмата, която ви е дадена, нищо ново не можете да очаквате."

Христос казва: „Който слуша моите думи и ги прилага, ще го уподобя на човек разумен, който е съградил къщата си на камък." Аз засягам този въпрос, понеже цялото човечество е човечество на нещастия. Бялата раса е раса на нещастия. – Защо? – Защото не може да използва възможностите, които се крият в нея. Всеки високо орга-

низиран човек, който не може да използва възможностите, които се крият в него, е нещастен. Всеки мъж, който по три пъти на ден бие своята добра, разумна жена, е нещастен. Всеки религиозен човек, който се явява пред известно общество да проповядва, и нито хората го разбират, нито той ги разбира, е нещастен. Питам: Бялата раса разбра ли Христовото учение, приложи ли Го? – Нито Го разбра, нито Го приложи. Онези, които сега слушат Христовото учение, приложиха ли Го?

Сега от всички се иска приложение на Христовото, на Божественото учение. Да приложи човек Божественото учение и Бог да бъде доволен от него, е едно нещо, а да не бъде доволен от него е друго нещо. От гледището на съвременната наука светът представя голяма болница. Всички се оплакват от страданията си, от болестите си и съжаляват, че благодарение на това не са изпълнили задачата си, не са изпълнили волята Божия. И затова има изходен път: ако досега не са я изпълнили, сега могат да я изпълнят, и в бъдеще могат да я изпълнят. За изпълнение на волята Божия не се изисква време и пространство. За всяко друго нещо се изисква време, но за изпълнение волята Божия не се изисква време. За пример, за развиване на търпението се иска време. Виждате, че за да придобие търпение болният, за когото се говори в Евангелието, е трябвало да чака цели 38 години около къпалнята, за да влезе във водата и да се излекува. Обаче, когато Христос дойде пред тази къпалня, Той моментално изпълни волята Божия. Той каза на болния: „Стани, дигни одъра си и ходи!“ И до днес още всички хора седят около същата къпалня, чакат да слезе ангел Господен от Небето, да размъти водата, и който от тях пръв се хвърли във водата ще бъде излекуван. Ето, две хиляди години вече са се изминали след Христа, и всеки

чака да дойде неговия ред, да се потопи в къпалнята, за да се излекува. Къпалнята, това е светът, болницата, в която съвременните хора прекарват по-голяма част от живота си и чакат своето изцеление. Колкото и да чакат обаче, те няма да имат никакви придобивки. И днес Христос казва на всеки човек поотделно: „Стани, дигни одъра си и ходи!“

Сега и аз ви казвам: Напуснете къпалнята! Ето, всеки от вас седи по 38 години пред тази къпалня и чака, но никакво спасение не иде. Всеки се оплаква, че няма кой да го тури в къпалнята. Докато чакате ангел Господен да слезе от Небето, да размъти водата в къпалнята и да се намери някой да ви пусне във водата, все ще ви изпреварят. Обърнете се към Христа, Той да дойде при вас и да ви каже: „Стани, дигни одъра си и върви!“

И тъй, като слушате да ви се говори по този начин, казвате: „Това е непостижимо. Да служи човек на Бога, да изпълнява волята Му, е нещо неразбрано.“ – Не, не е неразбрано това нещо. Хората се оправдават с неразбиране на волята Божия, но всъщност много добре я разбират. Млад момък се годява за благородна, добра мома. Той я пита: „Какво е мнението ти за мене?“ – „Ти си цял ангел. По-добър човек от тебе не съм срещала.“ – „Не виждаш ли някакъв недостатък в мене?“ – „Никакъв недостатък не виждам.“ Като се оженят, по невнимание той й казва една обидна дума и тя веднага се нахвърля върху него с думите: „Ти си голям грубиян, невежа, човек без култура.“ – „Отде извади тези качества? Защо по-рано ми казваше, че нямам никакви недостатъци? – „Защото исках да се оженя за тебе. И тогава виждах всичките ти недостатъци, но исках да постигна целта си. Щом постигнах целта си, свободно мога да ти кажа какво мисля за тебе.“ – „Тогава и аз ще ти кажа, че си лицемерка, фалшива жена. Както виждаш,

какъвто съм аз, такава си и ти. И двамата сме едно и също нещо. Щом е така, нека се разделим, да бъдем свободни, да не се измъчваме.“ – Това са несъществени неща в живота, пред които ние не трябва да се спираме. Дефектите, недостатъците не са присъщи на нашето естество, вследствие на което ние можем да се освободим от тях.

Следователно, за да се освободи от всички свои дефекти и недостатъци, човек трябва да се свърже в съзнанието си с всички напреднали души, които са завършили развитието си. Който не е запознат поне с една от тия души, той не може да се освободи от своите слабости и недъзи.

Тъй щото, който иска да бъде ученик, той трябва да бъде във връзка с три същества: с Бога, с един от ангелите в невидимия свят и с човека, представител на човечеството на Земята. Който не познава тези три същества, каквото и да се опитва да говори, всичко е празна работа. Мнозина казват: „Ние познаваме само един, който е на физическото поле. За него знаем, че съществува, но дали останалите двама съществуват, за тях нищо не знаем.“ – Щом единият съществува, и останалите двама съществуват. Като не могат да намерят двамата, хората казват: „Първият е Бог, Който е горе някъде. Вторият е ангел, който е в невидимия свят някъде между ангелите, а третият е човекът, който е в човечеството.“

Сега, като се казва, че някой има възвишени идеи, уподобяват този човек на ангел, като казват, че е ангелска, чиста, възвишена душа. Когато дойдат до човек, който има високи идеи, за него казват, че е Божествена душа. Следователно човек трябва да бъде запознат с Бога, с ангелите и с цялото човечество. Който има тези три познанства, той е поставил живота си на такава основа, върху която може да гради. Като влезе в училището, този човек ще бъде до-

волен, че може да учи и да се развива. Каквато работа започне, той ще изпитва вътрешно въодушевление и голямо благословение. На каквито мъчнотии и да се натъкне, той ще се справя лесно. Това е идейното в живота. Ако всички, които ме слушате сега, имате това познанство, салонът, в който сте днес моментално ще светне. Щом това не става, можем да заключим, че инсталацията на тази светлина не е здрава, има някаква повреда в нея. Като видите, че инсталацията ви е повредена, казвате: „Свършена е вече нашата работа.“ – Не, не е свършена вашата работа. Има начини, чрез които инсталацията може да се поправи.

„Ако слушате моите думи.“ Така е казал Христос преди две хиляди години. Той развил тази мисъл в следните думи: „Който слуша моите думи и ги прави, ще го уподобя на човек, който е съзидал къщата си на камък.“ Същото мога да ви кажа и аз: Ако слушате моите думи и ги приложите, ще бъдете подобни на човек, който е съзидал къщата си на камък. Ако сте герои, подобни на Самсон, на Крали Марко, на Херкулес, вие ще приложите това учение. Ако не сте от героите, вие ще приложите старото учение, но ще имате и съответни резултати. Който иска да приложи учението на Любовта, т.е. великия закон на Любовта, според който е съграден сегашния живот, той трябва да изучава себе си.

Съвременните хора са дошли в развитието си до едно положение, по-горе от което не могат да се повдигнат. – Защо? – Защото, като им се изнесат някои истини, те започват едни на други да се подиграват. Тази черта се забелязва особено у българите, които не оценяват нещата и са готови да се подиграват, да се подсмиват. Това се дължи на факта, че религиозното чувство у тях е слабо развито. Българинът е материалист. Като придобие знание, той нак-

риви шапката си и за нищо не иска да знае. Знанието е свещено нещо и от него зависи повдигането на всеки човек, от когото иде знанието, той е посредник между Бога и вас. Затова вие трябва да имате към него всичкото уважение и почитание. Ако за знанието, което ви преподава, иска да му се плаща, той е на крив път. Ако пък не уважавате този, който ви дава знание, и вие сте на крив път. Истинското знание, истинската светлина иде от Бога. Чрез когото и да дойде, той е носител на Божественото.

И тъй, за да даде път на Божественото в себе си, човек трябва да бъде смел, да воюва със злото в себе си. Ще кажете, че това или онова е непостижимо, че хората са лоши, че условията са тежки и т.н. – Не, героят не разсъждава така. Героят знае, че той трябва да уреди своя вътрешен живот, да дойде в съгласие с всички велики и мощни души, които са живели преди него. Те му казват: „Понеже ти си герой като нас, ние сме готови да те подкрепим.“ И в Писанието е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие.“ Значи само смелите, решителните във всяко отношение могат да влязат в Царството Божие. В този смисъл, всеки човек, който е приложил Христовото учение, той е съградил къщата си на камък. Този човек може да издържи на всички изпитания и изкушения.

24. Беседа от учителя, държана на 4 август, 1929 г.
София- Изгрев

МОИТЕ ОВЦЕ СЛУШАТ МОЯ ГЛАС

„Моите овце слушат моя глас, и аз
ги познавам, и те идват след мене.“
(Йоан 10 : 27)

„Моите овце слушат моя глас.“ Какво искал да каже Христос с тези думи? Какво могат да придобият овцете, които слушат гласа на своя пастир? Чрез този стих се изнася един обикновен факт в живота, а именно, че овцете слушат гласа на своите пастири. Интимната страна на тяхното послушание се заключава в обстоятелството, че пастирът ще покаже на овцете къде има хубави пасбища, къде има чиста вода. Какво заключение може да се извади от факта, че овцете слушат гласа на своя пастир. От този стих може да се извади заключението, че някои хора разбират живота така просто, така елементарно, както овцете разбират своя пастир и слушат неговия глас.

Следователно, обикновените хора имат обикновено разбиране за живота, както овцете разбират своя пастир. Обаче, когато хората излязат над обикновените разбирания, когато се издигнат над обикновената мисъл, разбиранията им за живота са вече по-високи, необикновени. Такъв човек е излязъл от своето животинско състояние. Някога, в далечното минало, човек е бил в положението на овца с руно на гърба си. Някои отричат този факт, а

други го поддържат, но и едните, и другите имат причини да твърдят или да го отричат. За човека е важно, че от опитността си, която е придобил, когато е бил в положението на овца и слушал гласа на своя пастир, той е извлякъл ценни придобивки, от които се ползва днес като човек. Някои отричат придобивките от положението си като овца, но фактът е на лице. Всички ценности, които човек носи в себе си, се дължат на миналите опитности, на миналите състояния, през които той някога е минавал. Какво е придобила почвата, върху която в продължение на хиляди години са падали листа от дърветата? Много нещо е придобила. Ако листата не бяха падали върху почвата, последната не би се наторила, не би разбогатяла. Почвата дава добри условия за растене и развиване върху нея на всички растения и плодове, от които цялото човечество се ползва като от блага на Природата.

„Моите овце слушат моя глас.“ Тук Христос прави сравнение между човешката душа и овцата. Значи, както овцата слуша гласа на своя пастир, така и човешката душа слуша гласа на Бога, познава Го и тръгва след Него. Друго качество на овцете е това, че те живеят в стадно състояние, т.е. групово, което показва, че между тях съществува някаква връзка. Ще кажете, че това е обикновено стадно състояние. – Не, това говори за разбирателство между души, които са взели форма на овца, с цел да си починат. Някога те са били същества от високо произхождение, с висока култура, но за да могат добре да си починат, те доброволно са взели форма на овца. Изобщо, всяка по-ниска форма, в която животът може да се прояви, представя почивка на възвишени същества.

На мнозина тази идея може да се види малко противоречива, но това още нищо не значи. Много идеи изглеждат

противоречиви, недостъпни за хората, и то по единствената причина, че те не разполагат с възможности в себе си за тяхното възприемане. Те се намират в положението на онзи човек, който видял на пазара хубави риби и пожелал да си купи една-две от тях, но като се приближил към рибаря и го запитал за цената им, веднага се отдалечил и казал: „Тази риба не струва.“ – Защо не струва рибата? – Защото бил беден, нямал пари. След малко друг човек минал покрай рибаря и веднага си купил от същата риба, като казал: „Отлична е тази риба.“ – Защо е отлична? – Защото имал пари в джоба си и могъл да купи, колкото иска. Първият казва, че рибата не струва; вторият казва, че рибата е отлична. Кой от двамата е прав? – И двамата са прави.

Следователно, когато хората дойдат до новите разбирания в живота, ония от тях, които нямат пари, т.е. на които сърцето и умът не са добре развити, казват: „Рибата не струва.“ Ония пък, които имат пари, т.е. на които сърцето и умът са добре развити, казват: „Рибата е отлична.“ Те си купуват от нея колкото искат, и се ползват разумно. За всяко нещо трябва да се плаща. Някои казват, че и без пари може да се живее. – Може да се живее без пари, но без плащане не може. Не е било време, когато да не се плаща за всяко нещо. Когато вълкът хване овцата, одере кожата й, той изяжда месото й и казва: „Месото е за мене като заплата, задето одрах кожата на овцата. Кожата може да вземе господарят.“ Някога вълкът е бил слуга при човека, а сега за да оправдае лошата си постъпка по отношение на овцата, той казва: „Аз одирам кожата на овцата заради своя господар, но като възнаграждение за тази услуга, месото задържам за себе си.“ Обаче положението, при което вълкът днес живее, ни най-малко не оправдава лошото му поведение към овцата. Той не може да се извини с това,

че господарят му го заставя да дере кожата на овцата. Ако вълкът може да одере кожата на овцата така, че да остави животът й ненарушен, разбирам. Ще даде кожата на господаря си, а съдържанието, т.е. животът на овцата, ще остане незасегнато. Понеже това е невъзможно, вълкът не може да се оправдае с нищо за своята постъпка. Какво струва кожата на едно животно, когато се разваля вътрешното съдържание на живота? Някои казват, че и кожата само им е достатъчно. – Не е така. Това се отнася само до ония, които имат интерес от кожата, но не и до ония, които ценят вътрешното съдържание. Какво ни интересува празното шише. Едно шише е ценно повече или по-малко според съдържанието, което е в него. И шишето е ценно, но то става още по-ценно, когато е налято нещо в него.

И тъй, всяка форма е необходима на своето място и на своето време. В духовния свят формата никога не може да се отдели от своето съдържание и съдържанието никога не може да се отдели от своя смисъл. На физическия свят обаче формата може да се отделя от съдържанието и от съдържанието смисъла. Това често става с човека. Срещате един религиозен, вярващ човек, който се моли на Бога по три пъти на ден. След година той се записва в университет, да следва висша наука. Щом свърши университета, той се отказва от своите религиозни възгледи, намира ги за празна работа, той намира, че с тях губи времето си и започва да ги изхвърля вън от себе си. На това, което порано му е причинявало радост, сега той гледа с презрение. Кое заставя този човек да изхвърли това свое съдържание навън? Причината за това е неговата форма. Формата му е малка, вследствие на което той не може да налее ново съдържание. Който отива на училище да се учи, той трябва да има ново шише ново знание. Той не трябва да мисли,

че в старо шише може да натъпче ново знание. Тази идея Христос е изказал в стиха: „Новото вино изисква нови мехове.“ Следователно, каквито и да са вашите религиозни вярвания, оставете ги да стоят в тяхната форма, не ги изливайте навън. Излеете ли ги, ще се намерите пред известно противоречие. Що се отнася пък до новите разбирания, до новите идеи, за тях ще се намерят нови форми. Какво печели човек, ако днес служи на един господар, а утре го отхвърли?

Съвременните хора, като не разбират дълбокия смисъл на слугуването, казват: „Дотегна ни да слугуваме на хората.“ Прави са те. Да бъдеш слуга на хората, това значи да те изтощят, да одерат кожата ти, да пропаднеш. Има смисъл да слугува човек на хората, но заради Бога, а не за себе си. Днес всеки човек служи на другите заради себе си, и като се измори, казва: „Аз искам да бъда господар.“ – Господар може да бъде само онзи, който никога не осиромашава, нито умира. Какъв господар е този, който днес е богат, а утре осиромашава? Истински господар е онзи, който владее живота си; истински господар е онзи, който владее своята мисъл. Той е господар на себе си не само за ден, два, за месец, два или за година, но за вечни времена. Цял свят, цял ад да го нападнат, нищо не могат да му отнемат. Хиляди и милиони комари да обявят война на слона, те не биха могли да извадят нито една кост от него. Такова нещо представя силният човек. Такова нещо представя онзи човек, който е господар на себе си.

Сега аз правя известна аналогия между слона и човека и казвам, че каквото слонът представя в животинското царство, такова нещо е човекът – господар на себе си, пред обикновените хора. Между животните слонът е най-умен, но колкото и да е умен и интелигентен, той не може да

се сравни с човека. Мозъкът на слона по тегло достига до девет килограма, а на човека – един и половина килограма, но въпреки това, по интелигентност, по разумност човек надминава слона. По отношение големината на слона мозъкът му е даже малък. Учените казват, че гръбначният мозък на човека в сравнение с този на слона е по-тежък. Слонът има едно качество, по което може да се мери с човека. Това е неговата интелигентност. Дългият му нос показва голяма интелигентност. Слонът е пропадал само от много ум.

И тъй, не само слонът, но и човек пропада от много ум. Срещате един млад момък, около 30-годишен, който е свършил два факултета с отличие. Всички професори са доволни от него и му съдействат да вземе докторат. Той учи още година-две, докато получи докторат, докато стане докторат. След това го назначават на висока служба. Един ден той се запознава с една професорка, по-млада и по-учена от него. Той се заинтересува от нейната наука и желае да я научи. Тази наука ние наричаме „наука на влюбването." По тази наука именно той трябва да държи последния си изпит. Тази професорка се държи пред него така високо, че той не знае какво да прави. На другите хора заповядва, но като се намери пред нея, седи със скръстени ръце, не знае какво да й направи; чуди се кое й е приятно и кое не. Тази млада професорка току се облича с нови дрехи: днес с едни, утре – с други. И цялото си имане да изхарчи за дрехи, мисли ли тя, че с външността си само ще може да привлече този или онзи? С този метод временно само може да успее да привлече човека, но не и за постоянно. Като четете арабските приказки от „1001 нощ", виждате че женското сърце има много желания, на които мъчно се угажда. Там се разправя за Любовта на арап към някоя

царска дъщеря. Каквито и да са тия приказки, Любовта на обикновените хора е много материалистична. Че е така, кажете, коя обикновена мома би се оженила за светия? Тя казва: „Светия къща не храни. Вижте колко е хилав, какви хлътнали очи има – цял постник. Аз не мога да издържа на неговия режим: да постя, да не ям месо. Този режим на хранене съвсем ще ме съсипе.“

Хората в света се делят на духовни и светски. Светските са учените хора, които се произнасят за духовните: „Ние не се интересуваме от идеите на духовните, които не могат да се реализират; какъв е онзи свят, за който ни говорят, не ни интересува. За нас е важен този живот, да си хапнем, да си пийнем, да се разговорим с хората, за да се повеселиш малко – в това седи смисълът на живота. А туй, че съществували ангели, че съществували светии, напреднали души, това не ни интересува. Това са въображаеми неща.“ – Кои неща в света не са въображаеми? Питам: Кое е онова, което привлича човешкото сърце? Човешкото сърце не се привлича от външната форма на нещата. Външната форма е само условие. Когато някой ви върже с въже и ви тегли, въжето ли е причина за това? – Не, зад въжето се крие силата, която ви тегли. Всеки може да види тази сила. Вие хващате въжето и се мъчите да се освободите. Ако вашата сила е по-голяма от тази, която е зад въжето, вие лесно ще се освободите. Въжето е една форма, но трябва да знаете, че всяка форма съдържа известна сила. Следователно, когато една форма омотае човека, той се намира под влиянието на силата, която се съдържа в дадена форма. На това основание се казва, че каквато форма си създаде човек, такъв ще бъде и животът му. Лошият живот на хората създава лоши форми; добрият живот създава добри форми. Всяка красива форма изменя състоянието на чо-

века. Човек не може да бъде тъжен пред красивия изгрев; човек не може да бъде тъжен пред касата на богатия; човек не може да бъде тъжен пред вида на диамант, голям като лешник, като орех, или като кокошо яйце; човек не може да бъде тъжен пред красивите дрехи на своя ближен.

Сега аз говоря за онези, които разбират. Някой казва, че не му трябват дрехи. Как да не му трябват дрехи? Тялото, което човек има, не е нищо друго, освен дреха. Друг казва, че къща не му трябва. Този човек не знае какво нещо е къщата. Тялото, в което живее, е къща, която има два прозорци, две входни врати, два вентилатора, две телефонни слушалки. Господарят на тази къща има десет слуги на разположение – десет пръста. Когото от тях бутнеш, всеки е готов да служи на господаря си.

„Моите овце слушат моя глас.“ За да разбере този стих, човек трябва да схване отношението, което съществува между овчаря и овцете, които той пасе. Питате: Кое е заставило овчаря да пасе овцете? Ако проследите човешката история и отидете в далечното минало, ще разберете защо човек е напуснал света и станал овчар. Да питате защо човек е станал овчар, то е все едно да питате младия момък, защо е напуснал красивия живот и се е оженил, да са мъчи и да храни деца. Щом се е оженил, той е станал вече овчар. Жената е овца, а мъжът – овчар. Жените ще се обидят от това сравнение, но щом се обиждат, туй показва, че те не разбират дълбокия смисъл на тази идея. Каквото е отношението между овчаря и овцата, такова е отношението между мъжа и жената. Аз взимам овцата и овчаря в тяхното първоначално положение, а не каквито са днес. Когато запалите огън в огнището, между огъня и вас пак има известно отношение. Кой е по-силен в дадения случай: огънят, който гори, или човекът, който пали огъня?

Кой е по-силен: овцата или овчарят? Овчарят е по-силен. Но това, което в едно отношение е по-слабо, в друго отношение е по-силно. Следователно в известни случаи огънят е по-силен от онзи, който го пали, и овцата - по-силна от овчаря. В известни случаи овчарят не може без овцата: той взима вълната, млякото й, за да поддържа живота си. Затова именно овчарят пази овцете. И онзи, който пали огъня не може без него. Какво ще прави човек зимно време без огън? Който е опитал, какво нещо е огънят, особено зимно време, той знае защо трябва да се кладе огън.

„Моите овце слушат моя глас.“ За да могат овцете да слушат гласа на своя пастир, това показва, че между пастира и овцете съществува известно разумно отношение. Обаче отношението, което днес съществува между овчаря и овцете, не е още истинското отношение, което трябва да съществува между хората. Следователно, за да има правилни отношения между овчаря и овцете, последните трябва да слушат гласа на своя господар и да го разбират.

Сега ще дам едно малко разяснение. Представете си, че ви трябва едно дебело въже. Търсите тук-там по бакалите да купите едно дебело въже. Най-после отивате при един бакалин и намирате точно такова въже, каквото търсите. Всички питат защо ви е това дебело въже. Вие отговаряте, че ви е нужно за спущане с него на една кофа в кладенеца. Какво заключение може да се извади от това? Всички ще кажат, че дебелото въже ви е нужно за вадене на вода от кладенеца. – Защо трябва да се копаят дълбоки кладенци? – Защото водата е дълбоко потънала в земята. Има места, в които кладенци не са нужни, но има места, дето непременно трябва да се копаят кладенци. Щом се изкопае един кладенец, в който се спуща кофа за вадене на

вода, непременно трябва да се знае какво е въжето. С тънко въже не може да се спуща кофа в кладенец, нито вода може да се вади. Следователно, когато Христос говори за слушането, Той има предвид онова духовно сцепление между мислите и чувствата на човека, между отделните му удове, посредством което той може да извърши известна работа. За да съществува някакво отношение между овцата и овчаря, за да върви след него, това показва, че тя има известна задача. Когато ученикът върви след учителя си, това показва, че той има някаква цел, някаква задача. Каква е целта на ученика, който върви след учителя си? – Да научи нещо. Ако ученикът върви десетки години след учителя си и нищо не е научил, какъв е този учител? И ако някой вярващ с години изповядва едно верую и нищо не е научил, какво е било това верую? Ако ти вярваш, че в едно шише има някакво съдържание, без да си го опитвал и познал, какво си спечелил? Ако вярваш, че в касата на един богат човек има милиони левове, какво си спечелил? Ако вярваш, че Слънцето е милиони пъти по-голямо от Земята, какво се ползваш? Ползата седи в това, човек да възприема слънчевата енергия и тя да допринася нещо за неговото растене и развитие.

И тъй, човек трябва да превърне всички въглени в живота си, които му служат като спирачки, да се освободи от тях. Въглените представят стари форми, които са изиграли своята роля. Това, което се говори в свещените книги за самоотричането, не е нищо друго, освен освобождаване на човека от стари форми на миналото, от старите възгледи, които днес могат да служат само за спънка. Следователно, да се самоотрече човек от себе си, това значи да изхвърли старите форми вън от себе си и да постави на тяхно място нови форми, чрез които да подобри живота си.

„Моите овце познават моя глас.“ Значи, само онази овца може да се ползва от своя пастир, която слуша неговия глас. Само онзи ученик може да се ползва от своя учител, който слуша неговия глас. Ако едно учение или една наука не може да създаде такива условия, които да се използват разумно и да подобрят живота на ученика, какво учение, каква наука е тази? Човек нищо не се ползва от тази наука. Ако слушането не може да даде истинско разбиране на живота, какво слушане е това? За пример, някой заболее от ревматизъм, от коремоболие или от друга някаква болест и казва: „Такава била волята Божия.“ – Не, Бог не се занимава с никакви болести. Причините на болестите се дължат на някакво отклоняване или престъпване от Божиите закони. Затова именно Бог казва на човека: „Внимавай да изпълниш закона. Ако не го изпълниш, ще страдаш.“ Тъй щото, всяка болест се дължи на известно нарушаване на Божиите закони. Главоболието, за пример, се дължи на нарушаване законите на правата мисъл. За да се освободи от главоболието си, човек трябва да изправи мисълта си, т.е. да приложи в живота си законите на правата мисъл. Какво правят хората, като ги заболи глава? Те търсят лекари да им помагат. От хиляди години насам лекарите лекуват и коремоболие, и главоболие, но въпреки това болестите още съществуват. За да не съществуват, хората трябва да изправят законите, които са нарушили.

Съвременните хора водят един неестествен живот. Даже и най-светите и чисти хора на Земята, които минават за праведни, се молят на Господа да ги спаси. Има светии на Земята, които, като заминават за другия свят, стоят вън от рая. Те не могат да достигнат даже и пред вратата на рая. Докато тези светии са на Земята, хората очакват помощ от тях. Те не могат на себе си да помогнат, че на

хората ще помагат. Руснаците имаха един такъв светия – свети Николай чудотворец, който не можа да ги спаси от ръцете на болшевиките. Много риби изядоха в негово име, но той не можа да ги спаси. Ако беше силен като божество, той трябваше да освободи Русия. Въпреки това слушате мнозина да казват: „Свещените традиции не трябва да се нарушават.“ Значи, ако мостът, по който хората минават, е слаб, и те рискуват да потънат, той не трябва да се премахне, да се разруши. – Не, гредите на този мост са изгнили, и той трябва да се премахне. Който е светия, той трябва да покаже своето светийство; който е божество, той трябва да покаже своята божественост. Лесно е да се каже, че този или онзи е светия. Много от съвременните хора са все светии и божества, които нито на другите могат да помогнат, нито на себе си.

Време е вече човек да направи коренно преобразование в своите възгледи, да се освободи от заблужденията си, защото те са причина за нещастията му. Всяко красиво чувство в душата на човека, всеки възвишен порив на Любовта, който днес се заражда в човека, утре може да бъде смачкан от собствените му заблуждения. Единственото реално нещо в света, това е животът. Ако сегашният живот е безсмислен, кой друг живот ще има смисъл? Ама не трябвало да се живее физически, трябвало да се води само духовен и Божествен живот. Каква е разликата между тези три вида живот? Физическият живот представя камъните, тухлите, изобщо материалът за съграждане на една къща. Духовният живот представя мазилката на къщата. Божественият живот пък представя завършена къща, в която човек влиза да живее и спокойно отваря и затваря вратата, влиза и излиза от къщата, когато пожелае, и води разумен живот. Следователно, ако всеки ден чука камъни, човек води

физически живот; ако всеки ден влиза и излиза от къщата си и живее разумно, човек е влязъл вече в Божествения свят. За да покаже на хората, че се е отвратил от физическия живот, някой казва: „Не искам повече да готвя.“ – Не искаш да готвиш, но искаш да ти готвят. Друг казва: „Не искам да слугувам.“ – Не искаш да слугуваш, но искаш да ти слугуват. Каква философия е тази? Ако слугуването е лошо нещо, то трябва да се отхвърли за всички. Който не иска да слугува, това показва, че той иска да господарува. Това е невъзможно. Който не иска да слугува, той не може и да господарува.

Един цар извикал един млад момък при себе си и му казал: „Давам ти дъщеря си да живееш с нея.“ Момъкът се стреснал от това предложение. Царят обаче продължил: „С две условия само – и слуга да й бъдеш, и господар да й бъдеш.“ Момъкът отговорил на царя: „Досега съм учил само изкуството да слугувам, но не и да господарувам. Един ден, когато науча и последното изкуство ще дам кандидатурата си за твоята красива дъщеря.“

Днес всеки човек си е подал кандидатурата за царски зет, но още на другия ден го свалят от трона. Защо? – Защото не знае нито да слугува, както трябва, нито да господарува. В една от приказките на „1001 нощ” се разправя за един слуга, който се оженил за царска дъщеря. Тя имала голямо отвращение от чесъна. Обаче мъжът й обичал да яде чесън, особено вечер, за да заспива добре. Недоволна от този навик на мъжа си, тя издала заповед да му ударят 25 тояги. От този момент той престанал да яде чесън, защото с него си създал голямо нещастие. Като го запитвали иска ли чесън да яде, той казвал, че не иска да го види, нито помирише. Наистина понякога и най-малкото парченце чесън разваля всички добри ра-

боти. Чесънът в случая представя греха, за който човек получава по 25 тояги на гърба си. И светия да е човек, щом сгреши, веднага ще получи 25 тояги. Като греши, и за светия да минава на Земята, щом отиде на онзи свят, няма да го пуснат даже пред вратата на рая. От осем хиляди години насам Адам е вън от рая. Той плака пред вратата на рая, но не го приеха. И досега още той не може да влезе в рая. Някои проповядват, че Адам е извън рая, но синовете му са в рая. Това е невъзможно. Невъзможно е бащата да е в ада, а синовете му – в рая. Дето е бащата, там са и синовете; дето са синовете, там е и бащата. Бащата още не е в рая. Той сега прави опит да влезе в рая, но както тържествено изпъдиха него, жена му и децата му, така тържествено един ден цялото му домочадие ще се събере на едно място и ще влезе в рая. Затова именно казват, че какъвто е бащата, такива са и синовете. Когато излезе от рая, Адам се обърна към Господа и каза: „Искам да направя един опит, да поживея свободно." Щом се отдели от Бога, Адам се натъкна на големи противоречия, които до днес съществуват в света. Тази е причината, задето сегашният живот на хората не представя нищо друго освен противоречия.

Сега не смесвайте понятието за Христа с понятието за Адам. Апостол Павел нарича Христа втори Адам, но като Адам, Христос никога не е вървял по пътя на човешката еволюция, което значи, че Той никога не е грешил. Христос е слязъл от друг свят, за да опита живота на хората, но Той сам не е от човешка еволюция. В Писанието е казано, че Христос не е дошъл да помага на ангелите, но е дошъл да помага на хората. Той дойде в света да послужи като съединителна нишка между еволюцията на ангелите и еволюцията на хората и да покаже на последните по кой

път могат да придобият Божествения живот. Вярващите мислят, че лесно могат да придобият този живот. Те казват, че с вяра всичко се придобива. Обаче между вяра и вярване има голяма разлика. Вярата е вътрешна връзка, която се образува между човешката душа и Бога, т.е. Любовта. Който е успял да направи тази връзка, той е придобил истинския живот и го е разбрал. Вие изпитвали ли сте тази връзка? Познали ли сте силата й? Това не трябва да ви плаши, но трябва да знаете, че тази връзка постепенно се създава. Когато ученикът свърши прогимназия, той е запознат с цялата аритметика, но не е дошъл още до алгебрата. Като влезе в гимназията, там ще започне да изучава алгебра, да се запознава с нейните правила и закони. В дадения случай алгебра представя новите форми на живота, които човек постепенно изучава. Тъй щото, когато се говори за Бога като висше понятие, ние нямаме предвид нито аритметическите, нито алгебрическите действия. Ние имаме предвид онази висша Божествена математика, която разрешава всички неща, всички процеси, които стават и предстоят да станат.

Сега, като става въпрос за Божествената, за възвишената математика, мнозина запитват с какви задачи се занимава тя. Висшите математици, които се занимават с тази математика, имат предвид живота на всяка душа на Земята. Те правят изчисления, кога ще дойде една душа на Земята, при какви условия, колко ще живее и т.н. Това са тънки, подробни изчисления. Това, което хората наричат възприемане на нещата по интуиция, не е нищо друго, освен свързване на човека с тия възвишени, напреднали същества, които правят изчисления из областта на висшата математика. Ако направите правилна връзка с някое от тия същества, вие можете да го запитате, за пример, кой

билет печели от дадена лотария и него да вземете. Ако ви се каже, че еди-кой си номер печели, вие ще вземете този номер и ще видите, че наистина той печели. Някой ще се запита възможно ли е висшите същества да се занимават с такива дребни работи. Ами когато някой мъж бие жена си, и тя се обръща за помощ към Бога, тази жена не се ли запитва дали Бог ще се занимава с такава дребна работа? Не е въпрос дали Бог са занимава с човешките недоразумения, но важно е защо мъжът и жената не могат да се споразумеят помежду си, а трябва да викат към Господа за помощ. Ето какъв съвет бих дал на жена, която мъжът й я бие. Тя трябва да се обърне към Господа с молба да й даде начин да придобие сила, че каквото хване, да почувства силата й. Ако хване парче желязо в ръката си и го стисне, да издрънка. Ако хване стъблото на едно дърво, с корен да го изтегли от земята. И ако мъжът на тази жена, която разполага с магическата пръчица, се опита да я бие, тя ще му даде такъв урок, който завинаги да му остане паметен. Достатъчно е само да вдигне тази пръчица из въздуха и да заповяда нещо, за да започне той веднага да й се подчинява. Ще го питат след това как може да се подчинява на една жена. – Много естествено. Дето магическата пръчица владее, там всички се подчиняват. Слабият трябва да се подчинява на силния; глупавият – на учения.

Съвременните хора искат да се освободят от лошите условия на живота, но за това се иска работа, усилия, готовност за нов живот. Че хората не са влезли още в новото учение, това нищо не значи. Ето и учените хора още не са придобили новата наука. Ще каже някой, че днес е много радостен. Питам: Този човек може ли да задържи днешната си радост за дълго време? Каква радост е

тази, която утре още може да я изгуби? Или каква сила е тази, която човек днес я има, а утре я няма? Когато се казва, че овцата слуша гласа на своя пастир, това показва единство, единение между овцата и нейния пастир. Следователно човек може да бъде силен, само когато има единство между човешката душа и Бога. И ако овцата винаги слуша гласа на своя пастир, никога вълк не би я нападнал. Като я срещне, той ще я поздрави само и ще замине. Когато овцата не слуша гласа на своя пастир, вълкът я среща и одира кожата й. Тъй щото, когато човек заболее от някаква болест, той трябва да се запита от кои вярващи е. Не е въпрос да се обезсърчава човек, но той трябва да търси причините на своето заболяване. Ако някой заболее от ревматизъм, той трябва да хване ревматизма, да го разтърси малко и да започне да му говори, че е забъркал пътя си и трябва да напусне организма му. Ако ревматизмът се е загнездил някъде в плешката или в рамото, човек трябва постепенно да го насочва към лакътя си, после към пръстите на ръката си, докато го изкара навън. След като се разговаря с него ден, два, три, седмица, най-после ревматизмът излиза вън от човека и го освобождава. Ще кажете, че болестите се лекуват само с лекарства. – Не, болестите се лекуват и с мисъл. Мисълта може да изпъди всяка болест от човешкия организъм. Че мисълта е главният лекар, се вижда по това, че 20-30 сантиграма хинин са в състояние да излекуват болния. Като вземе една доза хинин, той казва: „Проработи този хинин, излекува ме.“ Всъщност хининът не го е излекувал, но мисълта, вярата му в хинина са го излекували. Мощна е силата на мисълта.

Един от чиновниците в едно учреждение, като отивал на работа, още на първия етаж го срещнал един от друга-

рите му със следните думи: „Как си приятелю?“ – „Добре съм.“ – „Не ми се виждаш добре.“ Той продължил да се качва нагоре, но на втория етаж го посрещнал вторият му другар и казал: „Как си? Виждаш ми се малко пожълтял.“ – „Добре съм, нищо не ми е.“ На третия етаж го посрещнал третият другар и го запитал: „Да не си болен? Виждаш ми се слаб, измъчен.“ – „Нищо не ми е.“ Той казал на другарите си, че е здрав, но тяхната мисъл започнала да работи в него. Докато се качвал на четвъртия етаж, той взел вече да се чувства слаб, немощен. И на този етаж го посрещнал четвъртият му другар, който дал вид, че се учудва на неговата слабост. Това било достатъчно вече да се убеди, че наистина е болен. Като влязъл в стаята си, той решил да отиде при началника и да го помоли за десетдневен отпуск по болест. Началникът му дал отпуск, но всичката негова работа възложил на четиримата му другари, за тяхната необмислена шега.

Съвременните хора често си служат с този метод. Някой тръгне в правия път, но кой как го срещне, все му казва, че нищо няма да придобие в този път. – Не, този метод не е прав. Щом някой човек предприеме нещо добро, кажете му, че ще успее. Щом го насърчите, работите му ще тръгнат напред. Каквото човек каже, това става. Следователно, хората сами могат да се вдъхновяват, да се поощряват към добро. Човек не може да намери Истината изведнъж, но като вложи в себе си мисълта, че ще я постигне, един ден все ще я намери.

И тъй, мисълта е мощна сила, но за да се проектира, човек не трябва да допуща никакво съмнение. Каже ли, че нещо може да стане, той трябва да остави мисълта да работи. Който оставя мисълта си да работи, той е онзи, който слуша гласа на своя пастир. Не е човекът, който

слуша своя пастир, но мисълта му; не е почвата, която е създала дървото. Дървото има съвършено друг произход. Не е човекът, който е създал мисълта. Всяка мисъл има Божествен произход. Гледате, че някой поет пише хубави работи. Обаче поетът не пише по своя инициатива – някой му диктува, а той пише. Тази е причината, задето поетът пише при особени условия, а не всякога и на всяко време. Истинският поет пише всякога по вдъхновение, което иде от висшите светове. Душата на човека е потопена в тия светове и оттам черпи своя живот. Човек е потопен в света на храната, на въздуха и на светлината.

Засега учените изучават светлината в нейните най-прости прояви. Те не подозират даже, че светлината носи известни мисли в себе си. Всеки цвят отделно също носи нещо специфично в себе си. За пример, ако внесете червения цвят в организма на някой анемичен човек, веднага червените кръвни телца в кръвта му ще започнат да се увеличават и животът в него ще се засили. Ако внесете портокаловия цвят в организма на човека, той става самостоятелен, започва да мисли свободно. Ако внесете зеления цвят в човешкия организъм, човек започва да гради, да създава. Това е само пасивната страна на всеки цвят, но те имат и своя активна страна, което показва, че във всеки цвят Природата е скрила известен род сили. Като знае това, чрез всеки цвят разумният човек може да придобие това, което му липсва. Чрез възприемане на червените цветове на светлината, човек може да си създаде здраво, хубаво лице. Каква по-добра козметика от действието на червения цвят върху човешкия организъм? Някой червисва, пудри, маже лицето си с разни червила и помади. – Не, няма по-лесен, по-естествен начин за подобряване здравословното състояние на човека и придо-

биване на жизнерадост от възприемане на червения цвят. Червилата, пудрите, помадите са причина за запушване на порите, както и за атрофиране клетките на човешкия организъм, вследствие на което те се осакатяват. Ако е въпрос за пудрене, само болните имат право да се пудрят. Когато някой човек има рана или когато някое дете се изприщи, веднага им се притичат на помощ с пудра. Но здравият човек да маже лицето си с пудра, това няма смисъл. Това значи преждевременно човек да запуши порите си. Когато хората мият лицето си, когато се къпят, те имат предвид да отворят порите на тялото си, правилно да възприемат и дават. Каквото е лицето на човека, такъв е и неговият живот. Ако дойдете до лицето, до неговите черти, до формата му, това представя цяла наука. Успехът на човека в живота му зависи от неговото лице. Лицето на човека трябва да бъде красиво, пластично. Мускулите на лицето трябва да бъдат възприемчиви към всичко, което ги заобикаля.

И тъй, когато се казва, че трябва да слушаме вътрешния си глас, ние подразбираме изучаването на законите от духовния и Божествения свят. Съвременните хора казват, че изучават само това, което виждат. Обаче това, което те виждат, едва съставя микроскопическа част от цялата Вселена. Те виждат ли цялата Земя? Чудни са хората, като казват, че реални неща са само тия, които се виждат. – Не, реални неща са и тия, които се виждат, както и тия, които не се виждат. Що се отнася до ония неща, които се виждат, това показва, че хората са дошли до прямо съприкосновение с тях. Следователно, за да види цялата Земя, човек трябва да разшири своя кръгозор, да разшири своето зрение, за да види Земята с всичките й части, с всички гори, морета, хора, животни и растения по нея, да

има представа за целия й външен и вътрешен състав, вид и форма. Първокласният адепт има свойството да вижда всичко. Със своето зрение той може да обхване цялата Земя с всичките й части: Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия. Той може да вижда какво правят хората из целия свят и какво говорят помежду си. Това, което днес е достъпно за адептите, един ден ще бъде достъпно за малките деца. Те ще бъдат с такива дарби и способности, с каквито днес се раждат даровитите деца. Това, което един съвременен 25-годишен музикант свири, в далечното бъдеще ще го свирят малките деца. Това зависи от зрението, от полета на човешката мисъл. Следователно, когато говорим за духовния свят, ние подразбираме онези условия, при които човек може да се развива. Под думата духовен свят аз разбирам свят на радостта. Когато някой говори за ангелския свят, аз пак разбирам света на радостта, на благата в живота. Дето има блага, само там има растене. Човешкият свят, който е лишен от Божествени блага, е свят на скърби, на отрицания. Какво добро можете да видите между хората? Ако не нахраните три деня възлюбената, на която се радвате, тя ще започне да ви гледа на криво. Ако бащата и майката не гледат детето си, то ще започне да протестира какъв баща и каква майка са, че тъй са го изоставили.

И тъй, Любовта и радостта в човешкия живот са временни. За пример, докато майката и бащата хранят и отглеждат детето си, то ги обича. Щом престанат да го хранят, то веднага се отказва от тях. Следователно, когато се говори за невидимия свят, подразбират се всички блага, които поддържат живота. Който се ползва от услугите на хората, той е пак в духовния свят. Материалният свят е свят на скърби. Когато духовните радости и блага се проя-

вяват в този свят, те го организират, както влагата, светлината и въздухът преработват почвата. Който се радва, той може и да търпи, но търпението още не е радост. И сърцето на човека може да мръдне, да трепне, но това още не е радост. Никой не може да отнеме истинската радост на човека. Има същества, които вървят изключително по пътя на радостта. Ангелът, за пример, никога не може да бъде тъжен. Той не знае какво нещо е тъга. Когато радостта посети един дом, това показва, че някой ангел внася радостта в този дом. Да мислите, че човек създава радостта, това е заблуждение. Никой човек в света не може да създаде радост на своя ближен. Радостта не е произведение на Земята. Тя е последствие на възвишения живот, който работи за издигане на хората. Затова Христос казва на учениците си: „Сега сте скръбни, но когато ви се явя, вие ще се зарадвате. И радостта ви никой няма да отнеме.“ Апостол Павел казва: „Никой не може да отнеме радостта ми.“ Скръбта се дължи на падналите ангели. Ония ангели, които създават радост на хората, имат желание да се приближат към тях, да им слугуват.

„Моите овце слушат моя глас.“ Сега и на вас желая да слушате гласа на своя пастир. Не е въпрос до механическо слушане, но до вътрешно слушане, в което се крие силата, мощта на човешката душа. Да слуша човек вътрешно, това е условие на човешката душа да се развива, да придобива онези необходими качества, потребни за обширния живот, който й предстои в бъдеще. Без ново разбиране за слушането, вие ще се намерите в положението на екскурзианти, които отиват на онзи свят само за няколко деня или седмица и после се връщат назад. Вие не можете да останете на онзи свят за дълго време. Какво ще правите там? Ако ви оставят да свирите в един първокласен

оркестър, какво ще бъде положението ви? Вие не знаете да свирите на никакъв инструмент. Ако ви поставят между най-видните художници да рисувате, какво ще правите? Вие не разбирате нищо от рисуване. Ако ви поставят между небесните шивачи, какво ще правите? Вие не разбирате нищо от шиене. Представете си, че искат от вас да ушиете една дреха, която да носите най-малко хиляда години. Ще кажете, че това са приказки от 1001 нощ. Ами когато носите скъсани дрехи, това не са ли приказки от 1001 нощ? Благодарение на това, че вие късате дрехите и обущата си, шивачите и обущарите поддържат своя живот. Обаче, когато Божественият живот дойде у вас, вие ще поставите живота си на нови начала.

„Моите овце слушат моя глас.“ Следователно, ако и вие слушате този глас, ще се подмладите, ще придобиете знание, което ви е потребно за сегашния и за бъдещия живот. Който не слуша своя пастир, той не може да се моли. Слушането е свързано с вярата. Ако отиваш при един свой приятел и не вярваш, че ще те приеме, той ще излезе 20 минути по-рано от определеното за излизането му време и няма да го завариш дома му. Обаче, ако вярваш, че ще те приеме, ще го задържиш в дома му, и той ще те приеме. Ако отиваш при един банкер с вяра, с Любов към него, той ще извади от касата си пари и ще ти услужи. – „Ама аз искам да видя това.“ – Няма какво да го виждате. Ако правите това, което аз правя, и ако постъпвате така, както аз постъпвам, сами ще го видите. Да искате да виждате нещата, без да сте направили какво и да е от ваша страна, това е развлечение. В духовния свят развлечения не се допущат. Когато някой човек иска да живее в радостта, пращат го при ангелите. Когато някой ангел иска да изпита скръбта, пращат го на Земята. Когато Христос говори за

овцете, които слушат гласа на своя пастир, Той има предвид онези души, които вървят по пътя на радостта, в пътя на разумността.

25. Неделна беседа от Учителя, държана на 11 август, 1929 г.
София- Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

Голямото благо 5
Другата събота.....29
Огън да запаля.....65
Достоен 101
Да изпълня 129
Разумните кротки 154
Илия вече дойде 173
Що трябва да речете 196
Който слуша моите думи.....221
Моите овце слушат моя глас 246

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ГОЛЯМОТО БЛАГО

Неделни беседи

Серия XII

Том трети

Второ издание

Набор
Яна Попянева

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини ’94“

ИК „ЖАНУА ’98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-058-9

Цена 7 лв.